

Giới thiệu Chồng Là Oan Gia

Truyện kể về cuộc sống hôn nhân của một cặp vợ chồng do mai mối mà ra. Mọi quan hệ của họ từ hai năm trước đã không tốt chính vì thế mà gia đình cũng dần chuyển biến xấu.

Hắn là người có tính cách lạnh lùng và vô cùng khó tính còn cô là người ôn nhu, hiền dịu...

Cuối cùng chuyện gì sẽ xảy ra đối với cuộc sống hôn nhân của hai người? Mời các bạn đón đọc và theo dõi truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Người cũ gặp lại

*Nhân vật:

- Vũ Khánh An
- Luru Minh Ý
- Huỳnh Cẩm Tú
- Triệu Hải Nam
- Luru Bảo Yên
- Vũ Khánh Di
- Lạc Ân Vũ
- Hứa Thiên Anh
- Trần Thị Khả Ái

...

Nhà hàng "Đất Phương Nam"

- Mẹ à! Con không hiểu sao mình lại ngồi đây luôn đó.

Nó phụng phịu mặt nói với mẹ, không hiểu sao nó lại đồng ý với ba mẹ đi xem mắt khi nó chỉ mới học lớp 12 chứ, lại còn thỏa thuận với ba mẹ rằng khi nào bên kia đồng ý nó sẽ đồng ý theo.

- Bên thông gia nghe được họ buồn bấy giờ.

Mẹ nguyệt tay nó nói nhỏ. Nó hậm hực rồi lấy lại vẻ dịu dàng vốn có miệng không ngừng rửa cái tên được gọi là "chồng" nó sao lại để mọi người chờ lâu như vậy, báo hại bụng nó được dịp kêu gào vì đói.

- Con xin lỗi đã để mọi người chờ lâu.

Giọng nói của người nào đó cất lên ở kế bên làm cả bàn tiệc chú ý, nó cũng quay lên nhìn rồi há hốc mồm ngạc nhiên:

- Anh Minh Ý?!

- Là em sao? _hắn hỏi lại.

- Em không ngờ là mình cũng có chút ấn tượng trong anh _nó nói nhỏ.

- Anh làm sao quên cô bé dễ thương như em được.

Hắn kéo ghế ngồi xuống không thèm nhìn nó lấy một cái, nó cười cười lấy cốc nước uống một ngụm cho qua chuyện, cũng không bận tâm họ nói gì, chuyện của người lớn để người lớn nói, trước sao gì cũng bị gả đi chỉ bằng im lặng bởi nó từ lâu đã mất tiếng nói trong gia đình. Cái gì mà "họ sẽ lo cho

con ăn học", "chị hai con đã cố gắng thi vào trường đó rồi mẹ không thể thiên vị con mà không lo cho chị hai được"...

Hải, là gã bán nó đi chứ tốt đẹp gì, cuộc sống nó giống như cuốn phim được đạo diễn biên soạn sẵn, cứ sắp đặt rồi quay theo từng giai đoạn. Không thiên vị? vậy mẹ đang thiên vị ai mà con ngồi đây chấp nhận cuộc hôn nhân này?

Nực cười, cuộc sống nó quả thực cay đắng vậy sao, sao không ai cho nó cái quyền được nói lên suy nghĩ của mình, tại sao lại phải ép buộc nhau mới thấy hạnh phúc...

Nó tựa lưng vào cột đèn trước nhà hàng khi mọi người đã chào nhau ra về, kết thúc thì nó vẫn là vợ người ta, thôi thì im lặng theo sự sắp đặt đó vậy, vì dù sao hai đứa sẽ ở riêng với gia đình, vì vậy nó vẫn được tự do.

- Có về không? _giọng hần ở trong xe nói vọng ra làm nó chú ý.

- Minh Ý cứ về trước đi em còn có việc, không phiền anh đâu ạ _nó nhoèn miệng cười nói với hần.

Chiếc xe chạy xa rồi nó mới dám nhìn theo, vô tâm đến thế là cùng, nói có vậy cũng nở lái xe đi mất hút không nói thêm lời nào... Chắc hần bận về lại Thành phố hẹn hò với chị Tú. Nó đưa tay lau đi giọt nước vừa chảy tràn trên khóe mắt lăn dài xuống má, cái thứ nước mặn chát giống như cuộc đời của nó, tay vô thức siết chặt nó tự cười mĩa may mình lững thững bước đi trên phố, nơi này đông đúc ồn ào như vậy có ai nhận ra nó không? hay chỉ coi nó như người vô hình?

Nó khó chịu cựa mình cầu nhàu chiếc váy trên người, sao nó phải nghe theo làm cái trò lố bịch này chứ, đá phẳng đôi giày cao gót ra khỏi chân văng lên vỉa hè, lại thêm khó chịu quãng luôn cái áo khoác xuống đường, giả tạo, nó không cần sự thương hại từ hần... Nó bước đi như người vô hồn không mấy may nhìn những thứ xung quanh, ngay lúc này nó chỉ muốn mình bốc hơi biến mất khỏi ai hay để ở chốn xa nào đó nó sẽ được tự do thật sự. Ông trời có lẽ đang trêu nó, sắp xếp thật hoàn hảo để nó gặp hần sau hai năm trời tưởng chừng như đã quên rồi không còn nhớ, đã vậy lại xếp nó vào vai "vợ" của người đó, muốn hành hạ nó sao? hay là thử sức chịu đựng của nó? Buồn cười, quả thật buồn cười...

**

- Anh ơi, lớp 12A2 ở đâu vậy ạ? _nó chạy lại chắn ngang người đang trước ôn nhu hỏi.

- Anh học lớp đó, đi theo đi _tay cầm balô tay dứt túi quần, hần hờ hững trả lời nó.

- Anh tên gì?

Nó xoay xoay cây bút trong tay tiếp tục hỏi hần, ai kia lạnh lùng đi thẳng không nói gì làm nó ngớ người lon ton chạy theo miệng không ngừng nói.

- Em chỉ muốn cảm ơn tiền bồi thôi, làm gì "lạnh lùng boy" dữ...

- Minh Ý.

Hần nói dứt khoát hai chữ rồi bước luôn vào lớp, nó đứng ngoài le lưỡi nhại lại rồi quay ra cùng anh lớp trưởng trực lớp. Nó mới vào trường nên không biết rõ các dãy phòng học, thế nên mới hỏi đại ai đó vì sợ bị lạc thôi, chứ đừng tưởng nó vì nhan sắc của hần mà vờ vịt làm quen nhá~

**

- Làm gì vậy?

Hần ghé đầu nhìn theo hướng nó đang nhìn nhưng không thấy gì bèn tò mò hỏi.

- Ồ...dạ...em chỉ đi ngang qua thôi, em...về.

Nó xách balô chạy thẳng như thể ăn trộm sắp bị phát hiện. Nó thấy có chị gái nào đó ngồi khóc ở phòng dụng cụ nên tò mò đứng xem. Người con gái nó thấy lần đó cũng là người hần thích suốt bao năm qua. Là Tú...

**

- Kỳ quá ta~

Nó lục tìm trong balô cái ví tiền để trả ly trà sữa, mua rồi không lấy có mà bị quỳnh vô mặt khỏi về nhà luôn.

- Tính vào phần của em trong kia luôn đi chị.

Hần lù lù xuất hiện đứng trước mặt nó móc tờ 100k trả cho chị chủ quán, nó ngớ người chưa hiểu gì thì hần nói tiếp.

- Em nợ anh 10 nghìn, khi nào gặp lại nhớ trả nhá.

Nó uất ức bậm môi vênh mặt nhìn theo hần đã đi một đoạn, ai mượn trả rồi kêu nợ nần gì đây chứ, nó thà ở lại rửa ly còn hơn là nợ một người lạ...

**

- Làm gì vậy? trả nợ hả?

- Không, nợ thì em vẫn nợ. Em đứng đây là muốn tỏ tình với anh. Tiền bối, em thích anh.

Nó đứng trước mặt hắn, ngay cổng trường tuyên bố thẳng thừng. Cả trường được dịp tò mò đứng xem, có người còn thích thú lấy điện thoại chụp hình quay phim lại.

- Này bé! anh nói anh có người yêu rồi. Là chị Tú, em không nhớ hả?

Nói như vậy thì hắn đang từ chối nó thì phải.

Búng trán nó một cái rồi hắn bước đi luôn thể bỏ nó lại với một cục quê không biết nên trốn đi đâu, thật muốn độn thổ mà, cái đồ con trai...

.

Đó là ký ức cuối cùng của nó về hắn cho đến lúc hắn ra trường, nó đã hứa sẽ quên không muốn nhớ lại, nhưng những hồi ức của hai năm trước cứ thi nhau ùa về trở lại những ngày trước đó. Nó lắc đầu trấn tĩnh mình quên đi chuyện đó, lấy lại tinh thần để mai đi học, gần thi cuối cấp rồi nó phải chuẩn bị tốt cho kỳ thi này để theo đuổi ước mơ làm cô giáo của mình, nó không muốn vì những vấn đề khác mà bận lòng suy nghĩ.

"Nắng sẽ thay mùa Xuân phủ quanh đây, xuyên mây ta đến bên nhau..."

Nó đưa tay lấy chiếc điện thoại trên sàn kê bên mình áp tai nghe, giọng như mất sức.

- A lô!

- "Cậu Ý bảo tôi gọi điện nhắc cô mau chóng chuẩn bị đồ để kịp ngày mai vào Thành phố ở với cậu cho tiện"

Tiếng của ai đó rất lạ làm nó tò mò nhưng vội hiểu, cậu Ý thì ngoài hắn ra còn ai. Nó nhếch môi cười, lại còn nhờ người khác gọi để thông báo cho mình, anh bạn ở bên chị Tú đến một chút thời gian rảnh cũng không có sao? sao không từ chối cuộc hôn nhân vô lý này để rước chị ấy về cùng ở?

- Cô còn đó không?

- Dạ vâng.

- "Cậu Ý đã xin chuyển trường cho cô rồi, nên cô chỉ việc thu dọn đồ đạc thôi ạ" _ bên kia đầu dây giọng người đàn ông trung niên vẫn ôn tồn nói.

- Sao các người không hỏi ý kiến tôi mà lại tự quyết định vậy chứ? _ nó khó chịu hỏi lại. Mọi thứ bây giờ nó thật sự không có tiếng nói sao?

- Cô đừng giận, cậu Ý nói...

- Con biết rồi, cảm ơn chú.

Nó chen ngang không để người đàn ông nói hết câu rồi tắt máy, tiện tay quăng cái điện thoại chạy dài đến chân bàn học, đưa mắt nhìn về phía đối diện nó ngồi như bất động tự chế giễu mình. Chuyện của nó từ nay đã có người thay thế mẹ cai quản rồi, tốt nhất nên trói chặt nó lại chút nữa để nó khỏi ra đường và khỏi phải bị lạc như ban nãy đi về nhà, phố huyện chỉ là những con đường thẳng tẻ đi nhưng nó ngu người đi mãi đi mãi đến giờ đã hơn 10 giờ tối mới về tới phòng trọ.

Nó thu người ngồi dưới sàn nhà lạnh ngắt bật khóc như đứa trẻ, ba mẹ bỏ mặc nó từ hai năm nay rồi, nó không ganh tỵ nhưng luôn thắc mắc tại sao ba mẹ lại đối xử rất tốt với chị hai còn mình thì mặc kệ, có đôi lần nó tự nhủ rằng chắc chắn là vì ba mẹ không đủ điều kiện, đồ dùng của chị hai nó sau này vẫn dùng được đấy thôi. Nhưng mọi chuyện quá tệ khi nó biết mình chỉ là đứa con được nhặt về nuôi từ cái ống cống ở khoảng đất bỏ hoang gần trường tiểu học, mọi yêu thương dường như được san sẻ từ lâu bỗng chốc mất hết.

Nó của ngày xưa vui vẻ hồn nhiên đột nhiên biến mất, thay vào đó là nó của bây giờ, cục cằn khó tính, lầm lì ít nói, duy chỉ có bên bạn bè nó mới thật sự thoải mái, nó từ đó hoàn toàn thay đổi nhốt mình trong cái vỏ bọc không muốn tiếp xúc với ai ngoài bạn bè cả.

Đừng nói nó nhỏ nhen ít kỷ, phải rồi, là nhỏ nhen ít kỷ nên mới trở thành công cụ bán đi đổi lấy niềm vui cho gia đình này. Còn gì nữa không? ai đó giúp nó trở về trước kia đi, để nó khỏi phải đắn đo nghĩ suy về cuộc sống phức tạp bên ngoài này nữa, hoặc ai đó cho nó mượn bờ vai đi, để nó thoải mái tựa vào rồi ngày mai nó trả...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Bệnh

Bảo Yên mở cửa phòng nó bước vào trên tay là ly sữa nóng và bát cháo giải cảm, từ lúc nó chuyển về đây đã bị sốt li bì hai ngày liền và hôm nay là ngày thứ ba nhưng dường như vẫn chưa có dấu hiệu giảm bớt.

Đặt khay thức ăn lên bàn nhỏ đưa tay sờ trán nó để kiểm tra, vẫn còn nóng nên nhỏ thay thêm một miếng dán sakura nữa để giúp nó dễ chịu hơn, bảo đi bệnh viện thì lắc đầu, nói gọi cho anh hai cũng không chịu, rốt cuộc nhỏ vẫn không hiểu nó đang nghĩ gì.

- Chị hai ơi, chị ăn chút cháo cho mau khỏe nha. Bữa giờ chị mới ăn có một xiu thôi đó.

Nhỏ thấy nó mở mắt nhìn liền nói. Mắt khó chịu neho lại rồi lắc đầu từ chối muốn cháo từ Bảo Yên, nó bây giờ chỉ muốn nghỉ ngơi khi mà tay chân bủn rủn không còn sức và tâm trí nó đang rất lười biếng không muốn làm gì khác nữa. Nhỏ thở dài nhằn nại cố dỗ nó:

- Hay chị uống chút sữa nha, cho mau khỏe để còn đi học nữa.

Nó vẫn lắc đầu mắt nhắm nghiền không muốn mở. Nhìn biểu hiện của nó nhỏ cũng hiểu nó đang muốn gì, không phiền nó nữa nhỏ bê khay thức ăn đi xuống lầu, tức giận đặt "rằm" lên bàn ăn trong bếp, nhà có anh hai làm bác sĩ, vợ thì bị sốt cao tưởng chừng sắp chết vậy mà tâm trí nào anh hai lại lơ đãng lo cho công việc, hay là đang bận ở bên chị Tú cũng không chừng. Nhỏ không ghét chị bởi chị cũng đẹp và hiền lành nên làm anh hai say đắm suốt mấy năm qua, nhưng vẫn hơi khó chịu một chút bởi chị luôn bắt anh chiều theo ý mình rằng bất cứ khi nào chị gọi bằng mọi giá anh phải có mặt. Nực cười không chứ? vợ bị sốt ở nhà mà ai kia lại thành thói vui chơi với bồ, có nên suy nghĩ một chút về nhà thăm chị hai không?

Bảo Yên lấy điện thoại ra chọc chọc vào màn hình bấm số gọi anh trai mà như đang trút giận, bên kia bắt máy chưa kịp để nói gì nhỏ đã nhanh miệng nói trước:

- Anh chết ở cái xó xỉnh nào rồi mau biến về đây cho em. Chị hai bị sốt hai ngày rồi mà anh biệt tích, hay là đang ôm chị Tú?

- Em đang nói chuyện với ai vậy? _hắn hần học hỏi lại.

- Em đang nói chuyện với cái người vô tâm bỏ mặc vợ sắp cưới của mình để đi với bồ.

Nhỏ nói chậm từng chữ cố tình để ai kia nghe rõ.

- Nếu anh không muốn em mếc ba mẹ thì mau về lo cho chị hai đi..

Hắn bực dọc tất máy làm nhỏ cũng khó chịu nhăn mặt đập tay xuống bàn cho hả giận, ai đòi lại gả nó cho cái tên máu lạnh này để bây giờ chịu khổ vậy không biết? thật thương chị hai quá mà...

- Cái gì? _nhỏ hậm hực trả lời.

- "Em đang nói với anh hả?" _giọng của cậu trai nào đấy bên kia ần khuất hỏi lại.

- Không anh thì mà chắc.

- "Có chuyện gì à?! sao lại cẩu?" _anh dịu dàng hỏi về quan tâm.

- Ở đúng rồi, anh rảnh không? qua nhà em nhờ chút, chị hai em bị sốt mấy ngày nay rồi ớ, nhưng mà chưa khỏe luôn, anh là bác sĩ qua giúp em vài chiêu đi _mắt nhỏ sáng lên nói như nài nỉ.

- Chị hai? em có chị hai khi nào? _anh ngớ người hỏi lại, nhỏ nói nhằm ai chẳng.

- Cứ qua đi không chị em chết là bắt đền anh luôn đó, em hết chiêu cứu chữa rồi.

- "Cứu người mà em nói như phim hoạt hình, chiêu trò gì đây? Minh Ý đâu sao em không gọi nó?"

- Anh có qua không? nói nhiều quá _nhỏ mắt kiên nhẫn.

- Ở đó đi, anh qua ngay...

Anh nói xong liền dập máy để qua nhà nhỏ cứu cái người nhỏ mới gọi là "chị hai". Ngoài Tú đang là bạn gái của Minh Ý thì còn ai nữa? khó hiểu, thật khó hiểu...

--•--

Nhỏ đưa tay nhìn đồng hồ đi qua đi lại trong nhà thỉnh thoảng nhìn ra phía cửa chờ anh đến, đó là Hải Nam bạn của hắn, anh cũng là bác sĩ nên nhờ anh giúp nhỏ sẽ không phải lo tình hình nó nặng thêm.

- Em lại không khóa cổng à, có trộm thì sao đây?

Anh xuất hiện sau lưng Bảo Yên nói lớn làm nhỏ giật mình, nhìn ra phía cổng nhỏ đưa gương mặt ngây thơ hỏi lại:

- Vậy anh là trộm?

- Có em đó. Chị hai em đâu? Không phải chết sẽ bắt anh đền sao?

Anh búng trán nhỏ ngo nghiêng xung quanh dò xét, ngay lập tức bị kéo tay lôi xềnh xệch lên lầu miệng tru tréo giới thiệu về tên tuổi và tình hình của nó.

Nó bị tiếng ồn ào quá mức của Bảo Yên đánh thức bèn mở mắt, ngay lập tức bị anh dọa cho sợ mà hoảng hồn nhìn anh cứng đờ, anh đang cầm kim tiêm vừa định hướng tay nó tiêm cho khỏe lại đã thấy nó vùi đầu vào chăn không một tiếng động, quay sang nhìn nhỏ anh nhún vai.

- Còn cách nào khác không?

- Anh chịu...

Cả hai bất lực vác xác xuống nhà, mấy chục phút nài nỉ nó vẫn không chịu ra khỏi chăn anh sao dám động đến "chị dâu" mình chứ.

- Anh đúng là bất tài vô dụng _Bảo Yên ném gối về phía anh giọng cau có.

- Nói anh sao? _anh chỉ mặt mình xác nhận.

- Chứ còn ai? _nhỏ vênh mặt cãi lại.

Anh bậm môi lạnh lùng quay mặt đi không thèm chấp, nhờ giúp thì nói hay lắm, không được lại chê bai trách móc, anh là đang bị lợi dụng, thật đáng ghét...

Cơ thể nó lạnh toát, tay đưa lên không trung cứ run bần bật. Cảm giác ở nơi cổ họng đắng ngắt ngay cả nuốt nước bọt xuống còn rất khó, làm sao có thể ăn hay uống bất cứ thứ gì chứ. Kéo chăn lên trùm qua đầu tránh con lạnh từ bên ngoài, lại kéo xuống bởi mồ hôi cứ liên tục đổ rất nóng. Hành động kéo chăn lên xuống đó cứ được lập đi lập lại cả trăm lần không thể ngừng nghỉ, vừa muốn đắp chăn vừa muốn mở quạt máy, cảm giác này luôn dày vò cơ thể nó ngày một nhiều hơn.

- Chị hai!

Bảo Yên đứng ngoài cửa lo lắng hỏi vọng vào:

- Em đưa chị đi bệnh viện nha! Chị cứ như vậy sẽ không ổn đâu...

Bên trong im lặng, nó lại tiếp tục vùi đầu trong chăn. Bên tai cứ văng vẳng nhiều tiếng cười đùa của ai đó...

"Cầm Tú..."

...

Hải Nam và nhỏ ngồi vò đầu bứt tóc nghĩ từ cách này đến cách khác, rồi lại năm lần bảy lượt lên phòng từ đồ ngọt đến nài nỉ nó và hết lần này đến lần khác xuống nhà chịu thua. Nhỏ tròn mắt hùng hổ đi ra cửa miệng không ngừng nói câu "em đi tìm anh hai tính sổ"

- Vắng anh nhà này sống không vui à? _hắn xuất hiện mặt tỉnh bơ vô cùng.

Nhỏ đá phăng đôi giày anh mình mới bỏ xuống sàn phóng lên kếp cổ nói như đe dọa:

- Anh mau cứu chị hai cho em nhanh, chị mà có gì em bóp chết anh.

- Bảo Yên!

Anh bước lại gỡ tay nhỏ ra giúp hắn thoải mái, dạo gần đây hắn đang có vài mâu thuẫn với Tú, hai người chưa hòa nghĩa là hắn vẫn đang rất bức, anh không muốn có thêm rắc rối. Bảo Yên nhìn anh lạnh lùng hơn thường ngày cũng vội buông xuống nép người đứng bên cạnh anh tay đồng thời chỉ chỉ lên lầu. Hắn nói lỏng cả vạt rồi bước lên để xem nó thế nào vì dù sao hiện tại ở nhà này nó vẫn đang vào vai vợ hắn.

Nghe tiếng mở cửa nó lại chui đầu trốn trong chăn, quả thực nó rất mệt đừng phiền nó nữa.

- Em đi sửa ở đây nha!

Nhỏ đặt ly sữa lên bàn rồi rón rén bước ra ngoài, nó nghe phòng mình im lặng thì ló đầu nhìn ngay lập tức thấy hắn đang ngồi dưới sàn khoanh tay tựa cằm trên giường nghiêng đầu nhìn mình, nó nhỏ giọng hỏi:

- Anh, sao lại về rồi?

- Chăm sóc vợ anh_hắn cười_Uống đi, em không ngoan anh không thích em đấy.

Đưa tay lấy ly sữa trên bàn hắn hướng phía nó mà đưa đến, đôi mắt lạnh lạnh nhìn nó ép buộc. Ai kia khẽ cười trong lòng mắt buồn rầu lảng tránh, giọng nói có chút phiền muộn:

- Cỗ họng em rất khó chịu nên bây giờ không muốn uống. Minh Ý cứ để đó đi. Em có thể tự lo cho mình được rồi...

Rồi ngồi dậy kéo chăn ra, nghĩ đến lời nói của hắn, chớp nhẹ mi mắt một cái xong lại cụp xuống mím môi nói nhỏ:

- "Anh có thích em sao?"

Nó lắc đầu từ chối ly sữa từ hắn rồi bước xuống giường để đi rửa mặt, nó không cần sự thương hại. Nhất là từ phía hắn...

- Ngọt ngào thì em không muốn!

Minh Ý nhú mày tỏ vẻ không hài lòng, giận dữ khẽ nhếch môi rồi đưa ly sữa lên nhấp một ngụm đứng bật dậy kéo tay nó. Tay bắt ngờ bị giữ lại, nó vội giằng ra khó chịu nhìn hắn.

- Buông...

Miệng nhỏ bị một dòng sữa tràn vào nói không được nữa, nó rất mệt, thật sự rất mệt, tay không đủ sức đẩy ra nó đành nuốt vào bụng ngụm sữa hắn vừa truyền sang miệng.

- Cứng đầu...

Nó cắn môi, đáy mắt rung rung nước mơ hồ suýt khóc, quay đầu đi vào nhà vệ sinh nhưng chưa đến cửa đã vội ngã xuống sàn vì đầu cứ mơ màng choáng váng, nó nghe tiếng bước chân chạy về phía mình, nghe tiếng ai đó gọi tên mình nhưng chẳng thể níu tay giữ lấy, mọi thứ tối tăm chỉ còn cảm thấy có ai đó đang vì mình mà lo lắng.

Nó ước, hắn là hắn của trước kia, lạnh lùng nhưng không vô cảm...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Cuộc sống sau ngày cưới

**

- EM CÒN NÓI KHÔNG PHẢI LÀ MINH? RÕ RÀNG AI CŨNG NHÌN THẤY.

Hắn ôm Tú trong lòng liếc mắt về phía nó điên tiết hét lên, hắn đang cau có với ai vậy chứ? Nó không làm sai mà, là Tú và mấy chị cùng lớp chị ấy gây chuyện trước cơ mà. Nhưng, thật ra thì nó cũng có tát chị ta một cái...

Cầm Tú chỉ tay về phía nó cơ thể vì ướt sũng mà run run, ở trong vòng tay hắn nhẹ nhàng cất tiếng mách lẻo:

- Em ấy nói mình tranh giành cậu với em ấy. Minh không có, là cậu thích mình mà, đúng không Minh Ý?

Mắt hắn dịu dàng nhìn cô rồi quay sang nó cảnh cáo:

- Tôi nói cho em biết. Suốt đời này tôi không bao giờ thích em, người tôi yêu mãi mãi chỉ có Tú...

Cô theo đám bạn rồi đi, khá xa còn quay lại nhếch môi cười chế giễu nó. Hoàn hảo quá rồi, màn kịch này nó không hề biết trước kịch bản sao có thể diễn tốt được chứ. Chị ấy quả là tài năng mà, soạn trước kịch bản rồi vào vai nữ chính bị hại luôn ấy. Có thể xoay ngược thời gian lại một chút không? Nó sẽ giải thích mà...

- Khánh An!

- Lùn ơi lùn!

- An An!

- Lùn ơi!

- Tiểu An! Em sao vậy? Sao người em lại ướt hết cả vậy?

Khánh Di đưa tay lau lau nước trên mặt nó lo lắng xoay xoay người nó dò xét toàn bộ, cũng may là không bị thương.

- Không biết bơi còn định tắm suối hả? _cậu bạn lớp trưởng của nó lên tiếng trách móc.

Hắn trở lại đứng trước mặt mọi người, bao gồm chị Di, nó và năm người bạn đã đi tìm nó này giờ, buông lời đe dọa:

- Tốt nhất em đừng để tôi gặp lại em. Đồ độc ác!

Cúi người nhặt đôi giày của Cẩm Tú hắn quay lưng đi mặc kệ Khánh Di đang la hét ở đằng sau.

- Cậu đang nói ai thế hả? Con bé là em gái tôi đấy. Minh Ý chết tiệt!

.

Người con gái trong gương nước mắt giàn giụa cho dù có cố đưa tay lau đi cũng không sao ngăn được thứ nước nóng hổi mặn chát đó rơi từ mí mắt xuống. Hết chùi tay trái rồi lại chùi tay phải.

Tại sao mọi thứ lại trở nên như vậy chứ?

Nó không xứng đáng nhận được hạnh phúc sao?

Phòng tân hôn gì chứ? Chỉ mỗi mình nó thôi, căn phòng vốn đã lạnh lẽo từ những ngày nó về đây sống rồi. Hắn dường như vẫn rất hận nó, thời gian gặp mặt nhau, đứng đối diện nhau còn phải đếm trên đầu ngón tay huống chi là những lần trực tiếp nói chuyện với nhau...

Rốt cuộc là nó sai sao?

Bước vào nhà vệ sinh, nó trút bỏ cái váy cưới ngâm mình trong bồn tắm suốt cả buổi tối, nó nhắm mắt nghĩ đến viễn cảnh sau này chắc sẽ luôn có hình ảnh chị Tú trong suy nghĩ của hắn. Trong bữa tiệc vừa nãy, khi rời nhà hàng về nhà hắn đã vội quay đi để đến bên chị Tú, hắn muốn chuộc lỗi với chị sao? Khi cả ngày đứng bên cạnh nó đi chào khách đến dự.

Nó thu mình vào một góc nhỏ trong bồn mặc cho nước trên vòi cứ dội ào ào xuống đầu, nó không biết mình đang nghĩ gì nữa, có lẽ chút cảm nắng với hắn từ hai năm trước vẫn còn và giờ đã khác hơn, nó nhận ra mình yêu hắn, hơn bất kỳ thứ gì khác, nhưng nó thật vô dụng khi không dám giữ lấy...

--●--

- Tao không ngờ là con bé năm đó lại trở thành vợ mày, thật tức cười mà haha..._anh cười như điên huyết tay thẳng bạn.

- Mày ồn quá _hắn nói một câu cụt hững.

- Mà mày có điên không? để vợ mày ở nhà một mình trong đêm tân hôn à?

- Aizz...mày còn phiền hơn đàn bà nữa đấy.

Hắn vò đầu bỏ đi xuống nhà, qua ở nhờ đêm nay mà cũng bị tên bạn thân hành hạ lỗ tai thiệt nhức đầu.

Ban công nhà anh đầy gió, cảm giác ở một mình thật lạnh lẽo, xung quanh còn không có lấy một cái ghế ngồi, chân hắn mỏi như ra sắp gãy luôn rồi đây này.

- Hải Nam! Đại gia cậu không biết chăm sóc cho ngôi nhà nhỏ của mình hay sao hả?

Hắn gắt gao, đây chính là giận cá chém thớt đấy. Rõ ràng vẫn bị đôi mắt buồn của nó làm cho ám ảnh, mà còn làm ra vẻ oai nghiêm chi vậy chứ. Đứng đều!

Những điều sai lầm khi đó có thể không xảy ra được không?

--●--

Nó tốt nghiệp thi vào Đại Học nghề giáo viên mà nó thích, Bảo Yên thì đang chuẩn bị thi tốt nghiệp vì chỉ kém nó một tuổi, nhà cửa suốt ngày vắng tanh tiếng nói, nếu như ngoại lệ thì có thêm Hải Nam đến ồn ào cùng với nó, đưa chọc đùa giỡn làm ngôi nhà đầy ắp tiếng cười...

- Ê! Hay mình bày chiêu gì đó cho anh hai với chị An thân nhau đi. Hai người..em thấy cứ sai sai sao ấy _nó chỉ tay lên cằm đắn đo suy nghĩ.

- Hình như cũng gần hai năm rồi nhỉ?! _anh tựa lưng ra ghế sofa sau trận rượt đuổi với Bảo Yên gật gù đồng tình.

Cả hai nhìn nhau rồi nhìn vào nhà bếp chỗ nó đang nấu ăn, rồi quay ra nhìn hắn đang thảnh thơi trò chuyện cùng Tú, nhỏ chán ghét đi vào nhà bếp giúp nó miệng không ngừng lèm bèm vài câu "thật gay mắt"

Đường như hai năm qua nó đã quen với những cảnh tượng đó, mỗi lần hấn ở nhà là mỗi lần có mặt chị Tú, hoặc là những lúc cả tháng không thấy hấn về nhà, Bảo Yên hỏi nó chỉ cười trừ cho qua chứ không biết phải trả lời thế nào. Hấn không giống như trước, nó cũng khác xưa rất nhiều...

Ai cũng vậy đều ngốc như nhau khi không hiểu đối phương quan trọng như thế nào trong lòng nhau.

--•--

- Em không nấu cơm tối à? _hấn về nhà thấy nó ngồi xem ti vi với Bảo Yên thì hỏi.

- Anh không phải đã ăn với chị Tú rồi sao? _nhỏ châm chọc.

Hấn lạnh lùng đi lên phòng thay đồ rồi xuống nhà lấy xe đi ra ngoài một lời nói cũng không.

- Hứ!!! cái con người gì mà kì cục.

Nhỏ đưa cái điều khiển ti vi nhá nhá theo hấn đã ra ngoài, thấy nó đứng dậy nhỏ nói vọng theo.

- Chị hai, đừng vậy mà, kệ ảnh đi.

- Chị mệt muốn ngủ sớm chút thôi, không sao đâu.

Trả lời cho nhỏ yên tâm rồi về phòng mình đi thẳng ra ban công, nó dang tay đón gió trời thả lỏng cho vui bớt nỗi buồn trong người một chút. Thì ra, ở nơi này cũng có chút thoải mái không gò bó nó cho lắm. Không biết, bạn bè ở trường cũ sao rồi, ba mẹ giờ khỏe không, chị hai học thế nào rồi...còn ai nhớ đến nó không?

- Em ngủ với chị nha! _Bảo Yên phóng lên giường ôm nó chặt cứng.

- Không phải em lại sợ ma nữa chứ?

- Nào có, em chỉ là đang không muốn chị buồn nên sang bầu bạn cùng chị, hihi.

Nó thoáng buồn, xong lại quay ra tíu tít cùng nhỏ trò chuyện, nó còn có Bảo Yên và ba mẹ nhỏ tốt với mình vậy đủ rồi, không cần thêm ai nữa, đây cũng là gia đình nó đây thôi.

- Anh cứ thích làm phiền người khác nhớ~

Nhỏ nghe điện thoại của anh rồi cầu nhau, ngay lập tức bật dậy hỏi gấp rút:

- Ở đâu?

- "..."

- Ờ...ờ... _gật đầu lia lịa rồi nói với nó _Anh hai uống rượu say bê bê rồi kìa, ra cho một trận mới được.

Nó ra mở cổng giúp anh một tay đỡ hấn vào nhà, khắp người hấn chỉ toàn mùi rượu với rượu, đặt hấn xuống giường nó cảm ơn Hải Nam rồi nhờ Bảo Yên tiễn anh về, miệng hấn cứ thì thầm kêu tên ai đó không phải là nó, nó lắc đầu không quan tâm lấy khăn lau mặt cho hấn, nhỏ đứng kế bên đánh đá đập đập người hấn rửa xà:

- Đồ đàn ông khôn nạn, uống say lết thân về cho vợ lo mà lại gọi tên người con gái khác.

- Mai em có buổi chụp ảnh về phòng ngủ trước đi, chị lo được rồi.

- Chị quăng cái tên này từ trên lầu xuống em cũng ủng hộ.

Ném cái gối vào mặt hấn nhỏ bước về phòng, nó cười thầm vì tính của nhỏ, anh em của nhau đã không lo lắng còn nói vậy, thật không thể hiểu. Nó không về phòng mình, cả đêm ở phòng hấn, chăm sóc hấn đến nỗi ngủ gật lúc nào không hay...

~~Cuộc sống vô vị cứ thế trôi qua mỗi ngày. Những viễn cảnh lạnh lùng cứ thế ngày nào cũng bắt gặp. Ví như bây giờ...

- Em không nấu cơm sao?

- Em chỉ nấu cho chồng em ăn thôi, anh thông cảm đi.

- Vậy anh không phải chồng em thì là gì?

- Tiền bối, anh là bạn trai của chị Tú.

Nó thật không thể nhường nhịn hấn được nữa, "tức nước vỡ bờ" nó lên tiếng phản bác lại, nếu không là gì cả thì đừng nói mấy lời sồn gai ốc đó, nghe mà buồn cười.

~~Ngày cuối tuần, màn thứ một trăm lẻ mấy rồi, nhưng vẫn cảnh cũ, hấn đang chất vấn nó:

- Đi đâu vậy?
- Ra ngoài với bạn.
- Lâu không?
- Anh đang quản em sao?
- Lấy tư cách là chồng em, anh có quyền đó.
- Anh xem em là vợ khi nào?

Nó mang giày vào đi ra cửa không nói thêm gì. Yếu đuối để người khác bắt nạt lâu rồi giờ phải nên mạnh mẽ để khỏi ai coi thường chứ...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Thành viên nhí

Hơn 8h tối nó mới về nhà, lại còn bế thêm cục tròn tròn làm hấn tò mò. Không phải hấn đợi nó, mà là... Thật ra thì hấn có lo một chút. Tóm lại thì, không hiểu sao nữa...

- Em về trễ vậy?_hấn tỏ vẻ bình tĩnh điềm đạm.
- Kệ, hỏi làm gì_nó nói trông.
- Ăn uống gì chưa? em đi với ai sáng giờ?
- Bạn trai chị Tú à, em có quyền riêng tư của em chứ bộ_nó nhún vai.
- Ngủ sớm đi.

Hấn đặt ly nước xuống bàn tức giận đi lên, nó lẻ lười bất mãn rồi lên phòng vệ sinh cá nhân để đi ngủ. Cục tròn tròn đó thực ra là con của Chí Đại, bạn học năm cấp ba của nó, nói rõ hơn chút thì Chí Đại cũng là người yêu nó sau lời tỏ tình bị từ chối với hấn. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, cậu chi là bạn trai hờ của nó...

- Sao...sao...Minh Ý ở đây vậy?_nó nhìn trần trời người trước mặt hỏi.
- Nhà anh, phòng anh, và em là vợ anh. Anh đang muốn sở hữu những thứ thuộc về mình đấy?!

Hấn nhón nhor véo má cu cậu đang say giấc trên giường trả lời nó.

- Nhưng...nhưng trước giờ anh ngủ ở phòng sách, phòng này hơn hai năm rồi, là...là...của em mà_nó e dè trả lời, tay luống cuống sửa lại cổ áo ngủ. Một nam một nữ ở cùng nhau, không biết hấn sẽ làm gì đâu.

- HƠN HAI NĂM? LÀ CỦA EM? QUYỀN TỰ DO CŨNG CỦA EM CHỨ Ơi? HƠN HAI NĂM NGÀY NÀO CŨNG LẠNH NHẠT VỚI ANH RỒI BÂY GIỜ MANG THẮNG NHÓC NÀY VỀ ĐỂ NÓ GỌI "MẸ" SAO? HAY BẮT ANH LÀM BA THAY CHỖ NGƯỜI BỎ RỒI EM?

Hấn lớn giọng nói dường như là hét lên vì lý do không thể hiểu, hấn đang tức giận sao? Nó đã làm gì sai đâu chứ? Là hấn đang nghi ngờ nó thì đúng hơn, rằng đó là con của nó và một người khác. Được, vô duyên vô cớ gây chuyện thì để đó nó tiếp.

- Phải đó, là con trai em.
- EM...

- HAI NĂM QUA EM LÀ Ở NGOÀI SỐNG VỚI NGƯỜI KHÁC ĐÓ, ĐỂ NGÔI NHÀ NÀY CHO ANH VÀ CHỊ TÚ TỰ DO THỂ HIỆN TÌNH CẢM. VẬY ĐÓ, MỌI CHUYỆN LÀ VẬY ĐÓ, ANH HÀI LÒNG CHƯA?

- EM CỐ TÌNH ĐÚNG KHÔNG HẢ?

- Mặc kệ anh nghĩ gì, vốn dĩ em chẳng bao giờ đẹp trong mắt anh...

- Im ngay, tôi bây giờ muốn bóp chết em.

Hắn tức giận nâng cằm nó bóp mạnh. Yêu nó như vậy mà nó không nhận ra sao? Xích mích với Tú là do đám cưới mà ra, do hắn chia tay Tú bởi nhận ra đứng trước nó hắn lại rung động như ngày đó. Hắn ghen, ghen vì yêu nó...

- Sao anh...quá đáng vậy? _nó nói như khóc, rõ ràng hắn đối xử không tốt với nó.

- Hoán đổi cho nhau đi để biết anh quá đáng như thế nào? đúng hay sai?

-...

-...

Cả hai ngừng cuộc cãi vã khi nghe tiếng khóc của Shino, nó vội đỡ nhóc con ngủ tiếp rồi quay ra nhìn hắn, vẫn không thể hiểu, vẫn không muốn hắn cùng nó ngủ một giường. Ngược lại, hắn thân nhiên nằm xuống khoanh tay không nói, cái thái độ giết người, nó hận kinh khủng. Bỏ qua mọi chuyện ngâm ngùi nằm xuống theo, im lìm đáng sợ...

Gió lạnh ngoài cửa sổ thổi bay tấm màn mỏng, trong phòng có hai nhân khẩu đang bất đồng với nhau. Hắn đưa mắt thăm dò thái độ của nó, gương mặt bất mãn hai má phồng lên nhìn chỉ muốn bẹo cái cho hả giận. Hắn thoáng cười, đầu đó có hình ảnh của nó cứ chạy đua trong suy nghĩ của hắn. Chắc là hắn yêu nó...

**

- Xe buýt là phương tiện rẻ nhất, em kết xe buýt _nó khoác tay chị hai đi dọc hành lang bệnh viện để ra về khi vừa khám bệnh xong.

- Nhí nhảnh, không biết mình vừa bị gì luôn đó _chị dí dí tay vào trán nó thăm trách.

- Hề hề, em vô cùng khỏe rồi.

...

- Di! Khám bệnh hay thăm người thân đó?

- Hà? Minh Ý hả? À...ờ...đi khám bệnh. Mà con người ta dạo này làm bác sĩ rồi hen, nhìn bảnh trai phết~

Chị ngó nghiêng ngó dọc rồi xác định người vừa nói chuyện với mình đang ở ngay trước mặt.

- Thực tập thôi _hắn cười xòa, đưa mắt nhìn người bên cạnh cô bạn học của mình.

- Em gái.

Chị huyt tay nó giải đáp thắc mắc qua ánh nhìn của cậu. Nó kéo cái khẩu trang che mặt lại đưa mắt nhìn ra phía khác không để ý, nó thẹn với lời tỏ tình năm đó.

- Tui về trước đây, khi nào có dịp nói chuyện lâu hơn ha, bái bai~

Nó nhanh chân chạy theo chị ra về không chào hắn lấy một lần, nhưng chân vừa bước tay đã bị ai đó giữ lại, nó quay lại nhìn về khó chịu lộ rõ qua ánh mắt.

- Quên anh nhanh vậy sao?

- Em với anh có biết nhau hả?

- Anh là Minh Ý.

- Là bạn chị hai vậy em phải gọi tiền bối rồi _nó cười.

- Còn lời tỏ tình khi đó?

- Khi nào? Tiền bối nhắc em nhớ được không? Em mau quên quá!

Nó khẽ nhăn mặt khi hắn vừa siết chặt tay mình, trong mắt hắn dường như là sự giận dữ. Nhìn mặt hắn nó cười nhẹ, giọng lạnh nhạt:

- Em với anh không thân nhau đến mức phải nắm tay vậy đâu. Xin lỗi, em phải về, anh cũng làm việc mà.

Nó gỡ tay hắn vô tình bước đi mặt không chút cảm xúc, nó quên nhanh vậy sao? rằng hắn là người nó thích...

.

Nhóc Shino cựa quậy đập trúng người hắn, dòng suy nghĩ cũng vội tắt, hắn kéo chăn đắp cho nó và cả nhóc. Sao cũng được, miễn nó trở về là con nhóc vui vẻ hòa đồng như xưa được rồi, để đứng trước nó hắn không phải thấy có lỗi rằng trước đó lời tỏ tình của nó hắn đã xem như gió. Nhưng đó chỉ là giả như, bởi với những suy nghĩ trẻ con đó nó vẫn chưa hiểu hết con người hắn, vẫn chưa hiểu được hắn quan tâm nó thế nào và vẫn chưa hiểu sau lời tỏ tình đó hắn đã có đôi lần rung động khi mỗi đêm đều nhớ đến con nhóc nào đó với vẻ nhí nhảnh hồn nhiên gặp ai cũng bắt chuyện kết thân dù lớn hay nhỏ, dù già hay trẻ. Cả lúc là kẻ thù nó cũng hóa thân thiết trong chớp mắt. Không ai khác là nó, người hắn yêu hiện tại, lâu dài và mãi mãi..

~~Sáng hắn dậy đi làm, nó xin nghỉ một buổi học ở nhà đón Bảo Yên, nhớ có buổi chụp ảnh đi hai ngày rồi giờ mới về, chị em nó cũng lâu không nói chuyện, nhớ, rất nhớ...

- Mami, điện thoại mami sáng đèn kìa _nhóc Shino kéo vạt áo nó chỉ về phía bàn ăn.

- Mami thấy rồi, con ăn đi nha~

Nó xoa đầu nhóc rồi cầm điện thoại ra phòng khách nghe, mãi mê nói chuyện nhỏ vào nhà luôn mà không hay biết, đến khi nghe tiếng ồn trong bếp mới vội tắt điện thoại chạy vào. Hiện trường là nhóc cầm cái muỗng mặt hùng hổ tranh món ốp la của cậu nhóc, còn cậu nhóc ôm khư khư cái đĩa thức ăn mami đã làm cho mình mặt hùng hổ không kém cạnh.

- Chuyện gì vậy? _nó nghech mặt ra hỏi.

- Mami, là cô xinh đẹp đó ăn đồ ăn của Shino _nhóc nhìn nó nói như khóc.

5 phút trước đó

- Ui...nhóc là ai vậy? _Bảo Yên chọc chọc má thằng bé đang ngồi ăn trong nhà mình.

- Cô là ai? mami sẽ mắng đó _nhóc ngược mặt dò xét người lạ.

- Ai ui...món ốp la của chị hai, đói quá, ăn thôi.

- Đồ ăn của Shino mà _nhóc quăng muỗng giữ lấy bữa sáng của mình.

- Không phải, cô là chủ nhà, cho cô ăn đi _nhặt cái muỗng trên bàn lên Bảo Yên sấn tới chỗ cậu nhóc.

- Không, mami làm cho Shino mà.

- Được mà, cô ăn cô trả tiền cho.

- Không, của Shino...

hiện tại

Nó đơ người nhìn nhóc rồi nhìn sang Bảo Yên cười như vừa xem hài, mặt nhóc tối đen nhìn nhóc con mới hơn 3 tuổi gọi chị hai mình bằng mami, ngộ lạ, hai người này sống chung với nhau mặt suốt ngày cứ như bị ai ăn hết của mà còn có baby, đã vậy nhỏ lại không hay biết. Thoáng thấy mặt nhóc thộn ra, nó cười xòa giải thích:

- Anh Chí Đại gửi Shino cho chị trông vài ngày, anh ấy ra Hàn Quốc có công việc.

- Bạn trai hờ chị à? _nhỏ nhớ ra Chí Đại trước kia học cùng khóa của nó bèn hỏi lại.

- Ủ. Còn đây là em gái mami, cũng là em gái Daddy Ca của con đó _vuốt tóc thằng nhóc nó giải thích cho nhóc hiểu.

- Ca không có em gái đâu _nhóc lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Yêu thương

Nó cười chịu thua thằng nhóc rồi kéo ghế ngồi xuống cố giải thích cho nhóc hiểu, nhỏ cũng ba la ba lô cái miệng thanh minh cho chính mình trước thằng nhỏ không hiểu "ở đâu về đây" này.

**Nó ở trong bếp nấu cơm tối, nhỏ và nhóc đang xem phim cậu bé bút chì thì nhau cười sặc sụa ngoài phòng khách, nó cười lắc đầu ngoa ngán, mới sáng giành ăn còn muốn đánh nhau mà giờ đã thân như người quen từ trước, thật không thể hiểu...

Hắn đã về, gương mặt u ám như cũ không thấy một nụ cười, Bảo Yên thân nhiên phụ nó dọn thức ăn ra bàn không thèm chào hắn, nó lại thân nhiên chăm chút cho Shino bỏ quên luôn chồng mình. Hắn nhìn chăm chăm hai con người đối diện rồi bỏ lên phòng. Nhóc nhìn theo mặt ngây thơ hỏi:

- Ông đó là ai vậy mami?

Nhỏ bụm miệng cười, nó cũng cười thầm rồi nhẹ nhàng trả lời.

- Là...Daddy Ca.

- Shino có Ca mà...

- Thì cũng giống nhau thôi, con cũng gọi chú này là Ca luôn.

- Nhưng mà..._nhóc ngập ngừng.

- Ăn cơm đi.

Hắn bước xuống nói câu ngắn gọn làm bàn ăn im lặng hẳn, nhỏ cười trừ, nó đi lấy chén, nhóc xúc muỗng cơm ăn mắt nhìn chăm vào hắn run sợ.

Không khí lạnh tanh trở về với tiếng cười trong trẻo của nhỏ và nhóc sau khi ăn xong. Trên phòng làm việc, hắn không thể tập trung, tiếng cười vui vẻ dưới nhà vang lên ngày một náo nhiệt, không khí này đã lâu rồi không có...

- Chuyện của anh và chị Tú sao rồi?

- Sao em biết mà hỏi?_hắn trả lời câu hỏi của nhỏ bằng cách hỏi lại.

- Anh Nam nói em nghe...nếu anh vẫn chưa xác định được tình cảm với chị An, thì vẫn còn nhiều thời gian để suy nghĩ mà, em tin chị An sẽ không giận đâu, dù gì...bây giờ chị cũng trở thành người nhà mình rồi...

- Em hiểu An sao?

- Chị hai rất dễ hiểu, tại anh không để tâm thôi, chị ấy đơn giản hơn em nghĩ...

- Anh đã từng...

- Nếu không chắc chắn, anh có thể xác minh. Nhưng cứ nhìn biểu hiện của chị hai, em tin, chị hai hoàn toàn không giống chị Tú.

-...

- Haizz!!! Anh cũng không phải lạnh lùng như vậy mà, sao cứ phải trói buộc mình chứ. Em ngủ trước nhá. Mà nè, bắt đầu ngủ với chị hai đi, ba mẹ sắp về rồi...

Nhỏ đập vai hắn rồi bước về phòng đi ngủ, hắn đứng ở cầu thang nhìn xuống trong lòng ngổn ngang những suy nghĩ, thật khó để giải thích, thôi thì cứ im lặng như vậy, vì dù sao nó vẫn ở đây, bên cạnh hắn. Biết đâu một ngày, những thứ tình cảm đó tự nhiên sẽ được hiểu và cảm thông.

~•~

- Không mà...

- Đi mà...

- Không...

- Đi...

- Mami ngoan đi mà!

- Thôi...

- Ngoan chút đi chị hai.

- Mami, Shino muốn đi chơi cơ~

Nó chịu thua bỏ lui thân thể mình bị nhỏ kéo đi không thương tiếc, nhóc vỗ tay nhỏ cười khoái chí hí hửng cùng cô giúp mami chuẩn bị cho thật đẹp để đi chơi. Hải Nam đã đến từ sớm, ung dung ngồi uống trà và xem tin tức.

- Anh lên gọi anh hai kia, ngồi uống trà nhàn nhã quá ha~

Nhỏ đá chân anh đánh đá ra lệnh.

- Anh là khách.

- Vậy khách ngồi chơi xơi nước nhá, em đi chơi chuyện này sẵn tìm bạn trai luôn, tìm người nào dễ thương..

- Hừ!!!

Anh nghiêng răng đi lên lầu gọi hấn dậy, nhỏ ở dưới chế mỗi chế giễu xong lại tíu tít chạy lên phòng mình lòi nó xuống nhà chờ hấn chuẩn bị.

- Minh Ý không khỏe em còn bày trò đi chơi.

- Chị lo cho anh hai hả?

- Chị nghĩ vậy thôi _nó cười trừ.

Nhỏ cũng cười, nụ cười thương cảm, rõ ràng là có tình cảm nhưng vẫn không chịu nhận, chị là ngốc, tên kia thì là đại ngốc, thật không thể hiểu..

Hấn hậm hực lái xe, miệng lén nhép mắng mỗ. Nhỏ đang đồ vui cùng nhóc ở ghế sau bỗng ló đầu ra trước hỏi:

- Anh mua xôi thiếu bà bán xôi không bán hả? hay cua con gái người ta được người ta hoan nghênh tặng chửi chà?

- Là ai bày trò này hả? _hấn bực dọc.

- Hừ~

- Mami ơi...mami. Cô Yên ơi, mami không khỏe.

Nhóc Shino kéo vạt áo nhỏ chỉ về nó mặt đã tái xanh từ lúc nào không rõ.

- Đồ ác độc, anh biết chị hai bị say xe sao không cho chị uống thuốc trước khi lên xe chứ!

- Chị không sao mà...

- Là ai lòi kéo cả nhà đi hả? _hấn mắng mỗ.

- Anh nha, kỳ ngộ lạ ó..._nhỏ bặm môi phản bác.

- Người của em em lo đi.

- Đồ máu lạnh.

- Chú hung dữ!!!

Nhóc lè lưỡi nói với hấn, anh quay mặt đi che tiếng cười nhưng lại không nhịn nổi bật cười thành tiếng, nhỏ cũng vậy, cười như dại trước câu nói của nhóc.

- Shino, con không ngoan, mau xin lỗi _nó xoay người nói với nhóc, dạy dỗ nhóc ngoan cũng là điều nó nên làm, cô giáo tương lai mà.

- Chú hung dữ với mami.

- Gọi là Daddy.

- Tại sao Shino phải gọi vậy chứ?

- Chú ấy lớn tuổi hơn Ca...

- Không, Shino không gọi Ca đâu.

Nhóc bướng bỉnh khoanh tay quay mặt ra cửa sổ mặc kệ mọi thứ, là ấn tượng không tốt về nhau, sóng gió chắc sẽ kéo dài. Hấn đưa viên thuốc cho Bảo Yên giúp nó uống, mắt kỹ càng quan sát nó qua gương.

- Đến biển không được mặc đồ quá hở hang đấy nhé!

Hải Nam xoay người nói với Bảo Yên ngồi ở ghế sau, hần lén cười nghĩ rằng tên này chưa chi đã muốn toàn quyền sở hữu em gái, ngay cả câu tỏ tình còn chưa nói mà đã trở nên như vậy rồi, sau này thành công tuyên bố chủ quyền thì vị trí anh trai khi đứng gần chắc không bị đuổi đi chứ?

- Phải dùng cơ thể này để đi quyến rũ mấy anh đẹp trai "sáu múi" chứ, tìm em rể cho anh hai. Anh hai, anh nói có đúng không?

- Đúng đúng..

Hai người này chính là muốn đồ dầu châm lửa thiêu chết anh đúng không?

- Bảo Yên! Anh sẵn sàng tập thể hình luyện thêm sáu múi nữa để thành mười hai cho em vừa lòng.

Nó và hần vô tình bật cười lớn làm cho anh ngượng vô cùng, thái độ này là ghen vô cớ đấy, anh và nhỏ rõ ràng chưa là gì của nhau mà.

- Thân hình của anh chắc chắn là không đẹp!

- Em đã thấy rồi sao?

- Em thấy rồi, cái lần anh sang tắm ké phòng anh hai đó...

- À, vậy em đã thấy những gì rồi?

- Haha...em thấy tất cả, rất rõ ràng..

- Vậy có nên chịu trách nhiệm không?

- Chịu... Anh nói gì chứ? Mắc gì em phải chịu? Chỉ thấy...thấy...

- Chịu trách nhiệm cho cơ thể của anh đó!

Nó bung mặt giấu đi nụ cười hết sức duyên dáng của mình, liếc sang Bảo Yên lại cười to hơn. Còn nhỏ thì ngượng chín mặt, vừa rồi nhỏ đã bị anh gài bẫy, chỉ tay về phía ghế trước hùng hổ hét:

- HẢI NAM! EM NHẤT ĐỊNH GIẾT ANH!!!

--•--

- Chị hai, em thật ngưỡng mộ chị quá~

Nó nhìn nhìn lại mình rồi nhìn sang Bảo Yên, ý muốn hỏi "ngưỡng mộ về điều gì?"

- Anh hai, em thật ghen tị với anh quá. Huhu...

Nú cánh tay hần nhỏ dụi dụi mắt, tiếp tục nói:

- Đúng là có số hưởng, anh đã thấy chưa? Là bao nhiêu? Biết không?

- Biết chuyện gì? _hần ngờ vực hỏi lại, con nhóc này không phải đang đề cập đến chuyện đó chứ?

- Là chị hai đó, có ngon không?

Nó giật mình khi nghe Bảo Yên nói câu "có ngon không?", rõ ràng là đang nói chuyện chăn gối của người lớn mà, ngượng chết nó mất.

Hần đen mặt lườm nguýt em gái, lại không khỏi tò mò len lén nhìn xem biểu hiện của nó, mắt thấy vẻ mặt nó ngại ngùng nên nổi hứng trêu chọc liền nói với Bảo Yên:

- Thế bao nhiêu là bao nhiêu cái gì?

- Là..._chỉ tay sang nó, Bảo Yên đưa ngón tay về hình chữ S rồi chỉ từ trên xuống nói thêm_một...hai...ba...

- Nè, nè! Bảo Yên, chị nói em biết...mấy cái vấn đề đó có thể không nói nữa được không? Ở đây có Minh Ý với Hải Nam, họ là con trai. Con trai đó!

Nhỏ không quan tâm, mặc kệ là nó đang mặt mày méo xệch. Lượn lờ xung quanh nó một vòng cuối cùng đứng trước mặt anh trai nói quả quyết:

- Rất có số hưởng. Thân hình vô cùng tuyệt!

Vừa thấy hần nhìn mình nó bèn hung hăng trừng mắt lại. Nhìn gì mà nhìn chứ! Có lạ lắm đâu mà nhìn? Áo ren, váy ren, có lót trong đằng hoàng chứ bộ,

chỉ là hơi ngần để lộ chân và eo một chút thôi. Có cần dò xét kĩ càng vậy không?

- Xin can đi mấy vị_ anh chen vào giữa lời nhỏ ra khỏi vấn đề tế nhị này, không khỏi bức dọc cổ đầu Bảo Yên mắng_ Em đó, nói năng vậy mà coi được.

Nó giật cái nón trong tay hần lờm lờm dắt Shino đi theo hai người kia ra biển. Đứng đây thêm giây phút nào nữa chắc nó thẹn đến chết luôn ấy. Bảo Yên, con bé đó, thật xấu xa...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Nhờ biển nói với em

- Chị hai, đi biển mà...ra bơi đi.

Nhỏ kéo tay nó, nó thì sống chết bám víu vào cây dừa bên cạnh.

- Chị không ra đâu mà.

- Chị không biết bơi đúng không?

- Đâu mà, chị bơi giỏi lắm chứ bộ~

- Vậy ra đi chị.

- Thôi, không đi mà...

- Ra thay đồ, chị mặc áo mũ kín mít sao hợp với biển.

Nó vẫn không chịu thua cố bám vào cây dừa, ra nắng nó lại bệnh cho coi, với cả nó không biết bơi nữa chứ, ra đó nghịch nước chắc???

- Hải Nam!!!_nhỏ gọi cứu viện.

Qua mấy tiếng giằng co nó phải chịu thua lùi thui đi thay đồ ra biển. Nhóc Shino được buổi bắt tay với Bảo Yên phá muốn động biển, nó ngồi xây lâu đài cát mất dỗi theo nhóc trông chừng. Hần với anh ngồi uống nước nói chuyện phiếm, nhưng mắt chủ yếu ngắm mấy em chân dài...

Xế chiều cả bọn bị nhỏ lôi kéo đi ăn đồ nướng, xong lại lôi ra các quán vỉa hè ăn vặt, nhóc Shino và nó hào hứng phải biết, mặc cho hai tên kia mặt nhăn mày nhí khó chịu. Quầy nào của chợ đêm khi đi qua tụi nhí nhố bao gồm nó, nhỏ và nhóc đều phải cầm trên tay một món đồ ăn. Không mua thì ba đứa đòi khóc lóc nằm dạ, rốt cuộc anh không thể nhịn.

- Bảo Yên, mấy món này...

- Em "ô-kê" là được mà.

Nhỏ gặm xâu bò viên quay lại nói với anh, tay còn đưa một viên khác về hướng anh tỉnh nghịch hỏi:

- Ăn không?

- Rốt cuộc khi nào mấy đứa mới chịu về, hơn 7 giờ rồi.

Hần đưa tay nhìn đồng hồ ra chiều nhắc nhở, nhỏ nhón nhơ ăn nốt xâu bò viên còn lại, nó không phục lấy điện thoại ra xem, xong lại xụ mặt im lặng.

- Minh về khách sạn dạo biển nha, buổi tối lãng mạn lắm_nhỏ nín tay anh nài nỉ.

- Về nghỉ ngơi mai đi học_há miệng đón viên xúc xích từ nhỏ anh nghiêm nghị.

- Hải Nam...!!!

- Cái thói quen gọi tên tiền bối em học từ ai vậy?

- Chị hai gọi anh Ý_nhỏ thần nhiên trả lời.

- Về!

Cả bọn ìu xiu dắt tay nhau đi về, ai kháng lệnh hấn ngủ ngoài đường luôn chứ chơi.

Về khách sạn nó đỗ Shino ngủ rồi lững thững ra ban công ngắm biển. Nơi này là quê của "đèn biển", tên đó không biết bây giờ đang ở đâu, có thực hiện được ước mơ chưa, rồi còn chuyện tình cảm với Hải Quy nữa. Nó phì cười nhớ về đám bạn năm cấp hai, chắc mọi người quên nó rồi còn đâu.

- Sao vậy? _hấn khoác áo cho nó, tay tựa lan can nhìn băng quơ hỏi nó.

- Không có gì _nó cười, nụ cười vu vơ và ngọt lịm.

- Nhóc đó...sao lại gọi em là mami?

Hấn hỏi nhỏ, giọng vô cùng nhỏ, giống như đang tự hỏi bản thân. Nó đưa mắt nhìn về ngay nhiên, mím môi cười quay lưng tựa vào lan can định trả lời nhưng lại hỏi:

- Anh nghĩ sao?

- Giống như trước.

- Là ghen hay giận vậy? _nó giấu nụ cười.

Hấn im lặng nhìn nó, mái tóc nó bị gió thổi bay hòa vào màn đêm như sóng gợn, nhẹ nhàng đến lạ, gương mặt nó tươi cười dưới ánh trăng tựa như thiên thần, vẻ đẹp hồn nhiên trong sáng. Hấn đột nhiên sợ, sợ rằng nó tự nhiên biến mất trong suy nghĩ của hấn, sợ một ngày không xa hấn bỏ quên tình cảm của mình làm lạc mất nó. Nhưng nếu nói ra, nó có còn giận với lời chối từ năm đó, còn giận vì câu nói quá đáng của hấn lúc đó, liệu rằng trong nó có còn hấn...

Chuyện xảy ra vào đợt hội trại của trường, trước khi bước đến khoác áo cho cô hấn cũng quan sát nó rất kĩ. Thật sự là hấn không tin nó làm vậy, một cô bé vô cùng dễ thương cả trường ai cũng say như điên điên, nhò hấn và yếu đuối sao có thể đẩy ngã Tú và dìm cô trong nước được chứ. Gương mặt nó lúc đó cũng xanh xao không kém, một bên má còn sưng lên đỏ ửng, nó chắc chắn cũng đã bị bắt nạt. Nhưng tại sao, nó không giải thích, khi hấn xuất hiện và bảo vệ Tú chỉ thấy nó đứng ngây người ra đó, tay bụng má mắt rung rung nước cùng với vài tiếng nấc nhỏ.

- Anh luôn có ấn tượng không tốt về em. Đúng không?

Giọng nó nhòe đi trong nước mắt, môi mấp máy hỏi hấn mà mặt lại quay sang hướng khác trốn tránh, nó chính là không muốn hấn thấy mình yếu đuối..

Mình Ý khẽ trộm nhìn cô vợ nhỏ của mình, nó đang đắn đo điều gì sao lại khóc? Còn nữa, hấn cũng chưa bắt nạt hay lớn tiếng với nó điều gì mà.

- Khánh An! Em sao vậy? _hấn ôn nhu hỏi nhằm trấn an con bão lòng trong nó, ngay bây giờ hấn không muốn trả lời câu hỏi này chút nào.

- Anh còn nhớ không? Là lần cắm trại...

-...

- Em cũng thật xấu đấy, dám bắt nạt cả bạn gái của hội trường.

Cảm thấy nụ cười mình khá gượng gạo, không, là rất gượng gạo, nó quay đầu nhìn ra biển để gió thổi bay sự yếu mềm chứa trong từng giọt nước mắt. Hấn lại không nói, về mặt cứ trầm tư khó đoán...

- Anh có còn nhớ mình đã nói gì không?

-...

- Anh vẫn yêu chị Tú chứ?!

-...

- Em...lẽ ra không nên hỏi vậy...

- Em có thể coi như chưa xảy ra, quên đi được không?

- Nhưng mà "anh không muốn gặp lại em", vậy có gì mình phải thỏa thuận sống với danh nghĩa vợ chồng?

- Khánh An!

Hấn nhấc khẽ, có chút gắt gao trong lời nói. Mọi thứ nãy giờ hấn nghe được từ nó vốn dĩ đã là chuyện cũ, nhớ kĩ như vậy chắc chắn là rất hay buồn. Sao hấn lại chẳng để tâm đến việc đó.

- Mình Ý! Là khi trước em thích anh, em đơn giản nghĩ rằng đây là thứ tình cảm của trẻ con thôi. Hóa ra lại không vui chút nào...

Kéo cơ thể nhỏ nhắn của nó ôm vào lòng, tay cực kỳ siết chặt.

- Cho anh một cơ hội. Được không?

Từ khi đó của chúng ta đã bắt đầu từ đâu ai còn nhớ rõ?

Giấc mơ cũng phải chăng là lời hứa hẹn không báo trước?

Hiện tại có thực sự đã đủ yêu thương, không cần chấp vạ?

Lo lắng về điều gì sẽ tự làm mình đau đầu vì điều ấy, cứ băng quơ suy nghĩ rồi cho qua, khi nào lộn xộn hẳn bới tung lên sắp xếp lại.

Cho hẳn cơ hội để tiếp tục làm đau mình sao? Hay cho hẳn cơ hội chỉ để bù trừ thay thế Tú?

- Là anh không đúng. An An! Anh xin lỗi...

Còn núm kéo được nữa không? Chuyện đã thành ký ức cứ sâu vào tim rồi, xóa đi vẫn còn sẹo. Không đau lắm nhưng cứ dầy vò nhau mỗi ngày, từng chút một...

Làm thế nào để quên?

--●--

- Hải Nam, hắc xì...mai mình nghỉ nữa nha, còn chỗ này em chưa đi _nhỏ xoa xoa mũi ngược mặt nhìn anh nài nỉ.

- Em bệnh rồi còn muốn đi chơi sao? _anh ôn nhu nhìn nhỏ lo lắng.

- Anh Minh Ý làm bác sĩ, hắc xì.

..em không sợ.

- Em không giống Minh Ý.

- Không giống, tại anh Ý là con trai, em là con gái. Con gái là dễ yêu, em có bệnh, Hải Nam cũng lo cho em mà, đúng hôn~

Nhỏ tình nghịch ôm cánh tay anh vừa nói vừa cười. Hải Nam vui vẻ bẹo má cô gái ngồi cạnh nói với về hạnh phúc:

- Rốt cuộc công của anh vẫn chưa phải là công cốc.

- Công gì?

- Như em nghĩ...

- Vậy là em có thêm một người anh trai nữa, nhưng chắc chắn anh tốt hơn Minh Ý _nhỏ vỗ tay đắc chí.

- Anh trai? _Hải Nam ngu ngơ hỏi.

- Chính xác.

- Em lấy bệnh gốc của chị hai em hả?

- Cái gì? ai gốc? hắc xì...

- BIẾT LO CHO MÌNH KHÔNG HẢ? _anh lớn giọng trách yêu.

- KHÔNG _Bảo Yên ương ngạnh trả lời.

- Ở nhà anh có thuốc cho người đàn độn, về anh lấy cho uống.

- Anh uống thì đúng hơn.

Cả hai cãi nhau ồn ào khắp biển, nơi này lãng mạn như lời nhỏ nói đến vậy sao? Lãng mạn đến mức cãi nhau, thật sự rất vui đấy...

- Ui dza!!!

Bảo Yên mém ngã vì đột nhiên anh dừng lại làm nhỏ không kịp phản ứng đâm sầm vào người đối diện, vừa định mắng anh một trận cho hả giận lại bị anh làm cho bất ngờ. Nụ hôn lãng mạn đúng chất tình nhân, mà nhỏ thì không hợp. Nhỏ khó chịu chống cự không hiểu gì, mặt bỗng nhăn nhó đẩy anh ra, môi nhỏ vừa bị ai đó cắn vào đến mức bật máu.

- Anh không muốn làm anh trai em, biết chưa!!
- Hức...chạy máu luôn rồi nè _nhỏ đá chân anh ầm ức.
- Do em không hiểu tình cảm của anh.
- Aaaaa...đáng ghét!!!

Hải Nam bật cười ôm nhỏ vào lòng dịu dàng nói:

- Anh không có ý đầu nóc con, chỉ muốn nhờ biển đêm nói rõ với em thôi, nơi này rất lãng mạn, anh có thể tỏ tình. Bao lâu rồi em vẫn không hiểu.

Bào Yên quay người đi hờn dỗi.

- Không hiểu.
- LƯU BẢO YÊN...TRIỆU HẢI NAM NÀY RẤT YÊU EM, ANH MUỐN...
- Anh nhỏ tiếng chút.

Nhỏ lấy tay che miệng anh chặn lại câu nói anh vừa hét lớn trước biển, người khác nghe có nước độn thổ. Mọi người ở gần đó ồn ào ngó nhìn hai nhân vật chính, nhiều người ngoại quốc còn tò mò hơn.

- What did they just say? (Họ vừa nói gì vậy?)
- So romantic!!! (Lãng mạn quá)
- They just confess. (Họ vờ tỏ tình đấy)

Nhỏ ngại ngần chạy luôn về khách sạn bỏ lại Hải Nam ngẩn người cũng vội vàng chạy theo sau.

Tối đó nó trở mình liên tục vì cứ nghe tiếng chuông tin nhắn của người bên cạnh, hấn ở phòng đối diện cũng khó ngủ bởi tiếng cười của tên bạn thân. Họ đang yêu, đó là bí mật chỉ có biển đêm biết...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Camera bằng mắt

Nó học lớp sư phạm chuẩn bị ra thực tập, đó là ước mơ từ thuở bé đến giờ. Nó rất thích trẻ con, điều đó được minh chứng bởi tụi trẻ con bên nhà Minh Ý đang xúm xít vào nó không rời nửa bước. Ba mẹ hấn về nước mang theo tụi con cháu cùng họ đến để làm vui về căn nhà. Cái này là do nhỏ mạch lẻo khi thấy hấn hồ hững với nó qua mấy năm chung sống, ông bà cũng khá bất ngờ nhưng không có ý ép buộc, chỉ muốn thử dò xét để xem biểu hiện của cả hai thế nào.

- Con mời ba mẹ ăn cơm _nó và nhỏ đồng thanh lễ phép nói với hai vị trưởng bối.
- Mời bác_lũ nhóc lễ phép.

Ông Lưu cầm đũa thông dong ăn cơm mắt nhìn Shino ngờ vực, nhỏ cười thầm xem hai người kia giải thích thế nào, hấn thản nhiên như không, nó bối rối liếm môi, giải thích:

- Hạo Ân là con trai của bạn cùng lớp con, bạn ấy ra nước ngoài có công việc nhờ con trông hộ vài ngày thôi ạ.
- Không sao hề...hề...

Ông Lưu cười gian liếc nhìn con trai mình, ai kia thì lại nhờn nhờ vừa ăn vừa uống nước. Bà Lưu lắc đầu đưa mắt nhìn chồng. Hết cách...

..-

- Sao...sao Minh Ý ở đây? Về phòng kia đi chứ!
- Em còn chưa hiểu ba mẹ sao?

Nó chớp mắt mặt đàn ra, tay cầm khăn lau khô mái tóc vừa gội ướt. Hấn kéo tay nó ngồi trên đùi mình nháy mắt ra hiệu không được kháng cự.

- Ba mẹ ở ngoài.
- Sao anh biết? lợi dụng hả? _nó cãi.
- Em thử cãi lớn nữa đi, ba mẹ biết mình giả vờ sẽ không cho ở nhà nữa đó _hấn nói nhỏ vào tai nó.
- Em về quê với ba mẹ em.
- Giỏi lắm...
- Anh không thay đồ ngủ hả? _nó dò xét người hấn.
- Không đợi em nhắc.
- Nè! Hay mình thử giả bộ...
- Suyt...

Hấn đưa ngón trỏ ngắt lời nó, nó hiểu ý mím môi nhìn ra cửa nói nhỏ lại. Cả hai thỏa thuận xong bèn đi ngủ, ông bà Lưu cũng đã nhanh chóng về phòng an tâm đi ngủ, con bé Bảo Yên báo tin giả thì phải, hai đứa nó vẫn rất tốt mà...

Nó dậy sớm làm bữa sáng cho cả nhà, chuẩn bị đồ cho hấn đi làm. Bà Lưu trầm trồ khen ngợi vì nó rất chu đáo, hơn cả lời kể của Bảo Yên. Bà chắc chắn nó sẽ thay đổi được hấn, dù là một chút, có nó bà sẽ yên tâm hơn về hấn.

Trước kia, hấn không phải là người lạnh lùng gì mấy, nhưng từ dạo cô bạn thân giữa cuộc tình tay ba gồm hấn, anh và người con gái kia làm hấn luôn trốn mình trong vỏ bọc, cả hai tên con trai đều bị gạt. Có lần giữa anh và hấn xảy ra hiểu lầm không nhìn mặt nhau hơn ba năm. Rốt cuộc bị ông Lưu phát hiện mắng cho một trận, lúc đó mới là học sinh lớp 8, yêu đương chắc chỉ là do cảm nắng, như vậy sao chắc chắn được kết quả. Cô gái cảm thấy mình có lỗi đã tránh mặt cả hai.

Năm hấn học 12 bỗng nghe tin cô gái mình yêu mất do tai nạn, vì thế mà hoàn toàn xa lánh mọi người, tính cách cũng vì đó mà thay đổi. Ngày đó gặp Tú, hấn có cảm giác thân quen bèn đem lòng yêu mến, nhớ nhưng thay cho hình ảnh của Tú Ngọc. Nỗi nhớ về quá khứ vẫn còn ám ảnh, hấn nhiều lần gọi sai tên cô, chuyện tình cảm của họ luôn xảy ra xích mích. Cô cũng ít khi chỉ muốn hấn là của mình, bà Lưu không vừa ý vội tìm người thay thế ngăn cấm chuyện của hấn, cô cũng hiền lành, dịu dàng nhưng trong thâm tâm luôn là ý đồ toan tính không lường được.

Ngày đó gặp nó, bà đã vô cùng thích, thúc giục hấn chia tay cô để đồng ý đám cưới và bây giờ bà vẫn rất hài lòng về nó.

Lúc đám cưới, hấn thỏa thuận không cho người làm về nhà cùng ở để thử nó, bà đồng ý tin rằng nó làm được. Quả thực không sai, bà luôn luôn đúng trong quyết định của mình. Bà Lưu suy nghĩ thích thú cười một mình, ông Lưu lấy làm lạ khêu vai bà hỏi.

- Bà tính chuyện ác à?
- Ông này! Có thấy Khánh An không? Rất chu đáo ông nhỉ!
- Thì đã sao?
- Mình không ở đây lâu, sao có thể tính chuyện cho bọn nó được...
- Tôi vừa lòng rồi, con bé rất tốt.
- Camera, tôi sẽ lắp camera theo dõi 24/24, dù mình ở nước ngoài cũng theo dõi được.
- Bà từ lúc nào tính ra mấy chuyện vặt đó vậy?
- Tôi nôn có cháu mà.
- Thằng bé Ân nó gọi bà là bà nội đấy còn muốn gì?
- Ông không biết gì cả...ngồi đây đọc báo đi, tôi đi gọi người lắp camera giám sát.

Ông nhún vai chịu thua tùy bà xử lý, ông thì vẫn luôn hài lòng. Tin chắc rằng Minh Ý sẽ khuất phục trước cô con dâu này, bởi nó rất đặc biệt...

Camera được bà Lưu bố trí khắp nhà, từ cửa ra vào đến chậu hoa, cái bát ăn cơm. Tiễn ông bà ra sân bay, nó và Bảo Yên về nhà tung búng quậy phá với nhóc Shino. Cả ba làm bánh kem để tối nay mừng sinh nhật cho nhóc thay ba Chí Đại. Tối hấn về cũng nhập bọn dưới sự lôi kéo của nó, nhóc thân thiết với hấn hơn sau bữa tiệc sinh nhật, nhờ trở mặt nhìn Shino gọi Ca Ca mà bất ngờ đến á khẩu. Nó tươi cười nhìn không khí hôm nay mà thấy vô cùng hạnh phúc...

- Anh sao còn chưa về phòng mình?

- Đây là phòng mình mà!

- Em...trước giờ ngủ ở đây. Anh đang tranh phòng với em hả? _nó nói lấp lửng, hấn đang có mưu đồ gì vậy?

- Ở đây có đồ của anh thì là phòng anh_hấn mang cái gối ôm vút vào trong tủ, vừa đi vừa nói, ngang qua nó còn cung chiều bẹo má một cái.

- Tưởng bỏ hả?

- Em thử xem tủ quần áo đi.

Nó mở tủ nhìn đồ đạc hấn được mắc ở phía sau lập tức hùng hổ xoay lại hét lên.

- Ở đâu ra?

- Nhỏ tiếng chút người ta còn ngủ_hấn nhàn nhã ngã người nằm xuống, cơ thể chiếm trọn cả cái giường lớn.

- Anh...đi xuống!!!

Nó tiến lại phía giường lôi hấn xuống, nhờ sau này có lý do nó cũng không phải thẹn với lòng, với sau này có kiếm được chồng khác nó cũng không cảm thấy có lỗi vì mình vẫn còn rất hoàn hảo, chưa mất mát gì.

- Em lý quá_hấn giữ tay nó lại ôm nó vào lòng

- Em không cho Minh Ý ở đây_nó cứng đầu giãy giụa.

- Suyt..có camera, em phối hợp chút đi.

- Xạo vừa~

Nó đảo mắt quan sát căn phòng, xong lại chề môi không vừa ý, không có gì gọi là khả nghi cả, là tên kia bày trò, chắc chắn rồi. Vừa định quay lên xử đẹp hấn lại bị hấn dọa cho sợ đến mức cầm như hén.

- Em còn nói anh liền "tiền dân hậu sát"

...

...

- Vậy buông ra em còn ngủ.

...

- Nè!

...

- Ê! Sao Minh Ý biết là có camera?

Nó hời hợt sang chuyện khác tránh hấn im lặng. Không khí này vô cùng ngượng nghịu đó, tư thế này cũng rất là ám muội, không nói gì chắc nó tắt thở chết mất...

- Con gái có giác quan thứ sáu mà sao...

- Anh nói anh hả? _nó cười, còn chưa để hấn nói hết câu.

- Cái đầu em..

- Có thấy được hết phòng mình không? Có nghe được mình nói cái gì không? _nó tò mò.

- Nghe nhưng không thấy.

- Vậy mắc gì em với anh phải nằm gần, sofa còn chỗ kia, anh ra đó đi.

- Tùy hướng

- Anh đang tìm có để ôm em đúng không?
- Có cho cũng không thềm, đừng tưởng bờ...
- Ê! Vậy nếu Minh Ý bắt nạt em, cũng đâu có gì làm bằng chứng để méc ba mẹ đâu?!
- Anh bắt nạt em khi nào?

Hắn hết kiên nhẫn với nó, nói gì nói lắm thế không biết, lại toàn nói mấy chuyện linh tinh.

- Thí dụ thôi_nó chu mỏ.
- Ngủ đi!

Hắn đưa tay tắt cái đèn bàn, ngay khi ánh sáng vừa tắt, bóng tối ập đến đã cảm nhận được cô gái trong lòng khẽ run, cơ thể nhỏ bé rút sâu hơn vào lòng mình, thanh âm trong trẻo vang lên kèm theo cái nín áo vô cùng nhẹ nhưng chứa đầy nỗi sợ hãi:

- Có thể...mở...mở đèn lên lại không?
- Sao vậy?_hắn lo lắng vuốt vuốt lưng trấn an cô gái nhỏ trong lòng, lẽ nào nó sợ hắn làm gì sao? Vậy thì không đúng rồi, hắn và nó chính là vợ chồng nhà.
- Em...bóng tối...hoi sợ...sợ...một chút_nó nói ngập ngừng, còn không có người bên cạnh như bây giờ chắc chắn nó sẽ khóc khi nhìn thấy bóng tối đó.

Đèn bàn sáng, hắn nghe được tiếng nó thở phào nhẹ nhõm, tay nắm áo hắn cũng dần buông lỏng, cả hai lại rơi vào trạng thái im lặng. Hắn chưa từng biết nó sợ bóng tối, cũng chưa từng thấy qua dáng vẻ run sợ của nó như hiện tại. Cô nhóc này lúc còn đi học rất mạnh mẽ mà không phải sao? Có gì lại sợ bóng tối, không gian này rất đơn giản mà...

- Em sợ đến vậy sao? Anh không làm gì cả.

Thanh âm trầm ấm cất lên kéo nỗi sợ hãi trong nó về con số zero, có hắn rồi nó đã không còn sợ. Trốn tránh câu nói đó nó tỉnh ngịch cười cười:

- Tự dưng thấy Minh Ý giống siêu nhân quá, cảm giác rất an toàn luôn nha!

...

- Đồ nhát gan_hắn trêu.
- Em không có_nó cãi.

Mặt hắn gian xảo, nhìn xuống cô gái nhỏ đang ở trong lòng mình mắt tràn đầy ý cười, lại tiếp tục trêu:

- Tư thế này rất thoải mái đúng không?

...

Nó hóa đá, cái tên này...không phải lộ rõ bản tính xấu xa ra rồi sao? Tự động ôm người ta bây giờ còn nói, làm như nó muốn lắm không bằng. Cơ mà, tay nó cũng đang ôm hắn. Mặt nóng bừng lên, hai má đã từ lúc nào đã ửng hồng vô cùng khó chịu, đưa tay đẩy hắn ra nó nói lấp lửng:

- Tại...tại...anh tắt đèn, em sợ bóng tối quá chứ bộ~

Minh Ý thoáng cười, lại kéo nó ôm vào lòng ra lệnh không được chống đối, nếu không liền "tiền dâm hậu sát"

Nó đành im lặng, thôi thì ngủ vậy, hắn chỉ ôm thôi chứ có làm gì đâu mà sợ. Nghĩ vậy nhưng nó lại không chịu thua buông lời đe dọa:

- Em cũng cao tay lắm đó nha. Không chịu thua Minh Ý đâu!

Hắn cười muốn đau cả ruột, dọa đúng người rồi thì phải, con nhóc này, im lặng thì đáng sợ, mà mỗi khi cất lời lại vô cùng giống như đứa trẻ, hồn nhiên phải biết. Nó rất dễ hiểu y như lời Bảo Yên, nói năng vụng về và chưa chính chắn, sau này không biết sao mà làm mẹ được đây. Nhưng thôi vậy, nó bớt về khó khăn chịu cái tay đôi với hắn vậy là còn có thể thay đổi được, sau này từ từ dạy cũng chưa gọi là muộn. Hắn đột nhiên thấy nó dễ thương quá...

- Sau này có anh bên cạnh rồi, em không cần phải sợ. Bé con!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Chuyện của ai?

Hải Nam bước vào nhà ngó qua ngó lại, thấy có gì rất lạ. Lại tiếp tục ngó ngó nghiêng nghiêng để nhìn cho kỹ, lại cảm thấy rất lạ. Tiếng cười càng ngày càng lớn vang lên khắp nhà, anh còn chưa hiểu hết đã bị ai đó mạnh tay đập bộp vào đầu đau không thể tả...

- Hải Nam, anh định trộm đồ nhà em hả?
- Sao em dám? _ anh nghiêng răng.
- Tiện tay, tiện tay... _ nhỏ cuối đầu nói e dè.

Nhóc Shino hò hét chạy ra đón anh trông rất nhiệt tình, nhỏ và nó còn tưởng anh là Ca của nhóc luôn kìa...

Vốn là Bảo Yên nhấn tin dọa anh nói đang đau bụng, không qua cứu thì nhỏ sẽ tiêu đời. Nó lúc đầu còn can ngăn bảo đùa quá mức sợ anh giận, nhưng do cả hai chị em đều nhất gan như nhau nên đành vậy, phải lợi dụng anh một lần nữa rồi. Hải Nam nhấn mặt tức giận muốn đem cả ba ra quỳnh đòn cho chừa tật sau này khỏi dám nghịch thế nữa, anh sợ nhỏ xảy ra chuyện thật nên chưa kịp ăn tối đã chạy đến, có ai ngờ chỉ là mấy trò bốn cột của đám con nít.

- Minh Ý có nói anh hiện đang là người lớn nhất, anh có quyền phạt...
- Hải Nam..

Nhỏ nịnh bợ lắc lắc tay anh giọng ngọt như mía, mới hôm bữa nói thích người ta mà bây giờ vậy đó, sau này ai dám gả về làm vợ anh chứ.

- En đầu cố ý đầu mà.
- Ok..Ok..muốn anh sang đây là chuyện gì?

Hải Nam mũi lòng, dịu giọng hỏi. Thật ra anh cũng lo lắng, sức khỏe nhỏ cùng với cô chị dâu này đều không tốt từ nhỏ, hẳn lại đang bận công việc phải ra tận Hà Nội không ai xem chừng hai cô nương này, rồi có gì ai kịp lo, đã vậy tên bạn thân còn đặt hết trách nhiệm lên vai anh, bảo anh quản lý tụi nhỏ. Bây giờ thì...có giờ thì về đây mà quản, anh chữa rồi...

- Anh ở lại đây nha.

Nó đưa đôi mắt cún con nhìn anh, anh lại quay đi sợ sẽ bị gục ngã với chiêu thức của bọn quý này mất.

- Hải Nam!
- Ca 2!
- Thôi, thôi. Không tin mấy đứa được.

Nó xụ mặt, nhỏ liếc mắt nhìn nháy mắt ra hiệu cho nó gọi hấn. Mách lẻo bây giờ chính là thượng sách.

- Em gọi Minh Ý nha!

...

...

- Rồi, rồi...nhưng anh nói trước, không được quậy. Bảo Yên mai còn đi chụp ảnh hôm nay nhất định phải ngủ sớm.

Anh cảnh cáo, tiện thể đe dọa cho mấy đứa trẻ con này biết. Không ai đảm bảo hấn giận lên sẽ như thế nào đâu. Nó chưa hiểu chuyện gì vô tư cười. Nhỏ nhanh nhẩu hơn đưa tay chào kiểu quân đội nghiêm nghị.

- Yes sir.
- Cái gì? _ nó hỏi.
- Nói giống em đi, giả bộ hứa thôi _ Bảo Yên ghé tai nó nói nhỏ.
- Ồ...
- Okie Ca 2. Bây giờ ăn cơm rồi cả nhà ngủ thôi.

Sau cái phát tay của nhóc cả lũ xúm nhau xuống bếp tranh đồ ăn. Đứa cười đứa khóc rộn rã hẳn lên...

--

Căn phòng màu tím nhạt được trang trí khá gọn gàng và cẩn thận đến từng chi tiết, nó được dịp nhìn kỹ căn phòng mà nó được đặc cách cung chiều chuẩn bị theo sở thích khi về làm vợ ai kia. Sau đám cưới ba mẹ hẳn ra lại nước ngoài, vì một lý do nào đó nó nghiêm nhiên thỏa thuận với hẳn để hai đứa khỏi ở chung phòng, tất nhiên quyền lợi của nó phải nhiều hơn, cũng để tránh tình trạng hai người khó nhìn mặt nhau nên hiện tại hẳn vẫn ngủ ở phòng sách.

Ban đầu đồ đạc hẳn được dọn đi rất kĩ không còn thứ gì được ở lại trong phòng nó, vậy mà lúc ba mẹ về đồ đạc hẳn luôn ở gần theo đúng cặp đôi mà ông bà đã mua. Hẳn tỉnh ranh hơn nó nghĩ, ngay cả nhà có camera hẳn cũng biết, vậy là từ giờ hẳn phải luôn có mặt trong phòng với nó để giả vờ cho mối quan hệ mà ông bà Lưu vẫn tưởng là tốt đẹp này. Nó không thiết nghĩ đến chuyện đó nữa, mặc kệ hẳn, dù gì cũng chỉ là ngủ, còn có nhóc Shino và chắc gì hẳn đã dành tình cảm cho nó đâu mà lo sợ...

Nó thay đồ ngủ, đứng ở cửa sổ nhìn phố đêm Sài Gòn từ trên cao, nơi đây toàn nhà cao tầng san sát nhau, cứ thi nhau mọc lên dày đặc, thảo nào người ta lại gọi là thị thành xa hoa tráng lệ. Nó bỗng thấy nơi này thật ngột ngạt muốn về lại quê với ba mẹ, trở lại những ngày được đi trên con đường đất ở trong xóm, được tự tay chèo xuống hái bông súng trắng nấu nồi canh cá, được phụ mấy cô mấy dì gói đòn bánh tét mỗi độ trong xóm có nhà đám giỗ, rồi còn được ra đồng bắt ốc bắt cua...

Ở chốn xô bồ này đông người quá làm nó như bị lạc lõng, sợ mình sẽ bị cuốn theo những phù phiếm cuộc đời mà hiện tại đồng tiền đang là danh vọng, có thì được mà mất thì hết.

Nó ngồi xuống ghế tay mở nắp cây đàn piano lướt lướt vài phím thấp cao không xác định, xòe bàn tay mình ra nó cười thầm tự nhủ "không được nữa rồi...". Đôi mắt sụp xuống tắt đi tia hy vọng từ lâu đã chớm nở thành một nghệ sĩ đàn nổi tiếng. Nó nhớ rất rõ ngày ba vì rượu chè say xỉn mà ra tay đánh mẹ, trong men say ông không ý thức được việc mình làm lỡ tay cầm dao làm mẹ bị thương, nó vì sợ hãi cố can ngăn ba mà vô tình để tay hẳn sâu một vết cắt. Bàn tay mảnh khảnh đỡ lấy nhất dao khi ba bỏ nhào đến đánh mẹ, đẩy mẹ chạy đi lại vì ba trượt chân té ngã mà quay lại. Mặc kệ bàn tay mình đang chảy máu nó sốt sắng chạy sang nhà hàng xóm gọi người giúp ba.

Thật ra mà nói, giận ba thì cũng giận lắm, nhưng phải nói nó thương ba nhiều hơn là giận, ba không còn nhớ được ai nữa ngay cả những người thân nhất. Ủ, thì mẹ khỏi phải khổ với những trận đòn roi không lý do từ ba, nhưng mẹ lại khổ khi chăm sóc cho chồng mà y như chăm sóc cho một đứa trẻ. Ba mất sau hôm đau đầu lúc nửa đêm, hai chị em nó còn chưa hết buồn thì mẹ đi thêm bước nữa. Cha dượng cũng như ba, đôi khi còn hơn thế, hết say xỉn lại cò bạc nợ nần, chị hai đi học ở xa chán nản không muốn về lại nhà, nó phải chịu nhiều trận roi đòn thay cho mẹ khi ông vô cớ nổi giận...

Chị Di nói sự thật rằng nó không có huyết thống gì với ai trong căn nhà này hết, là chị có ý gieo những suy nghĩ đáng cay vào lòng nó. Nó không nghĩ vậy, nhưng giận chị lắm, giận ba và giận luôn cả mẹ. Nhưng rồi không thể giận họ được lâu bởi họ đã nuôi nấng nó hơn mười mấy năm qua, bao nhiêu cay đắng khổ cực cũng đều có nhau san sẻ...

Nó đưa tay lau nước mắt sợ nghĩ về sẽ càng đau sót hơn, nhưng trong đầu vẫn chưa vội tắt những suy nghĩ về người cha dượng, mẹ sao chung sống cùng với ông ta được... Càng nghĩ càng đau, càng đau lại càng giận. Mẹ vì ông ta mà đồng ý gả nó đi đổi lấy số tiền lớn để trả nợ, nó như con quay lạng thình nhình người khác sắp xếp cuốn phim cuộc đời mình mà chẳng thể làm gì...

Âm thanh các phím đàn vang lên mỗi lúc một to, lạc hẳn với bài hát nó vừa mới đánh, chỉ còn nghe tiếng "inh..inh.." khi nó tức giận mạnh tay ấn lên những phím chẳng đâu vào đâu phá tan bản nhạc. Ngón trở phải đau lên tưởng chừng như sắp gãy, lòng bàn tay trái lại âm ỉ nhói lên như dao cắt.

Rốt cuộc mọi thứ bây giờ là chuyện do ai? Người nhặt nó về nuôi hay người sinh ra nó? Chuyện này nếu không phải là nó thì ai mới là người gánh chịu những nỗi đau này? Rốt cuộc nếu chẳng phải là nó thì chuyện này...?

**

- Khánh An! Đây là món cá kho và canh mà ba Hải đặc biệt xuống bếp nấu cho con để mừng con thi đỗ. Ba chúc con và chị hai học thật giỏi, phải thật giỏi đấy. Biết chưa?!

- Dạ ba~

Khánh Di và em gái cười rạng rỡ vỗ tay hoan nghênh nồi canh cá với món cá kho dân dã của vùng quê ba làm hứa là sẽ học thật giỏi. Bữa ăn đạm bạc trong ngôi nhà nhỏ với ánh đèn dầu hoe hoe phát phơ trước gió. Tay ba run run gấp miếng cá thả vào trong chén hai chị em, nét cười có chút âu lo.

Ba đã đủ khổ cực nuôi lớn hai chị em nó đến từng này tuổi, cái gì ngon cũng dành phần cho nó và chị, bữa cơm này ba chỉ muốn gia đình được thoải mái ngồi cạnh nhau vui vẻ mà ăn uống. Vậy mà mẹ lại không có mặt, cũng không biết đi đâu tối khuya còn không thấy về...

.

Ba mất, mẹ đi thêm bước nữa. Chỉ còn chị Di là người thân duy nhất đối với nó, lại còn không phải là chị ruột. Nó đang rơi vào hoàn cảnh nào cũng chẳng biết, là cô đơn một mình sao???

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Em nhớ anh...

Kem dù lạnh đến mấy cũng phải tan ra vì sức nóng. Và tình cảm dù lạnh đến mấy đợi khi đủ yêu thương cũng tự khắc sẽ đông đầy...

Người ta nói như vậy có đúng với hần bây giờ không? Rõ ràng là đang vì nó mà không ngủ được nhưng vẫn ép mình chẳng chịu nói ra. Nói thế nào đây? Làm sao nó hiểu? Có chẳng nói ra nó cũng "ừ.." "ờ.." xem như gió, mai lại vô tư không còn nhớ. Hóa ra không có hết yêu, bớt yêu, hay không còn yêu. Con người ta chia tay nhau với hàng ngàn nguyên do nhưng đa phần chỉ có cùng một lý do chẳng ai dám đối mặt chưa-từng-yêu...

Đúng, chuyện của hần cũng như vậy nên trước nó mãi không dám đối mặt để nói ra câu thật lòng đã từng có lần hần cũng nhớ nhưng nó. Im lặng có dễ hiểu hơn không hay càng khó đoán? Người ta nói im lặng cũng là cách trả lời, hay cứ vậy có khi lại tốt...

- Chết mất...

Hần vô đầu bứt tóc khi luôn thấy bóng hình nó xung quanh căn phòng này, đây là khách sạn không phải là nhà sao lại thấy rõ nụ cười nó như vậy? Có khi nào...?

Hần chịu, thừa nhận rằng vắng nó hần rất buồn, tuy thời gian cả hai nhìn mặt nhau ở nhà rất ít nhưng phải công nhận là nó rất đặc biệt. Màn hình laptop vẫn sáng nhưng tâm trí hần lại lơ lửng trên cái đèn trùm ở giữa phòng, tay cứ soạn tin nhắn rồi lại xóa đi, hần muốn biết nó đang làm gì? Đang ở đâu? Cùng ai?...?

- "Minh Ý!"

Nó ở bên kia lập lại câu "a lô" đến lần thứ tư vẫn không nghe ai nói chuyện bèn gọi thẳng tên người đó để cảnh cáo. Hần đưa điện thoại lại gần trân trân nhìn suýt hóa đá, hần gọi khi nào vậy?

- À! Em vẫn chưa ngủ... ă sao?

Ai kia bồi rồi không biết bắt đầu câu chuyện bèn nói bừa.

- Hả? _nó hỏi lại.

- Anh hỏi em ngủ chưa? _hần chừa ngượng cho câu nói hơi hài của mình.

- Sắp thôi. Còn Minh Ý? Đã trẻ rồi sao chưa ngủ?

Nó đưa tay nhìn đồng hồ đồng thời đẩy nắp cây piano tiến về phía giường chuẩn bị đi ngủ. Vừa định gọi để hỏi hần ăn tối chưa, khi nào về thì đã thấy hần gọi. Khi này mới nín khóc giọng còn nghèn nghẹn sợ hần lại lo, nó muốn không nghe nhưng vì rất nhớ và rất muốn nghe giọng ai đó nên đành vậy.

- Em không khỏe sao? _hần nhíu mày nghi ngờ hỏi dò.

- "Không.."

- Hay em khóc? _hần hỏi đùa.

- "Không có..."

- Nghe giọng em đầy nước mắt luôn kìa.

- Không có anh em buồn chút thôi, khóc đâu mà khóc...

...

Nó mở to mắt nghĩ lại lời mình vừa nói, hình như hơi sai sai. Nó áp úng bảo chữa, lời lẽ luống cuống:

- À! Ý em là...là...em ngủ không được, không có anh. À...à...không phải. Em là nhớ anh, lại không...ý em là...

- Được rồi nhóc con, càng nói càng sai đó.

Hần xoa xoa mũi cười về trẻ con của nó, càng lúng túng lại càng nói thật lòng, thật yêu chết được.

- "Em.."

- Ngoan, ngủ sớm đi...

- Không... giọng nó buồn buồn.

- "Sao vậy?"

...

...

- Không biết... nó nói bằng quơ.

- Hay chưa ăn nên đói? hấn trâu.

- Minh Ý...?!

Lời nói dằn đo của nó làm hấn khó hiểu xen lẫn chút tò mò, lại là chiêu gì đây. Hấn nhớ nó không thường gọi hấn thân mật như vậy, nó ít nói và thường biểu đạt qua gương mặt, có lẽ chỉ hấn hiểu...

- Em nói đi hấn dịu giọng.

- Khi nào anh về?

- Hơn tháng nữa, anh...bạn.

- "Còn em?" nó hỏi nhỏ.

...

...

- Ngoan, anh sẽ gọi điện.

- Em nhớ anh...

Nó can đảm nói với hấn duy chỉ câu đó rồi lập tức tắt máy, vừa rồi nó nói rất nhỏ, lại vội vàng quá không biết hấn kịp nghe không. Nó chui vào chăn cảm thấy gương mặt mình nóng bừng, ngưng chết mắt, cầu cho hấn đừng nghe.

Hấn nhìn cái điện thoại cau mày khó hiểu, vội đến vậy sao?

Phòng nó sáng đèn, trước giờ vẫn vậy, có lẽ đã là thói quen không thể thay đổi, rằng nó vô cùng sợ bóng tối sau tai nạn năm lớp bảy...

Chuông điện thoại lại reo, là Bảo Yên gọi đến, cũng đã hai ngày rồi nhỏ đi chụp ảnh hai chị em vẫn chưa nói chuyện. Áp điện thoại lên tai nó hỏi cùng nhỏ huyền thuyên đủ thứ chuyện:

- Có phải em đang bị Hải Nam bỏ rơi rồi không?

- "Làm gì có, em mới vừa nói xong là gọi cho chị ngay đó!"

- Ở trên đó có lạnh lắm không? Em ăn uống có đầy đủ không đó, chị thấy em ốm rồi cơ~

- "Em ốm á? Huhu do đồ ăn ở đây không ngon như chị nấu đó!"

- Vậy khi nào về chị phải nấu vài món em thích vỗ béo em lại mới được, không thì Hải Nam giận chị mất...

- "Gì chứ?! Chị lại trêu em..."

Nữ nhân bên kia màn hình điện thoại chun mũi hờn dỗi, mặt vội vàng đen lại hốt hải chỉ tay lên mũi mình lắp bắp nói:

- Chị hai, mũi...mũi của chị chảy máu rồi kìa!

Nó đảo mắt suy nghĩ, bất giác đưa tay sờ lên mũi. Vừa nhìn đã thấy máu lập tức lau lau chùi chùi quay điện thoại đi hướng khác tránh tầm nhìn của Bảo Yên. Bên kia nhỏ sốt sắng hỏi:

- Khánh An! Chị sao rồi?

...

- Chị hai...! Lần trước em đã bảo chị đi khám rồi mà.

- Chị không sao đâu, chị...chị ổn rồi.

- "Chị bị sao? Em nói với anh Ý nha!"

- Đứng! Mấy hôm chị sốt chắc vẫn chưa khỏe thôi, em đừng nói với Minh Ý, nếu không chị giận đấy_ nó nói dối, tránh nhỏ lo lắng, đồng thời uy hiếp không cho nhỏ nói, dù gì chuyện này cũng rất bình thường, đã nhiều năm nay rồi, chỉ là nó vẫn thấy mình rất khỏe nên nhất thời không chú ý đã để Bảo Yên hơn vài lần nhìn thấy.

- "Được rồi, em sẽ không nói..."

Người bên kia dịu giọng nói, mặt vẫn có chút lo ngại cho sức khỏe của chị dâu. Nhưng do nó dọa sẽ giận nên nhỏ hứa luôn vậy. Kết thúc cuộc gọi, nó vào nhà vệ sinh rửa mặt rồi chèo lên giường lăn qua lăn lại vài lần mới chịu nhắm mắt, tự an ủi mình rằng "sẽ không sao đâu"...

Lại nghĩ đến hân, vừa nãy nó nói gì hân có nghe không? Chết mất, nếu mà nghe thì khi về nhà nó sẽ không dám đối diện với hân đâu, ngượng lắm!

Mắt nó dần dần khép lại, tiếng thở đều đều dường như đã ngủ. Bên kia hân cũng say giấc với nụ cười hạnh phúc. Hai con tim dù ở xa nhau nhưng chúng đang cùng một nhịp đập, cùng một nhớ nhung và cùng một yêu thương.

Hy vọng vẫn vậy, tình cảm của cả hai sẽ đủ vững bền và luôn tốt đẹp, từ những cử chỉ nhỏ nhất, những yêu thương chấp vả nhạt nhòa từ những thứ đã vô tình bỏ rơi trước kia sẽ mau chóng đầy có thể dùng tâm hồn để trao gửi, hoặc chỉ cần cả hai nhìn thấy nhau để nhận ra nhau thôi cũng đủ hạnh phúc...

"Minh Ý! Em thích anh, thật sự rất thích, chỉ cần mỗi ngày được nghe tiếng anh em đã cảm thấy rất hạnh phúc rồi. Lúc anh nói không thích em rồi quay mặt đi, là "suốt đời này không thích", có còn nhớ không? Em không buồn, chỉ là hơi hụt hẫng chút thôi. Nhưng mà, Minh Ý này! Anh là bác sĩ có thể giúp em tìm ra liều thuốc nào không say nụ cười anh nữa có được không? Em thật sự say rồi, chỉ uống nhầm một ánh mắt mà con say đã theo cả đời. Bác sĩ, anh thật xấu bụng, thuốc đã chữa không khỏi còn kéo thêm nhiều căn bệnh sau này, thanh xuân còn có bao lâu cơ sao anh lại dằn vò suy nghĩ của em như vậy? Thuốc đắng mà, em ghét thuốc, tại sao vào tay anh lại rất ngọt? Em mỗi ngày đều muốn uống. Minh Ý! Anh thật sự rất đáng ghét..."

.....

Mấy mem nào đang đọc truyện của mình thì thông cảm về lịch đăng truyện của mình nhé. Tại mình bận nên rảnh khi nào thì đăng khi đó. Với lại tay mình đang có chút vấn đề nên bị thương vẫn chưa khỏi, đánh chữ rất chậm. Mọi người ủng hộ và theo dõi truyện mình tiếp nhé^^

Bạn đang đọc truyện *Chông Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Giận hay là ghen?

Bảo Yên đang ở ngoài phòng khách dạy nhóc Shino học, nhưng lại vô cùng im lặng không hề một tiếng động. Nó ngược nhìn lại thấy hai kẻ đáng nghi đó truy bài nhau bằng mắt và đọc khẩu hình miệng. Phương pháp học tập mới chẳng hay lại bày trò gì nữa?

- Shino?

Nó lấy làm lạ cất tiếng gọi nhưng thằng nhóc vẫn im lặng chăm chú nhìn khẩu hình miệng của nhỏ rồi quay xuống chép vào giấy. Cảm thấy tò mò nó bèn đứng dậy lên lút nhìn từ phía sau. Trên trang giấy chỉ toàn là hình vẽ nguyệt ngọc không xác định.

- Con vẽ gì vậy Shino?

- Mami đừng phiền Shino đang chơi với cô Yên mà!!!

Nó đơ người đứng bất động một hồi lâu mới lên tiếng.

- Qua đây mami dạy con đọc, không chơi nữa. Trò gì không biết...

- Mami này kỳ ghê~

- Chưa xong mà chị.

Nhỏ phùng má nói kiểu giận dỗi.

- Em đang chơi với Shino mà, chút nữa hân học.

- Không, Shino, sang đây.

Nó ngồi xuống ghế ngoắt tay cho nhóc bước sang ngồi cạnh. Dọn lại đồng sách vở bữa bọn trên bàn nó nói ngay lập tức:

- Đếm số cho mami.
- One, two...seven, eight...
- Màu vàng?
- Yellow.
- Lục?
- Blue.
- Trắng?
- White.

Nó nhìn nhóc nhón nháy mắt với Bảo Yên lại vừa trả lời nó một cách chính xác không sai câu nào. Nó bực dọc...

- Rốt cuộc hai đứa là sao đây?
- Mami, đây là bí mật.
- Ai dạy con?
- Ca Ca dạy Shino đó _nhóc nhón miệng cười toe nhìn nó thủ thủ.

Bảo Yên lên cười rồi cầm điện thoại lên í ới nói với ai đó về cuộc hẹn hò tối nay. Nó không quan tâm ôm chồng sách vở đặt lại chỗ cũ dưới bàn, sau đó cùng nhóc đi siêu thị mua đồ. Hôm nay, một bữa cuối nữa thôi là nhóc về với ba Chí Đại rồi không ở cùng nó nữa.

Nghĩ lại cũng thật nhanh mới đây mà đã hơn sáu tháng kể từ ngày Chí Đại gửi Shino nhờ nó trông giúp, chỉ nghe nhóc lạnh lạnh nói rằng "Ca đi tìm Tý về cho Shino, tại Shino có một mình không có em". Không biết người mà hai cha con họ nhắc có phải là Khánh Vy học cùng lớp nó không...

Ngày trước họ yêu nhau nhưng do gia đình của Chí Đại không đồng ý, bởi Vy chỉ là một đứa trẻ mồ côi sống trong cô nhi viện không người thân thiết. Cô bị ép buộc rời khỏi Chí Đại không được quay trở lại. Nơi cô đến không rõ là nơi nào nhưng Chí Đại vẫn quyết tâm đi tìm, bởi cậu yêu cô là thật sự. Nó hối hận lúc trước đã nhận lời ba mẹ của Chí Đại giả làm người yêu cậu.

Thật ra Khánh Vy ngày đó đến với cậu chỉ do cậu là con của một chủ tịch tập đoàn lớn.

Ngày cô bị nhà họ Lê Lâm ép buộc phải đi, nó cũng đến sân bay tiễn, lúc đó nó mới cảm nhận được tình cảm của cô dành cho cậu bạn thân cùng lớp. Nó nhớ rất rõ cô dặn dò những lời yêu thương trong nước mắt, chính khi đó nó mới hiểu mình là người có lỗi nhưng không đủ can đảm thừa nhận với người đối diện. Những lời đó đến bây giờ nó vẫn nhớ, mà vẫn chưa bao giờ nói ra cho một ai hiểu. Nó đợi được đứng trước cô để giải thích và thông cảm. Nếu có thể nó sẽ nói một câu xin lỗi...

--•--

- Baba! Con muốn cái đó...cái màu vàng, vàng, vàng. Cảm ơn baba...

Thằng nhóc nhận lấy gói snack trong tay anh ngoan ngoãn cảm ơn, cô gái đi bên cạnh phụ anh đẩy xe đi từ kệ hàng này sang kệ hàng khác...

Họ là gì của nhau Bảo Yên không chắc chắn, nhưng mắt rõ ràng đã nhìn thấy một nam một nữ một nhóc con cùng nhau mua sắm, nhóc kia còn gọi anh là "baba" rõ ràng ra đấy. Anh không phải đã có gia đình rồi sao? Lại còn đang rất hạnh phúc?

--•--

Nhỏ hết nằm dài ra sô pha lại đứng lên đi qua đi lại rồi ngã người nằm ỉn ra giường gương mặt chán chường mang chút hờn giận. Nhìn lại đồng hồ trên tay, đã hơn sáu giờ tối. Nhỏ chẳng còn tâm trạng nào nghĩ đến cuộc hẹn tối hôm nay nữa, chỉ mơ mơ màng màng cầm điện thoại xoay xoay trông chờ điều gì đó mà ngay cả nhỏ cũng không biết.

Màn hình sáng, nhỏ lật người chống tay lướt lướt để đọc tin nhắn, gương mặt buồn vốn có lại được thay bằng nét hệt hăng thất vọng. Không phải là anh...

Khóe mắt nhỏ chợt cay cay khi nghĩ đến chuyện chiều nay, nếu không nhìn thấy nhỏ đã tin tưởng rằng anh yêu mình thật sự.

Con trai ai cũng vậy, toàn nói được nhưng không làm được. Ngay cả Minh Ý, khi đã cưới vợ vẫn còn tơ tình với bạn học cũ, thảo nào Hải Nam cũng như vậy, vất mũi sau lưng nhỏ.

Cũng phải thôi, giữa nhỏ và anh là gì hả? Khoảng cách đó đối với nhỏ là rất xa không dễ nắm bắt, nhỏ sợ mình không hiểu hết Nam, sợ những gì đang diễn ra trong tim của một anh chàng 23 tuổi giàu cảm xúc sẽ làm nhỏ khó thông cảm, nhỏ sợ anh đa tình, bởi anh luôn là tâm điểm chú ý của các chị y tá trong viện của ba....

Ai nói nhỏ không hiểu tình cảm của anh dành cho mình chứ?!

Hiểu rất nhiều là đằng khác, nhưng không đủ can đảm để đối mặt bởi nhỏ quá trẻ con trong cả lời nói lẫn suy nghĩ. Anh khác nhỏ, ở anh có một tâm hồn mạnh mẽ và chính chắn đúng tuýp người nghiêm túc trưởng thành. Đôi lúc có lộ về trẻ con, nhưng chỉ khi ở bên nhỏ anh mới trở thành như vậy, chỉ để làm nhỏ vui.

Đưa tay lau nước mắt, nhỏ có khóc đâu mà thứ nước mặn chất đó lại rơi ra trong lúc này. Kỳ lạ, anh với nhỏ chắc đã chẳng là gì, thế nên anh không giải thích, không năn nỉ nhỏ như mọi khi nữa. Nhỏ cười chua chát, thấy tim mình nhói lên một cảm giác lạ. Chắc chỉ là ngộ nhận...

- Bảo Yên!

Anh vào phòng, ôn nhu gọi tên nhỏ. Anh gọi điện nhắc nhở về cuộc hẹn nhưng chẳng thấy nghe máy, gọi dưới nhà lại không người nào nhắc máy. Minh Ý chưa về, chỉ còn nó nhưng lại ra ngoài từ sớm. Anh lo nhỏ có chuyện, nên vừa tan ca đã lái xe chạy thẳng đến chỉ để biết nhỏ có ổn hay không..

- Anh đến làm gì? _nhỏ hờ hững hỏi.

- Em sao vậy? Có phải là không khỏe không?

- Có một chút. Nhưng không cần anh lo, ở nhà còn có chị hai. Em không chết được đâu...

Hải Nam nhìn sâu vào mắt nhỏ, nơi khóe mắt còn ướt nước, giọng lại nhẹ bằng như vậy chắc chắn là có chuyện rồi. Anh lo lắng...

- Có chuyện gì? Sao lại khóc?

- Bỏ ra. Không cần anh lo...

Bảo Yên gạt tay anh ra, nói như đang trút giận. Nhỏ ghét sự giả tạo của anh bây giờ, đây không phải là Hải Nam của trước kia nhỏ từng biết.

- Giận anh sao?

- Không. Là ghét. Rất ghét. Mau Về đi. Ra khỏi phòng em..

Anh nheo mắt nhìn nhỏ đầy thắc mắc, giận không lý do, càng không có cơ nào để mà giận bởi anh không hề làm việc gì sai. Rốt cuộc do đâu?

- Em nói rõ được không? Là anh sai hay tại sao?

- Anh đừng phiền nữa. Ra ngoài...

- Em vô cớ giận dữ lại còn không nói. Anh sai cái gì chứ?

Hải Nam bức bối không kém giọng điệu mất kiên nhẫn có chút lớn tiếng.

- Đi ra ngoài, em ghét anh. Không muốn thấy anh nữa. Đi ra...

Ném chiếc gối về phía anh nhỏ không kiềm chế được cảm xúc mắt bỗng cay xè bật khóc.

- Nói cho anh biết chuyện gì? Được không?

Bảo Yên im lặng, ở trong vòng tay của anh khóc rầm rức. Nhỏ không muốn nghe anh giải thích vì sợ phải nghe được sự thật đau lòng. Nhỏ không chắc đó là điều nhỏ biết, nhưng những gì nhìn thấy có thể hiểu họ đang rất hạnh phúc, nhỏ nghe rõ nhóc kia gọi tiếng "baba" trong trẻo ngọt ngào đúng vẻ ngây thơ của một đứa trẻ mới vừa lên ba, lên bốn. Người con gái kia lại còn cùng anh cười đùa rất vui vẻ, nhỏ loáng thoáng nghe họ nói về bữa ăn tối ở nhà anh. Vậy là hiểu lắm sao? Làm gì còn buổi hẹn hò nào chứ?...

- Vậy thì giận anh sao?

Nhỏ ở trong lòng anh gạt đầu vẫn chưa ngưng tiếng thút thít. Nhỏ đang hy vọng anh sẽ nói là không phải, để như vậy nhỏ mới có cơ hội cùng anh chính thức hẹn hò.

Hải Nam nhoen miệng cười, trông rất vô tư và thoải mái. Lại không giải thích mà còn trêu chọc.

- Em ghen hả?

Bảo Yên đẩy anh ra đưa mắt lườm lườm, anh đã nghiêm túc đâu, bây giờ lại còn đùa, miệng còn cười vui như vậy. Đúng rồi, hạnh phúc đến vậy mà...

- Đó là chị gái anh, con của bác. Chị vào thăm anh thôi mà, ở đâu ra mà vợ con như em nói chứ!
- Anh đừng giấu. Chính em nghe nhóc đó gọi anh là "baba" _nhỏ cái.
- Thế Shino gọi chị hai em là gì?
- Không giống nhau. Cái đó...cái đó..._nhỏ áp ứng.
- Em cứ bảo là ghen anh sẽ giải thích. Sau này không được vô cớ giận vậy nữa. Nhờ anh em mới không "ế" đấy nhóc con.

Anh xoa đầu nhỏ nói cưng chiều, hóa ra là ghen nên giận. Anh còn tưởng...

- Tránh ra..._Bảo Yên ngưng ngưng gạt tay người kia ra khỏi đầu mình.
- Bảo Yên của anh ghen dễ thương thật đấy. Lúc giận hai má còn hồng hồng đáng yêu quá~

Hải Nam cư nhiên đưa tay bẹo má cô nhóc ngồi đối diện trên chộc. Cảm thấy đó là niềm vui, thân nhiên cười cười nhìn nhỏ thích thú.

Ai đó giận quá hóa then vùng giăng tốc chặn bước xuống nhà tìm đồ lót dạ. Chiều giờ nhỏ vẫn chưa ăn gì, kể từ lúc nhìn thấy anh với chị gái cùng đi siêu thị. Đã đói lại còn khóc nên càng mệt hơn, mở tủ lạnh chộp lấy hộp sữa hút ròn rột không thèm để ý người ở phía sau đang cười thầm mình.

Buổi hẹn hò tốt cuộc thành ăn cơm nhà, mà người nấu lại là anh chứ chẳng ai khác. Bởi nhỏ là vua phá rối, cứ mỗi lần động vào lại thành ra đổ vỡ, bừa bộn...

Hải Nam chống cằm nhìn người yêu mình ăn lòng cười thầm vẫn vợ suy nghĩ. Nhỏ trẻ con như vậy sao lại để anh nhưng nhớ và cảm mến. Bảo Yên luôn như vậy, trẻ con theo cách riêng của mình nhưng vẫn rất đặc biệt, ít ra là trong mắt anh. Cô bé nhỏ nhắn đáng yêu với nụ cười hồn nhiên tỏa nắng, treo trên má hai lúm đồng tiền kienh theo đúng kiểu người vô âu vô lo. Chợt, lại cảm thấy mình yêu nhỏ thêm nữa rồi...

Chuyện hôm nay cũng không nên trách nhỏ, như vậy đúng mà, có yêu mới có ghen. Cũng không phải lỗi của ai cả. Chỉ tại thời gian chưa đủ lâu để cả hai hiểu nhau. Anh hy vọng có nhiều thời gian nữa để hiểu nhỏ, hiểu hết tâm hồn thơ ngây của một con nhóc mới lớn 18 tuổi đầy mộng mơ và giàu xúc cảm~~

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Ghen

Nắng sáng gọi xuống đường vẽ thêm vài đường trong veo trên nền gạch, sương sớm còn đọng lại trên mấy cây ngải tướng quân ngoài ban công, chậu hướng dương của người bạn thân nó tặng cách đây vài tháng đã nở hoa ung dung vươn về phía mặt trời hấp thu từng giọt nhựa sống. Đưa tay chỉnh ngay ngắn chậu xương rồng kê bên nó thăm nhủ...

- Giá mà cậu không mất...

~~

Nó ngồi sau xe đạp của Quốc Lâm lòn tay vào túi áo khoác của người đằng trước khe khẽ hát bài "Xe đạp". Nó hát không tệ, nhưng sai lời hết cả, đó là lý do người kia đang bị nó có lét suốt một quãng đường dài.

- Thôi..thôi. Không cười nữa. Tha cho mình đi.
- Cho cậu biết sự lợi hại của mình. Sợ chưa?
- Sợ rồi cô nương..
- Chừa nhá~

Nó vênh mặt cảnh cáo cậu trai kia. Nó thừa nhận rằng mình hay bắt nạt cậu, hay vô duyên vô cớ kiếm chuyện để cãi nhau với cậu, hay giận hờn không lý do làm cậu u sầu lo lắng. Nhưng nó cũng thừa nhận rằng nó yêu cậu, cậu bạn thân nổi khổ đáng tin cậy nhất trong xóm. Chuyện gì cũng có thể bao che dung túng cho nó, ngay cả việc nó luôn không làm bài tập hóa cậu vẫn nhờ chiều chuộng đưa vở cho nó chép...

~~

Nó không muốn nhớ nhiều hơn nữa vì sợ sẽ lại bật khóc nhớ thương về cậu, những gì của quá khứ tốt nhất cứ để nó qua đi đừng nghĩ nữa. Vốn dĩ cũ kỹ

là để cắt đi không được phép nhớ, vậy tại sao trong tiềm thức cứ mãi nhắc về đề lòng luôn có những phút giây gọi là vương vấn. Yêu nhau chỉ là một loại cảm giác không thể hình dung, đến khi chắc chắn nhận ra nhau rồi vẫn không thể ở bên cạnh nhau.

Đúng, đời thật nghiệt ngã và cay đắng, sắp xếp mọi thứ lộn xộn chất chồng lên nhau nhưng vẫn chỉ ở trong một khung cố định, xoay hết một vòng rồi lại thấy nhau, rồi lại xa nhau tiếp tục...

Tiếng chuông cửa reo inh ỏi kéo nó về thực tại, giật mình đến mức đề tay bị thương do vô tình chạm vào gai hoa hồng bị nó cho ra rìa được đặt đơn lẻ ở chiếc bàn bên cạnh những chậu hoa còn lại. Xuống nhà mở cửa chỉ thấy có một chiếc taxi, một bác tài xế đang khuôn đồ và một người phụ nữa, à không, là một người con gái trẻ tuổi 25. Nó rút rờ vịn tay thật chặt vào cái cổng sắt hơi ôn nhu khi vừa thấy bác tài xế đã lái xe đi:

- Chị tìm ai?

- Có phải nhà Minh Ý không?

Cô gái kia mở kính râm ra để lộ khuôn mặt tuyệt mỹ của mình nhìn nhìn ngó ngó thẳng vào trong nhà hỏi mà không nhìn nó.

- Dạ. Nhưng chị là...?

- Phụ tôi khuôn đồ nào, chất vấn mãi~

Không để tâm, nó lảng lạng phụ cô gái kia lời cả đồng vali to đùng vào nhà lại còn nghe cô gái kia than vãn.

- Cần thận chút. Trời ạ! Hồng đồ tôi hết rồi...

Nó nhin, không muốn hét lên với khách của hân. Nhìn sơ qua cũng biết đây là dạng tiểu thư đánh đá chua ngoa mặt dày hết thuốc chữa, con cưng của nhân vật nổi tiếng nào nữa đây mà...

- Nhìn cái gì? Mau chuẩn bị phòng cho tôi.

- Tôi mạn phép hỏi chị là ai có được không?

- Là vợ sắp cưới của Minh Ý. Sao? Vừa lòng chưa?

Nó như kẻ mộng du mơ mơ màng màng nhìn người con gái đối diện, ngạc nhiên đến mức á khẩu. Thôi thì tiếp tục nhin, chuẩn bị phòng thì chuẩn bị phòng. Sớm muộn thì nó và hân chẳng ai có tình cảm với nhau chắc chắn cũng sẽ ly dị, hân đi trước một bước đem tình nhân về nuôi cũng không gì là lạ cả. Vậy thì chúc mừng. Mặt nó cay cay, cảm giác ở nơi trái tim cứ nhói nhói lên đau vô cùng...

- Anh nghe?

Nó muốn hỏi rõ với hân về người con gái này nên trong vô thức ấn số gọi lúc nào không hay. Nghe giọng hân cả người nó bỗng run lên, im bật hơn vài phút.

- An! Có chuyện gì sao em? _hân lo lắng.

- Dạ không. Em định hỏi Minh Ý ăn sáng chưa?

- Anh ăn rồi. Còn em?

- Em..cúp máy nha..! _nó nói lắp lửng.

Chưa đợi hân trả lời nó đã vội tắt. Chuyện này mặc kệ đi vậy, nó chẳng đại gì hỏi ngu để nghe câu trả lời phủ phàng thì khổ.

--•--

"Minh Ý, anh biết không? Trước kia anh là người em rất thích, trẻ con nên em vẫn chưa xác định được tình cảm của mình. Nhưng mà những lời tỏ tình khi đó em đã từ chối chỉ để đợi anh, bất kể đứng trước ai em cũng đều nói rằng Minh Ý chính là bạn trai. Tại em mà anh gặp rất nhiều rắc rối, nhiều bạn học cứ đến quấy rầy anh. Còn nhớ không? Chính là lần Minh Ý đứng trước em cau có hét lên em không xứng đáng, người anh yêu mãi mãi chỉ có Tú. Ủ! Thì là mãi mãi, tình cảm Minh Ý dành cho chị Tú, thì cũng là mãi mãi tình cảm em dành cho anh vậy thôi, cũng mặc kệ là anh hiểu hay không hiểu. Em ngốc quá đúng không, anh Hội trường?"

...

"Minh Ý! Minh đang ở cùng một nhà, và em đang vào vai vợ anh. Nhưng anh khó tính quá, cả một lần nhìn em cũng không có, mỗi ngày chỉ lướt khẽ qua nhau. Em muốn hỏi anh rất nhiều thứ, anh thích gì? Ghét gì? Và làm thế nào để anh vui?... Minh Ý! Anh không cần phải nói, dùng ánh mắt để trả lời cũng được, có khó hiểu ra sao em vẫn cố gắng để tìm kiếm đáp án mà, đôi lại anh chỉ cần cười với em thôi là đủ. Có bao giờ Minh Ý đứng trước em và dịu dàng gọi em hai tiếng "Khánh An" chưa? Anh có thể thoải mái trò chuyện cùng người con gái anh yêu, ở bất cứ nơi đâu, trước mặt em cũng được. Nhưng mà xong rồi anh có thể vẫn giữ nụ cười như vậy có được không? Nó đâu có đắt giá sao anh lại rao bán? Em không đủ tiền để mua đâu, mười ngàn em vẫn còn nợ anh mà. Nhưng mà Minh Ý! Em không muốn trả, giữ lại chỉ để nhớ anh thôi..."

...

"Minh Ý! Nhìn thấy anh và chị Tú thân thiết ở cạnh nhau, cảm giác trong em là thế nào vậy? Có phải là em đang ghen không? Em lại ngốc nữa rồi, mình là gì của nhau đâu chứ... Gia đình em giờ chỉ còn chị Di là duy nhất, em muốn gia đình thứ hai này còn nhiều chỗ dựa hơn vậy nữa, ngoài Bảo Yên, ba mẹ, không phải, em gọi sai rồi, là hai bác, hai bác rất tốt với em. Em vui lắm, nhưng chưa phải là hạnh phúc. Minh Ý! Em lại chờ anh nữa, có được không?"

...

"Ý! Em rất sợ ánh mắt anh nhìn em, giống như là rất hận. Chuyện đó em không làm, anh có tin không? Em sợ rất nhiều thứ, ngay từ nhỏ em đã rất sợ nước ở ao hồ, còn không nhờ chị Di sao em vẫn còn tồn tại thích anh đến bây giờ. Em xin lỗi, thật tình là có tát chị Tú một cái, nhưng có bằng chị ấy tát em tương ứng với số tuổi của anh, đấm em trong nước, và...có bằng anh mắng em là độc ác không? Minh Ý! Em sợ lắm, đừng nhìn em lạnh lùng như vậy nữa, anh lớn tiếng về đêm em đã khóc đó, sao lúc nào anh cũng nghĩ là em sai vậy? Em phải làm thế nào đây, đối diện với anh trong lòng em toàn là sợ hãi? Em xin lỗi..."

Minh Ý gấp quyển sách lại đưa mắt nhìn ra cửa kính xe, mắt mờ hồ gì đó không hiểu được. Hóa ra những cảm xúc trong nó chỉ gói gọn qua những điều nhỏ nhặt như thế này ở cuốn nhật ký. Hắn không muốn đọc lên, chỉ là ở trong đồng tài liệu mấy hôm trước hắn gom đi có một quyển sách rất lạ, chắc đã rơi từ trên kệ xuống lẫn vào tập tài liệu thôi, nhưng như vậy cũng đủ biết bản thân mình nên làm gì rồi, chính là cần chuộc lỗi. Mong rằng nó có thể chấp nhận...

--●--

- Hắc xì!!!

Đưa tay vò vò mũi khi ngửi thấy mùi hoa hồng tràn ngập trong phòng này, nó nhắm mắt nhìn người con gái kia đem cánh hoa hồng rải đầy trên sàn gạch, lại còn huy động cả hai cái va li. Hải~

- Hắc xì!!!

Kéo cửa bước ra ngoài nó biểu môi chê bai người kia hoa hòe, phung phí, tào lao, làm lãng. Ngửi mùi đã muốn sặc chết đã vậy còn đem hoa rải khắp nơi, thích thể hiện hả? Cho người của sao hóa nhìn qua kính thiên văn thấy được sở thích mình à? Áo tương, điên rồi...

- Chết cái mũi rồi~

Vừa đi xuống nhà vừa vò mũi cầu nhau cô gái hoa hòe kia. Nhìn vào bàn ăn đã thấy Shino ngồi ở đó bày biện đủ thứ nào là kem, trái cây, bánh kẹo các loại...

- Sao con ở đây? Còn mấy thứ này..?

- Ca mua cho Shino đó, nói mang qua cho mami cùng ăn nữa.

Nhóc cười hi hi đưa gương mặt ngây thơ trả lời. Nó nhìn không nổi sần sỏ tới bẹo má cục cưng trước mặt nói như trách.

- Ghét quá~

- Shino là con của baba Chí Đại. Mãi mãi là dễ thương nhất, đẹp trai nhất đó nha!

- Nhưng con sang với ai?

- Caca đưa Shino, à không, Shino đi cái xe có bốn bánh ấy. Rất đẹp ạ.

Nó nhoeo miệng cười, Caca nhóc vừa mới nhắc là hắn. Giờ thân thiết đến nỗi nhớ nhung nhau luôn rồi ấy, hắn chưa về lấy đâu ra Caca đưa nhóc đến đây...

.....

Nhân vật mới:

Triệu Ánh Dương (25t): là Y tá trưởng vừa về nhậm chức ở bệnh viện của nhà hắn. Là con gái của bạn thân ba hắn, có tình cảm với hắn nhưng luôn bị từ chối bởi hắn chỉ coi cô như người chị gái. Xinh đẹp và tài năng...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Vợ lớn

Bảo Yên mấy dạo gần đây có buổi chụp hình tận ngoài Đà Lạt nên nó ở nhà một mình. Buổi sáng Chí Đại thường đưa Shino đến chơi cùng nó cho đỡ buồn, buổi chiều tan ca xong lại đến đón về. Thỉnh thoảng nhóc cũng vời ở lại ngủ cùng nó, nhưng ý đồ của thằng nhóc thì chỉ để trông chừng mami, ví như bây giờ.

- Cô kia! Sao bỏ ớt cay vào canh của mami thế?
- Cô ăn cay con trai à!
- Nhưng không được bỏ vào cùng. Mami không ăn được.
- Ồ hay thằng quý này! Mày ra lệnh cho tao hả? Có tin bị tét vào mông không?
- Mami oiiii!!!! Cô phù thủy bắt nạt Shino, lại còn đánh Shino không cho Shino ăn cơm...

Nó ở trên phòng nghe thấy thế bèn phi vèo vèo xuống nhà chạy thẳng vào trong bếp, chỉ thấy nhóc te tòn đứng trên ghế vênh mặt thách thức với cô gái kia. Còn cô gái kia đang dở tay định chiến với cậu nhóc. Nó lẳng lẳng không muốn làm lớn chuyện bèn giải vây.

- Shino! Con đừng đùa vậy nữa, không lễ phép với lớn con biết không?
- Shino không cần lễ phép với cô đó. Hừ~

Nó chịu thua, xin lỗi Ánh Dương rồi bé nhóc đi thẳng ra sau vườn để chăm sóc cho chú cún nhỏ hôm trước Shino cứ nằng nặc đòi Chí Đại mua cho để tặng nó. Cún rất ngoan, nhận ra chủ lập tức vẫy đuôi sủa vài tiếng cung nựng vui đầu cọ cọ vào chân hai người họ. Shino cắn đứt cái xúc xích vui vẻ đút cho cún ăn, còn thích thú đùa giỡn với cún con suốt cả buổi chiều. Nó ngồi trên xích đu đung đưa qua lại nhìn thú cưng và nhóc, yêu chiều như người mẹ thật sự. Cái xúc xích trượt khỏi tay theo đà đung đưa rơi vào gốc cây gần mấy khóm hoa hồng bị che khuất bởi những chậu cây khác. Nó dị ứng với hoa hồng nên nhỏ gọi người giúp việc đi, không thể vứt bỏ bởi Minh Ý rất thích.

Nó lòn tay qua khe hở của mấy chậu cây để nhặt cây xúc xích, mò mẫm một hồi lâu chỉ chạm thứ gì đó giống như chiếc hộp được bọc rất cẩn thận. Nó loay hoay bẻ một cành nhỏ của cây cóc thái kế bên tò mò khều khều lấy ra chiếc hộp. Có lẽ là hộp bánh choco-pie của nhiều năm về trước, màu sắc không còn thấy rõ chỉ hao hao vài dòng chữ và kiểu dáng giống như hộp bánh mứt bình thường. Đất cát và bụi bặm rất dày, phải hơn 5 phút nó mới phủi xong và mở được nắp chiếc hộp. Ở trong đây cũng không có gì đặc biệt, hai mẫu truyện tranh, một tập tô vẽ và một vài cây chì màu đã gãy. Lật những trang truyện ra nó hơi bất ngờ bởi chúng đã bị xé nát, lại được ai đó cẩn thận dán lại đến từng chi tiết, chỉ thiếu mỗi trang bìa ở cuối truyện. Tập tô vẽ nguệch ngoạc những vết màu nước vấy lem ra cả trang bìa, nhưng hình ảnh rất đẹp, bé trai và bé gái đang đùa giỡn bên chú cún nhỏ lông trắng, mặt bé trai bị màu hồng che lấp không thấy rõ, bên trên còn có mũi tên ghi ký hiệu "Y". Nó tươi cười, trò chơi của mấy đứa con nít luôn là thế, ghét ai thì vẽ hình người đó ra giấy rồi cầm bút lấy bút bi chọc cho thủng vài lỗ không nhìn ra để hả cơn giận. Thích ai thì vẽ người đó rồi chỉ ghi tắt tên người ấy, hoặc bằng ký hiệu tương tự tên người ấy. Nó sắp xếp gọn lại những cây chì màu đã gãy, sắp xếp lại cả những tờ giấy lộn xộn bị rơi ra trong tập tô màu.

- Là Minh Ý sao?

Xem kỹ lại tấm hình nó đang cầm trên tay để chắc chắn không nhầm lẫn bật cười.

- Dễ thương quá! Cô bé này chắc là Bảo Yên...

Nụ cười lại vội tắt, ánh nhìn cũng dần mờ hồ hơn sau khi đọc được dòng chữ "Ánh Dương-thiên thần trong tôi" được viết sau bức ảnh. Cẩn thận đến mức ghi cả ngày tháng "26-06-2003". Đã hơn mười mấy năm rồi...

- Không ngờ Minh Ý vẫn còn giữ. Thì ra tôi vẫn rất quan trọng trong lòng cậu ấy.

Nó ngẩng mặt nhìn lên cô gái mang tên Ánh Dương, quả thực tỏa sáng như ánh mặt trời ngay cả buổi chiều tà đã tắt nắng cũng thấy cô gái này thật nổi bật. Nó lúng túng.

- Cái này...
- Là của tôi và Minh Ý...thời còn nhỏ...

Nó đứng ngẩn ngơ nghe Ánh Dương kể về chuyện của khi đó, kể về cái thời mà Ánh Dương luôn diễn đạt bằng từ "ngày đó chúng tôi yêu..."

- Bé cưng! Sau này em phải gọi chị là "mẹ chủ" rồi.
- Chị nói vậy là ý gì?_nó nhăn mặt.
- Tôi là người yêu của Minh Ý, Minh Ý là cậu chủ của cô. Cô phải tập quen gọi tôi là mẹ đi chứ_cố ta đánh đá nói.
- Hình như là chị đã hiểu lắm, tôi...

- Không cần phải giải thích. Osin thì vẫn là osin, tôi không quan tâm. Ok!

- Thế chị có cần tôi gọi "cậu chủ" về đây nói cho rõ chuyện này không?

Cả hai người quay mặt nhìn thì thấy Chí Đại dắt tay Shino đang đi về phía này, cô gái kia hồng hách nói giọng cợt nhả.

- À...là người yêu sao? Chắc không giống nhau nhỉ?

- Chị ăn nói cẩn thận_Chí Đại gắt.

- Thôi, không phiền hai người. Thoái mái đi ha, tôi vào nhà.

Nói xong kiều ngao bước đi. Giấu chiếc hộp sau lưng nó cười hề hề như chưa có chuyện gì xảy ra. Chí Đại đưa tay bẹo má nó một cái nhắc nhở.

- Cứ như vậy mắt chồng đấy. Phải xù lông nhím lên để bảo vệ mình chứ.

- Oầy!!! Cậu cứ xúi tui hung dữ. Dễ thương thế không phải tốt hơn sao?

- Điên quá~

Cậu cốc đầu nó cung chiều.

- Chả nhẽ sau này chịu cảnh chồng chung, gọi người ta một tiếng vợ lớn?

- Có cậu vợ lớn í~

Có cái bóng lớn của ai đó vội quay đi trước khi mặt trời thật sự khuất sau màn mây chiều âm đạm. Những hình ảnh đó ai kia không muốn chứng kiến, cảm thấy như mình vừa bị phản bội, lén lút vụng trộm sau lưng, ngu ngốc đến nỗi tự do cung chiều con của kẻ khác mà không hay chính tên đó đã cảm dỗ người phụ nữ của mình.

- Cậu tìm ra Tỷ cho Shino chưa đấy?

- Không có hy vọng_cậu là lừa.

- Vỵ bỏ cậu cũng đúng_nó gật gù.

- Nói gì đấy con lùn?

- Cái gì? Ai lùn?_nó trợn mắt.

- Thôi, thôi... Tôi đến đón Shino mà bị đàn áp thế này lần sau sao dám đến nữa chứ!

- Cậu đến cũng không hoan nghênh_nó biau môi.

Nó tiễn Shino và cậu bạn mình ra về rồi trở vào nhà. Cứ tưởng sẽ yên ổn ai ngờ lại bị bắt nạt, mà người đó lại chính là khách của hân, tức cô gái ngang ngược kia...

Ánh Dương xem đây là nhà mình ung dung đi ra đi vào, nhón nhơ phá tung mấy căn phòng đặc biệt mà ngay cả nó cũng chưa được hân cho phép bước vào. Ánh Dương còn mặt dày sai bảo nó đủ thứ, khẳng khẳng cho rằng nó là osin và không chịu nghe giải thích.

- Ngồi xuống đi. Tôi nói chuyện.

- Tôi và chị có chuyện liên quan để nói sao?_nó tắt ti vi đứng lên định lên phòng đi ngủ trả lời lơ cô.

- Tôi biết cô là vợ của Minh Ý...

Nó dừng chân nghe ngóng tình hình, rốt cuộc cũng chịu hiểu rồi sao. Tạm chấp nhận vậy...

- Nhưng cô đừng vội mừng. Tôi sẽ không bỏ cuộc, bởi Minh Ý chính là người tôi luôn muốn có được.

- Chị cũng đừng vội mừng, tôi sẽ giữ anh ấy. KHÔNG BAO GIỜ ĐỂ MẮT. NHẤT LÀ TRƯỚC CHỊ..._nó nói cứng rắn.

"chát"

Âm thanh của cái tát tay vang lên, và người hứng trọn là nó. Ánh Dương trừng mắt đe dọa.

- Bé cưng! Đây chỉ là cảnh cáo. Sau này phải xem bản lĩnh của bé rồi. Cố lên!!!

Cô ta bước lên lầu, nó ở dưới chăm chăm nhìn theo mắt cay xè vì khóc. Trước kia hắn cũng yêu Ánh Dương, tình yêu trẻ con đương nhiên là không có hy vọng, nhưng mỗi tình đầu chần chẫn sẽ rất khó phai. Hắn cũng đã quên được chị Tú đâu, nói rằng chia tay nhưng nó vẫn thấy qua lại liên lạc suốt. Liệu có khi nào hắn quay về sẽ chọn Ánh Dương không? Nó hoang mang cực độ, cứ trở mình liên tục do suy nghĩ mãi chuyện của hắn. Mỗi quan hệ của hắn với nhiều cô gái khác nữa rất phức tạp. Có khi nào nó chỉ là một phần nhỏ trong số đó, một lần yêu thương rồi vụn vặt vứt bỏ?

Ly nước trong tay bị con giận trong nó vô thức siết chặt, nó thừa nhận rằng đã có lần nó ghét hắn, không phải, là hận, rất hận. Nhưng càng hận lại càng yêu, nó chỉ muốn hắn mãi là của nó, chỉ được phép đáng ghét với duy chỉ một mình nó.

Chuyện cũ coi như bỏ qua, nó trở về phòng sau khi đi lấy nước uống, đèn phòng tắt, bên trong tối om. Nó nhớ rất rõ rằng mình chưa hề tắt đèn, kể cả lúc ngủ đèn phòng vẫn luôn được mở bởi nó rất sợ bóng tối. Cẩn thận mò mẫm từng bước đi dè chừng tiến đến cửa phòng, nó chỉ nghe lộp cụp vài tiếng như có ai đang để đồ xuống. Chân khựng lại không vội bước, tay nó run run, có khi nào là trộm không? Hôm trước nó xem tin tức thấy có một tên tội phạm lẩn trốn đầu đó gần khu vực này và đang bị truy lùng nhưng không có kết quả. Lẽ nào..? Mà không phải đâu, nó khóa cửa rất cẩn thận còn chỗ nào mà tên trộm kia vào được. Vậy không lẽ là ma? Cũng có thể, ở cuối đường này có một căn nhà hoang, mấy đứa nhóc hàng xóm cứ rêu rao là có ma nữ hay về phá rối. Nhưng không lẽ số nó hấp dẫn ma nữ đến nỗi không quen biết vẫn chọn nhà nó, phòng nó để ghé thăm...?

Nó chấp tay vái vái, miệng đọc câu thần chú "Án ma ni. Bất nhĩ hồng" theo phong trào của mấy đứa ở dưới quê mỗi khi đi chơi khuya về qua đường vắng gần chợ huyện là cứ lầm bầm câu ấy. Trong tình thế này nếu có hiệu nghiệm cũng còn may. Nhưng không, con ma này cao lớn hơn nó tưởng, lại còn mạnh tay y như con người ấy chứ...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Vừa định đưa tay bật công tắc điện thân thể đã bị giữ chặt, miệng cũng không ú ớ nói được gì nữa. Nó trần mắt nhìn, ma có thể giết người không nhỉ? Trong phim có đấy, đáng sợ lắm, nào là chặt tay chặt chân, đến cắt cổ mổ bụng... Không phải, không phải, cái đó là phim thôi, ma ở ngoài đời thực chỉ dọa thôi hà, nhưng mà con ma này hung dữ lắm, cả nhịp thở còn tỏa ra cả mùi giận dữ luôn ấy. Nó nhìn khắp phòng tìm kiếm vũ khí để chống lại con ma này, hiển quả nó nuốt luôn vào bụng thì khổ, phòng ngủ đen kịt, mọi thứ mờ mờ ảo ảo chẳng nhìn rõ được thứ gì cả, gọi ai đến cứu bây giờ? Căn phòng ở lầu ba kia là của Ánh Dương, lên đó bằng cách nào đây? Mà cô ta giờ đang không ưa nó nữa cứu nổi gì, biết nó bị ma bắt cô ta còn cười cho ấy. Tóm lại thì tự lực cánh sinh vậy. Nó cựa quậy nhằm thoát ra khỏi cánh tay hung bạo kia, miệng được tự do vì con ma đó muốn nghe câu trả lời cho câu hỏi hắn vừa hỏi.

- Em ở nhà đã làm những gì?

Nó hoang mang, mắt chớp liên hồi, bối rối liếm môi, im lặng. Nó có thể khẳng định rằng, con ma này không phải ma nữ.

- Ma đàn ông à???

- Nói. Em ở nhà đã làm những gì? _hắn gằn từng chữ.

- Cứu với, có trộm, bố người ta...cứu...um...um...

Nó nhận thức được nguy hiểm là làng kêu cứu, nhưng chưa nói hết câu miệng lại bị chặn, vai trái bị bóp chặt, eo cũng bị siết mạnh đến mức đau buốt cả lên. Rồi, chẳng phải ma nữa rồi, là người, mà là biến thái nữa mới ghê chứ. Nó giãy giụa hoảng sợ đẩy người đó ra, sẵn chiếc điện thoại trên tay nó mò mẫm tìm trong danh bạ gọi cho Chí Đại.

"cộc"

Lại bị tên đó quăng chiếc điện thoại mất rồi, xa như vậy còn gì là dễ cung nữa...

- Cứu với...!!!

Hắn hùng hổ đẩy ngã nó ra giương, nó run rẩy bật khóc miệng không ngừng van xin.

- Đừng mà, anh muốn tiền tôi cho anh. Tôi...á...

Cổ nó đột nhiên bị cắn một cái, vừa đau lại vừa rát, có khi đã chảy máu luôn rồi cũng nên. Tên dê xồm này lại còn hung bạo dùng bàn tay mình vì vu khống cơ thể nó, mọi thứ rồi tung lên hết cả, tiền hắn cũng không cần, trộm chê tiền... Nhưng mà, chẳng lẽ nào là "tiền dâm hậu sát", nó không nghĩ đời mình lại gần như vậy, ít ra phải để nó cãi nhau với Minh Ý mấy lần nữa mới hết giận được chứ, giận hắn bỏ lơ lời tỏ tình của nó năm nào. Đúng rồi, Minh Ý, mau về cứu em được không? Em đang bị kẻ xấu bắt nạt đấy, anh là chồng em mà...

- Bỏ ra đi mà, tôi xin anh _giọng nó nghèn nghẹn.

-...

- Đừng mà...hức...hức...

- Em đã làm những gì khi tôi không ở nhà? _hắn dùng lại hỏi vào tai nó.

Loạn, loạn thật rồi, trộm chất vẫn chủ nhà chuyện cá nhân luôn ấy, sao không hỏi tiền ở chỗ nào nó lập tức chỉ ngay cho. Nghĩ vậy thôi nhưng nó rất sợ, sợ mình sẽ có lỗi với hắn, dù chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa, nhưng nói thật ra thì nó chỉ muốn là của hắn, ngay cả cái nắm tay nó cũng muốn là của hắn chứ không phải là ai khác cả.

- Nói... _hắn mất kiên nhẫn vì sự im lặng của nó bèn quát lên.

- Cứu em!!! Minh Ý...

Một câu nói mơ hồ nhẹ nhàng cất lên trong miệng nó, trong vô thức nó chỉ nhất thời gọi tên hắn. Nhưng người ta nói, lúc say, lúc khó khăn, lúc buồn tủi, lúc nguy hiểm, người ta sẽ vô thức gọi tên một người quan trọng nhất đối với mình, một người mà họ thực sự yêu và cần che chở. Minh Ý, là tên của hắn mà, tại sao không phải là Chí Đại?

- Khánh An! _hắn nhỏ giọng kêu tên nó, đôi tay đã dần nói lòng để cô gái nhỏ bên dưới được thoải mái.

Nó được tự do lập tức ngồi bật dậy, khép nép ở một góc giường ôm chặt cổ áo mình, nước mắt vẫn thi nhau rơi xuống cho sự hoảng sợ này giờ không có giải đáp. Tối khuya lại có người lên vào phòng giờ trò đùa bại, bây giờ còn biết cả tên nó nữa...

- Anh xin lỗi _hắn tiến lại gần.

- Đừng qua đây. Tránh ra... _nó hét, thân thể lùi lại né tránh.

- Khánh An! Là anh, Minh Ý.

Nó òa khóc, hắn đang làm trò gì vậy? Dọa chết nó mất, đáng ghét, thật đáng ghét mà. Đi lâu như vậy, về còn không báo trước, lại dọa nó sợ đến mức này.

- Anh xin lỗi!

- Hức...hức...

Chỉ có thể bật khóc chứ nó không biết phải làm gì trong lúc này. Mọi thứ trong phòng lại là bóng tối, chưa có vẻ an toàn. Có khi nào là mạo danh không? Minh Ý không về nhanh như vậy được...

Đèn bàn sáng, hắn ở kế bên nhẹ nhàng ôm nó vào lòng, mùi hương bạc hà quen thuộc xộc vào mũi, nốt ruồi ở cổ không thể nào là người khác được, Minh Ý, đúng là Minh Ý rồi. Nó lại khóc, khóc nhiều hơn nữa, tay yếu ớt đưa lên đánh thùm thụp vào người hắn trút giận, nó chỉ hận không thể nào ghét được hắn.

- Sợ lắm hả? _hắn cười.

Nó nín khóc rồi, chỉ còn âm ức với vài tiếng nấc nhỏ. Đều quá, dọa người ta như vậy vẫn còn cười được. Nó gơ tay tát nhẹ vào mặt hắn, bậm môi trả lời.

- Không vui đâu, cười gì chứ?!

- Ngay cả anh còn không nhận ra, nhớ là người xấu thật thì sao? _hắn ôn nhu xoa đầu nó.

- Anh đi lâu ngày vậy còn gì...

- Anh không nghĩ em là vợ anh luôn đấy.

- Phải rồi, Tú nhận ra đó _nó chun mũi.

Hắn lên cười, nhéo má nó trên ghẹo.

- Ghen hả?

-... _nó cúi đầu ngại ngùng khi bị hắn đoán trúng.

- Có đau không?

Hắn nghiêng người đưa tay chạm vào vết cắn ở cổ, nó giật mình lùi lại ngước mắt lúng túng:

- Không...không đau...

- Anh không làm gì đâu mà sợ_hắn cười.

Ai kia không tin tưởng e dè nhìn người con trai đối diện sợ hãi liên tục lắc đầu.

- Không cần anh giúp có đúng không?

-...

- Vậy anh đi lo cho Tú...

-..._nó bĩu môi khinh thường, nhưng vẫn có một chút ghen. Gương mặt rõ ràng là không hài lòng.

Thoáng thấy vẻ mặt bất mãn của bà xã, Minh Ý trêu mếu hỏi nhỏ, tâm vẫn cố ý trêu chọc:

- Em có phải đang ghen không?

- Không thèm, mắc gì phải ghen chứ. Sau này em theo người khác lên xe bông, Minh Ý chẳng liên quan đến em...nữa...làm gì...vậy?

Ánh mắt hắn chưa nguôi con giận dữ dồn sát nó vào trong tường lờm lờm đe dọa.

- Anh làm gì?_nó né tránh.

- Lập tức biến em là của anh.

- Em chỉ nói...

- Lên xe bông...

- Không phải.

- Cùng ai?

- Em đùa thôi mà.

- Với ai?

- Không có.

- Đừng nghĩ sẽ rời xa anh_hắn cảnh cáo.

Mắt nó rung rung, lại dờ dỗi ra đe dọa người khác, đừng tưởng mạnh hơn thì có quyền.

- Trả nợ xong lập tức sẽ không còn...á...

- Là sợ hay là né tránh?_hắn nghi hoặc khi vừa định hôn nó đã vội quay đi.

-..._nó mím môi, chớp mắt nhìn hắn e dè.

- Vẫn còn giận anh sao?

- Không có...

Hắn lặp lại hành động cũ, nó lại né tránh.

- Em sợ...Minh Ý...!

Hắn cụp mắt xuống, mở một cúc áo thờ dài quay mặt đi hướng khác. Nó ngồi thẳng dậy tay không ngừng giữ cổ áo do lúc này hắn làm loạn. Nhìn hắn mặt mũi, lại bị nó cự tuyệt, gương mặt buồn buồn nó cũng xót lắm. Nhưng do hắn có những mối quan hệ không rõ ràng nên không vì một chút tình cảm nhỏ nhỏ mà buông xuôi trước hắn. Lỡ đâu sau này có cả chục người con gái dấn thân trẻ con nào đó đến trước cửa nhà bảo rằng đó là con hắn, nó lúc đó hối hận cũng không kịp. Nó đưa ngón tay khều khều bả vai hắn, mắt tò mò nghiêng nghiêng đầu nhìn.

- Ê!

-???

- Minh Ý!

- Ngủ đi. Sau này không được gọi tên nữa, anh lớn hơn em cả bốn tuổi đấy!

- Minh Ý đi đâu?

Hắn không trả lời, búng trán nó một cái tươi cười quay lưng bước ra cửa, hắn lên phòng Ánh Dương, xem cô có quen với căn phòng mới không, sống ở nước ngoài lâu như vậy sợ sẽ khó thích nghi khi về Việt Nam.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Hắn không nói bước liền ra cửa rồi nhanh chóng mất dạng. Nó phồng má bậm môi nhìn theo bóng lưng hắn, lật đật vì tức giận mà phóng ra đóng "rầm" cửa một cái chủ yếu để dẫn mặt không cho hắn trở lại một lần nào nữa.

Tình cũ còn thương...

Đáng ghét, nếu quan tâm chị ta như vậy thì đừng hòng mong nó dành cho chút tình cảm nào hết. Ngay ngày mai sẽ tìm đối tượng hẹn hò cảnh cáo hắn, lúc đó đừng nói tại sao nó ác.

- Aaa...!!! Minh Ý đáng ghét~

..-

Bảo Yên trở người tìm kiếm tư thế thoải mái nhất có thể. Tay đau, chân đau, lưng đau, cả đầu cũng đau. Rốt cuộc không chịu nổi đành mở mắt lèm bèm.

- Rất không thoải mái~

- Mau dậy! Sáng rồi.

Là giọng của Hải Nam..

Nhớ ra rồi, hôm qua cả anh hai và chị dâu chẳng ai thèm mở cổng chào đón sự trở về của cô em gái này hết. Bảo Yên mặt dày nhất quyết không chịu xuống xe ngồi đó chờ hai người kia đi làm sẽ nhìn thấy, rồi ngay lập tức nhỏ sẽ dạy một trận cho ra trò.

- Hôm nay cuối tuần, chẳng ai như em mà đi làm đâu...

Cuối tuần???

Đùa chắc???

Nhỏ oán hận nhìn Hải Nam bước xuống xe tiến đến bấm chuông cửa mắt không khỏi tràn đầy cơn lửa giận.

Hắn mắt tích, nó vừa mở cửa xong lại chẳng thấy đâu, cảnh nhà u ám hơn cả tang. Nhỏ ngo ngắc...

- Không phải nhầm nhà chứ?

- Anh không biết~

Hải Nam nhún vai tự nhiên rót nước uống như thể đây đã là nhà của mình, không sao, vốn dĩ sau này sẽ là nhà vợ anh...

- Không rót cho em?

- Có ngay_ anh nhẫn nhịn đưa ly nước trên tay về phía nhỏ, còn cẩn thận thổi cho bớt nóng trước khi đưa đến.

Thoáng thấy Khánh An từ ngoài cửa đi vào, Bảo Yên không khỏi vui mừng nhảy tung tung lên lao về phía nó, chưa kịp để hai người đụng chạm gì Hải Nam đã vội nhào qua phía đối diện đỡ lấy người yêu bé nhỏ của mình, thuận miệng quát mắng.

- CÒN MUỐN CHẠY LẢM ĐÚNG KHÔNG?

- Anh làm gì lớn tiếng ghê vậy? Người ta còn chưa ôm được chị hai..._Bảo Yên bị anh nạt đến mức suýt khóc không vừa cãi lại.

- Này thì ôm.

Ai đó khẽ nhăn mặt đưa tay xoa xoa đầu chỗ vừa bị cốc tiếp tục cãi.

- Hung dữ như vậy sau này nhất định sẽ không gả cho anh...

- Y tá ở bệnh viện thích anh đây ra đấy, hoặc là chọn một người. Còn em, làm tình nhân thôi cũng được...

- Nha~ nha~ em thấy rõ con người của anh rồi nha~

- Thế nào?

- Lãng nhăng, đào hoa...không đứng đắn.

- Là tại em không muốn gả. Anh thì lại có rất nhiều người yêu, chọn...

- Anh...đi ra chỗ khác, đi về nhà anh đi. Không cho ở đây, mau, đi về, em đuổi đấy!

Quăng cái gối vào người anh nhỏ giận dỗi quay mặt đi hướng khác không thèm nhìn, bướng bỉnh ngồi chờ anh dỗ dành.

Hải Nam lại cực kỳ vô tư, thoáng cái đã có mặt trong bếp phụ nó dọn bữa sáng. Bảo Yên nhìn theo bĩu môi không hài lòng, chụp điện thoại trên bàn lướt Facebook. Nhanh chóng quên chuyện vừa xảy ra hí hửng trò chuyện video với người bên kia, chốc chốc lại cười rất vui vẻ.

- Em chỉ sợ không có người rước mình thôi.

- "Em rất dễ thương mà lo gì không có người rước"

- Không chắc đâu nha! Anh hai nói em hung dữ có ma mới yêu, em không biết có ai tình nguyện làm ma không nữa, hihi...

- "Em không phải có rất nhiều bạn trai sao? Thôi đi học khối anh theo đuổi. Toàn anh đẹp trai không đấy"

- Oầy!!! Em chia tay cả rồi, chỉ chờ anh thôi, anh nhất định không được có bạn gái đó nha~

- "Ồ...!!! Anh còn tưởng mình không có cơ hội. Vậy được, về nước anh sẽ theo đuổi em"

- Anh nói nha~

- "Anh phải xem lại kịch bản rồi, chút nữa đến cảnh quay của anh. Tạm biệt em, lần sau nói tiếp nhé!"

- Dạ vâng, bái bai anh~

Nhỏ te tồn vẫy tay chào rồi tắt điện thoại, xem ra cuộc nói chuyện vừa rồi rất vui, tâm trạng nhỏ cũng đã ổn hơn nhiều sau vụ tai nạn hôm qua. Liếc xuống chân mình nhỏ không hài lòng lắc đầu mếu máo.

- Chắc có sẹo luôn...híc...

- Em vừa nói chuyện với ai đấy?

Bảo Yên quay ra đằng sau thấy tên con trai nào đó đang trừng mắt nhìn mình giận dữ, lập tức lớn tiếng hét lên.

- ANH NGHE LÉN EM NÓI CHUYỆN VỚI BẠN ĐÚNG KHÔNG?

- Chắc không phải là bạn bình thường?

-...

- Anh anh, em em...nghe mà buồn nôn.

Thái độ gì vậy chứ? Rõ ràng là...

Bảo Yên chỉ sợ anh giận nên không cãi, dịu giọng chống chế, người đó là anh trai trong nghề thôi, thân thiết gọi nhau anh em cũng là chuyện rất đời bình thường mà, anh ghen cái gì chứ.

- Là bạn bình thường thôi chứ bộ~

- Bình thường? Bình thường mà xưng anh?

-...

Sao lại có người vô lý như vậy chứ? Bạn bè, tiền bối Gia Duy lớn tuổi hơn thì nhỏ gọi bằng anh là đúng mà.

- Hừ~ không cần anh cho phép, em thích gọi như vậy thì gọi như vậy. Còn chưa...úi...

Câu nói chưa kịp nói hết thì cơ thể đã bị người kia bế lên, hướng phía bàn ăn mà đi đến, trước khi đặt nhỏ ngồi xuống ghế người kia còn cảnh cáo.

- Anh không nói nhiều, ghen lên anh bắt em nhốt lại luôn đấy!

- Plè~

Nó kéo ghế hộ anh lắc đầu ngán ngẩm, hai anh chị này mà về một nhà ngày nào không đâu vô mồm chắc ngày đó sẽ không vui, đã thành thói quen luôn rồi ấy.

- Chân em có nặng lắm không? Cả đi cũng nhờ Hải Nam bế, chắc lâu lắm mới khỏi hả?

Nó rót ly sữa đặt vào chỗ của Bảo Yên hỏi thăm về vấn đề vừa nghe được từ anh. Biết rằng một khi đã là người nổi tiếng, bước chân vào showbiz sẽ không tránh khỏi những việc ganh đua, đố kỵ lẫn nhau, nhưng cũng đâu nhất thiết phải dùng đến thủ đoạn làm hại người khác đến như vậy. Nhỏ xem chút đã không thể an toàn trở về nhà nếu Hải Nam không kịp đến. Tay, chân, đầu và cổ của nhỏ đều bị thương, không nặng lắm nhưng có vẻ không hẳn là nhẹ, tuy vết thương đã được băng bó cẩn thận nhưng vẫn thấy vài vết máu nhỏ. Bảo Yên là chúa sợ đau, một chút trầy xước cũng khóc cả ngày rồi, vậy mà nó vẫn thấy nhỏ tươi cười, trong nét cười còn có vài tia hạnh phúc.

- Em ở nhà nghỉ dưỡng một thời gian, chị nuôi em không?

- Tùy theo thời gian mà chị tính tiền công chăm sóc nữa nha!

- Huhu...chị không thương em rồi. Không chịu đâu...

- Chị biết có một người rất thương em đó, em chỉ cần gọi một tiếng "anh yêu" người ta sẽ lập tức thôi việc đến đây chăm sóc em.

Khụ...khụ...

Hải Nam ho liên mấy cái suýt nữa thì sặc chết ngay tại chỗ, hai con nhóc này đang nhắc tới ai vậy?

Nó cắn môi cúi đầu cười cười trước biểu hiện của anh, cũng không hẳn là nói anh mà, có cần phản ứng bất ngờ vậy không?

- Minh Ý đâu? Hôm qua anh nghe nói nó về rồi. Sao sáng giờ cũng không thấy? _Anh tự giải vây cho mình bằng cách quay sang hỏi nó về danh tính của tên chủ nhà.

Chỉ tay lên lầu nó nhỏ nhẹ đáp.

- Ở trên đó với chị Ánh Dương, sáng giờ cũng không thấy xuống.

- Chị Ánh Dương hả? _nhỏ nhăn mặt.

- Chị ấy ở đây từ hôm qua rồi...

- Hai người đó, có thể nói chuyện gì ta?!

Nó vô tư chớp mắt nhìn, chuyện gì thì không nghĩ ra.

- Lúc nhỏ họ có tình cảm với nhau đấy. Em biết không?

Hải Nam đưa tay cẩn thận lau chút tương ớt dính trên khóe miệng của Bảo Yên tiếp tục nhìn nó hỏi. Nó im lặng, xong lắc đầu, rồi lại cười, đầu lại ngón ngang những suy nghĩ. Có khi nào họ bắt đầu lại, không bao lâu hẳn sẽ đứng trước mặt nó đề nghị ly hôn, hoặc có khi nào thẳng thừng tuyên bố chị ấy sẽ là vợ lớn, còn nó vào vai vợ nhỏ không? Nó thật không muốn viễn cảnh đó xảy ra, ít nhất phải để cho nó chuẩn bị tâm lý trước đã...

- Em dám cá là họ đang nói lại tình xưa.

Anh liếc mắt nhìn Bảo Yên nháy mắt rồi nhìn về hướng nó, nét mặt này không phải đang có những suy nghĩ bình thường đâu. Bảo Yên biết mình nói sai lập tức nói sang chuyện khác:

- Cổ chị bị sao vậy chị hai?

-...

- Chị hai! Chị! CHỊ HAI!!!

- Hả? Em gọi chị hả? _nó luống cuống định thần lại nhìn qua nhìn lại hỏi.

Vừa nãy nó đang suy nghĩ gì vậy? Thật ngốc mà...

- Em hỏi cô chị bị làm sao ấy? _nhỏ lập lại câu hỏi.

- Ồ...cái này..._nó ấp úng không biết phải nói sao.

Hải Nam hiểu được nó đang lúng túng bèn cốc đầu nhỏ.

- Máy cái này trẻ con không nên biết.

Ặc!!! Hải Nam, anh là đang xấu xa hơn con bé luôn đấy, nghĩ toàn chuyện đen tối, con nít không được biết thì là chuyện gì chứ! Vẫn chưa có gì mà...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Mình Ý lướt ngang qua ở phía sau xoa đầu nó, tiến đến tủ lạnh lấy cho mình chai coca rồi kéo ghế ngồi xuống. Vừa nãy khi bước xuống đã nghe mấy nhân vật kia đề cập đến chuyện của mình và Ánh Dương, lại còn nghi ngờ hẳn với người kia nữa chứ, có phải trước kia do hắn lảng nhãng quá nên bây giờ không ai tin tưởng nữa rồi không?

Bảo Yên đang tranh thức ăn với Hải Nam thấy anh trai mình khoan thai ngồi xuống, mặt thì lạnh lùng boy, không hài lòng bữu môi. Lập tức trong đầu bóng đèn phát sáng, vắng nhà lâu rồi cũng chưa cãi nhau với anh hai, trừu một câu thôi là được:

- Gương mặt không dễ coi chút nào, cứ như mấy đứa tới tháng vậy ấy...

Ngay khi vừa nói xong đã hứng trọn cái muống của anh gõ lên đầu, ánh mắt đầy vẻ khiêu khích. Lại bực mình quay sang đánh vào vai anh một cái, cau có:

- Anh không biết bản hả? Cái muống đó anh ăn rồi...

- Thì đã sao? _anh vênh mặt.

- Anh là bắt nạt em đúng không? Em méc anh Ý đó! _Bảo Yên hăm dọa.

- Anh không sợ nó...

"bịch..."

Bảo Yên đánh vào vai anh một cái trọn mắt la hét:

- Anh biết là em đang bị thương không thể tự hoạt động được mà, em định sẽ không gọi đầu đến khi khỏe lại đó!

- Hahaha...

Cả ba người còn lại bất giác cười to làm nhỏ ngượng chín mặt. Có gì lạ đâu chứ, người ta nói thật mà, tay cầm thìa ăn cơm còn khó nữa là...

- Còn có chị mà, không phải không muốn chị giúp chứ?

- Chị sẽ đòi tiền công, em đang thất nghiệp mà _nhỏ ỉu xiu.

- Khi nào em có tiền trả sau cũng được _nó tiếp tục trêu.

- Không chơi với chị nữa~

Hải Nam nhìn nét mặt của người yêu ủ rũ liền xoa đầu dịu dàng, còn có người tình nguyện như anh đây mà. Anh cũng đang là ân nhân của nhỏ cơ đấy...

- Anh lo cho em là đủ rồi!

- Không thêm~

Nói vậy thôi chứ nhỏ rất vui trong lòng đấy, miệng còn đang cười kia kìa.

Không khí vui vẻ tắt hẳn khi có thêm một người thứ năm xuất hiện, kéo ghế ngồi xuống cạnh nó Ánh Dương nhếch môi cười đưa mắt thách thức, so với cô thì nó cũng chỉ là một con nhóc chưa đủ lớn, trẻ con như vậy không hiểu sao Minh Ý lại yêu nữa, nhìn sơ qua nó chẳng có gì nổi bật, chiều cao thì ba mét bẻ đôi, thân hình cũng chỉ tạm tạm, mặt cũng có chút xinh xắn. Cô thì sao? Rất hoàn hảo, từ nhan sắc, tài năng, đến vóc dáng cũng vô cùng vô cùng hấp dẫn. Đến cô hẳn còn không có hứng thú thì sao có cảm giác với nó, thật nực cười...

--•--

Người phụ nữ đứng trước cổng, tay liên tục bấm chuông. Hơn chục phút rồi chẳng thấy ai ra mở cửa, bà không phải bị cho leo cây chứ. Đứng đùa vậy mà cậu chủ, dì Nhan này cũng có tuổi rồi đấy!

Nó lật đật xuống nhà chạy thẳng ra mở cổng, chuông thì cứ kêu inh ỏi mà anh và hắn vẫn ngồi ở ghế sofa nham nhau không chịu mở. Trước mặt là một người phụ nữ đã ngoài 40, áo bà ba, nón lá, dép kẹp. Di ấy nhằm nhà chẳng? Nó lễ phép hỏi:

- Dì tìm ai ạ?

- Cô cho tôi hỏi đây có phải nhà của cậu Minh Ý không? _ người kia mở tờ giấy ra rồi nhìn lên cổng kiểm tra lại số nhà hỏi lại, chắc chắn là bà không nhầm rồi.

- Dạ phải _ nó lễ phép.

- Tôi là giúp việc cậu Ý gọi đến. Còn cô là...?

- Con là Khánh An _ nó tươi cười trả lời người phụ nữ đối diện.

Bà "à" một tiếng rồi cúi người chào nó, cách xưng hô cũng thay đổi.

- Mẹ chủ, tôi không nhận ra cô, thật xin lỗi!

- Ồ...dạ không, dì gọi con là Khánh An được rồi ạ. Dì vào nhà đi, trời nắng lắm đó dì _ phụ bà xách túi đồ vào rồi cẩn thận đóng cửa.

- Mẹ đề tôi làm được rồi.

- Không sao đâu ạ, để con phụ dì.

Hai người khách sáo với nhau tầm năm phút mới vô được nhà, nó giật lấy cái điều khiển ti vi từ tay hai nam nhân kia hướng phía ti vi mà bấm nút off. Tiếng "phụt" vừa dứt đã thấy hắn quay lại cau có, nó trừng mắt:

- Là Minh Ý gọi dì đến còn không ra mở cửa, ti vi khi nào xem chẳng được. Có biết ngoài trời nắng lắm không? Dì đứng đó rất dễ bị bệnh...

- Em cũng đã mở rồi còn la lối gì chứ?!

- Không sao đâu mẹ, tôi không có gì mà.

Nó bấu môi không hài lòng với hắn rồi lên lầu chuẩn bị phòng cho dì, mặc xác hắn và anh đang bức vì không ngắm mấy em chân dài trong ti vi được nữa. Hải Nam phóng qua ghế ôm chầm lấy dì Nhan ra sức nịnh bợ:

- Lâu quá con không gặp dì, dì lên có quà cho con không vậy?

- Có, dì mang cho cả hai cậu bạn kia của con. Tên là gì ấy nhỉ? _ dì đắn đo.

- Là Thiên Anh và Ân Vũ...

- Ủ, ừ...dì mang đủ cả cho ba đứa.

Hắn hỏi nhỏ vào tai dì, thực chất thì Hải Nam cũng nghe thấy.

- Dì, vợ con có xinh không?

- Rất xinh, ra mở cửa cho dì mà không nói chuyện dì còn tưởng là búp bê cơ đấy!

Dì Nhan khen ngợi làm hắn như ở trên chín tầng mây, tự hào quá mà. Anh đứng bên cạnh bấu môi chê bai:

- Nó chính là không biết hưởng thụ đấy dì, cưới vợ những hai năm mà còn chưa làm gì. Con đây thêm được như thế lắm rồi dì...

- CÁI TÊN KHỐN NẠN, MÀY VỪA BẢO THÊM GÌ HẢ? BIẾT LÀ ĐANG NÓI AI KHÔNG? _ hắn bốc khói đầu gầm lên phản bác. Nó chính là vợ hắn đấy, là vợ hắn.

Sau đó là một màn rượt đuổi, cào cào, đánh đập nhau túi bụi.

--●--

Nó loay hoay soạn bộ áo dài để ngày mai lên lớp, bộ môn nó dạy chính là Ngữ Văn và là nữ giáo viên thực tập đầu tiên được đứng lớp, chủ nhiệm 32 đưa nhóc lớp 1C. Quả thực, nó thấy rất hạnh phúc, không biết là về chuyện gì nữa. Nụ cười trên môi nó tinh nghịch và hồn nhiên đến lạ, bây giờ đây, thoáng cái nó đã là cô giáo như ý muốn của ba, chị Di chắc cũng đã là một tay làm bánh ngọt xuất sắc rồi. Thật sự vui quá, mọi thứ diễn ra rất nhanh nó còn chưa tin là thật, ước mơ bộ áo dài ba Hải tặng đã lâu, còn nhớ rõ lúc đó ba nói là may trừ hao nữa chứ, chị Di thì chỉ thầm cười với tính lo xa của ba bảo rằng ba làm quá vấn đề...

Đứng trước gương, nó ngẩng ngốc nhìn vào đôi bàn tay mình, rồi lại khẽ liếc sang cây piano cạnh cửa sổ xốt xa bật khóc, chị Di chính là cầm sợi dây chuyền và nhẫn vàng đưa cho ba đi bán, mặc dù cây piano không đắt giá nhưng chứa đựng trong đó biết bao nhiêu tình cảm. Đàn đã rất cũ, những âm sắc vang lên đã không còn nghe rõ, nhưng đối với nó đó chính là thứ quý báu nhất mà gia đình không ai thân thiết này đã dành tặng cho mình. Nó trân trọng bảo vật này lắm, hằng ngày đều chăm chỉ lau chùi sạch sẽ để luôn giữ cây đàn được mới. Có lẽ đây chính là điều tiếp sức ước mơ trong nó...

Tay nó nhẹ nhàng lướt qua vài phím, thanh âm trong trẻo vang lên lọt vào tai của tên nào đấy đang đứng do dự ở ngoài cửa phòng, hấn giật mình lùi lại một chút xong lại dựa lưng vào tường chăm chú nghe. Trông nó lúc này quả thực rất đẹp, mái tóc đen xòa dài đến eo, cái váy ngủ màu trắng toát lên một sự kiều diễm tựa như thiên thần nhỏ, ít ra là trong suy nghĩ của hấn.

"Em thà là em cứ đứng đó, cứ lặng im như chẳng biết chuyện gì. Em thà là anh cứ bước đi, để cho tình si riêng mình em nghĩ. Thà em nói không nên lời, mà được thở trong bầu trời. Anh chính là một giấc mơ thuở thiếu thời..."

Nó chợt ngừng lại đưa mắt nhìn ra ngoài, bầu trời xám xịt không có lấy một vì sao, cái khung cảnh giống như lúc đó, chỉ là không gian đã thay đổi. Thời gian cho sự chờ đợi trong nó quả là rất dài, thời gian cho những muộn phiền đã cất giấu lâu ngày đến bây giờ mới kịp nói.

**

- TÔI NÓI LÀ KHÔNG THÍCH EM...NGHE RÕ CHƯA!!! ĐỪNG LÀM MẤY TRÒ ĐIÊN RỒ GIỐNG NHƯ THỂ NÀY MỘT LẦN NÀO NỮA. THẬT BUỒN NÔN.

Hấn hét lên khi thấy nó chăm chú đàn hát với một cô bạn cùng lớp, lại muốn tỏ tình nữa sao? Không thấy hấn đang đi cạnh Tú à? Không biết họ đang yêu nhau sao? Đừng giả vờ như không biết, hấn rất chú ý mất...

- Em...

- Im đi! Tôi thấy em quá giả tạo.

- Hình như anh hiểu lầm thì phải. Tụi em đang tập hát cho cuộc thi của trường mà, cũng chưa nhắc gì về anh sao anh lại nói bạn ấy như vậy?!_cô bạn cùng lớp lên tiếng thanh minh giúp nó, tiền bối sao lại vô cớ gây sự vậy chứ?

Hấn im lặng, bên cạnh chỉ thấy Cẩm Tú nhếch môi cười nhạt một cái ánh mắt đầy sự khinh bỉ. Chỉ khi hai người rời đi nó mới kịp định thần lại và hiểu chuyện gì đang xảy ra. Đi đến đâu cũng lớn tiếng nói người mình yêu là chị Tú, lại còn khó chịu dùng ánh mắt như dao găm để liếc nhìn nó. Nó đáng ghét đến mức đó sao? Hấn vẫn chưa hiểu chuyện gì mà đã nổi nóng cào cào, bao nhiêu lần rồi? Yêu một người khó vậy sao?

Màn mưa xám đục bên ngoài hết như cơn bão lòng trong nó, gió thổi lạnh lạnh thấm vào da thịt giá buốt biết chừng nào, bầu trời từ khi nào đã tắt nắng kéo mây về tạo thành một cơn mưa lớn, ồn ào cũng không nghe thấy. Mỗi lần nhìn hấn là mỗi lần nó mang đây nỗi sợ hãi, ánh mắt hấn thật lạ lắm giống như đã hận nó từ rất lâu rồi vậy. Làm thế nào để có thể thay đổi tình thế hiện thực trở về theo đúng quỹ đạo của trước đây, về lại đúng cái thời điểm mà hấn trả giúp nó mười ngàn ly trà sữa ấy, gương mặt vốn dĩ rất dễ thương và ấm áp mà. Là khi đó, có thể không?

.

"Anh cười, nụ cười anh trong vắt xiêu lòng em ngay từ phút ban đầu. Em cười, nụ cười chưa hết câu, thế nên tình sâu âm thầm em giấu. Tình yêu đó em đã trao, tựa như những cơn mưa rào. Tươi mát cho năm tháng thanh xuân của nhau... Nay gió, có nghe lòng em, mà gió hát ru từng đêm. Làm ướt khóe mi em rồi, em yếu mềm vì yêu. Nay những cánh thư mỏng manh, gửi gió đến trao về anh. Người con gái với trái tim yêu thầm anh..."

Những câu hát cuối cùng vang lên trầm bổng theo tiếng piano rồi kết thúc hấn. Gió ở bên ngoài thổi bay cái rèm cửa len lỏi vào phòng rũ đầy sự lạnh lẽo bao trùm cả không gian vắng vẻ, nó vẫn ngồi đó hướng phía màn đêm tĩnh mịch mà đưa mắt nhìn. Không biết, nơi đâu mới có thể tìm thấy nhau?

- Em có thể dừng lại những việc tương tự như vậy có được không?

Chỉ nghe tiếng nói nó liền nhận ra đó là ai, lúng túng đứng dậy đóng nắp cây đàn ngược mặt nhìn hấn, lại có chút lo sợ... Là từ khi nào, tim nó luôn xuất hiện nhiều nỗi lo như thế chứ?!

Đưa tay e dè kéo kéo cái váy ngủ, miệng nhỏ lấp bắp thanh minh, tay còn lại gãi đầu cười trừ:

- Lâu quá em không đàn...

Hắn bước nhanh hơn rút ngắn khoảng cách giữa hai người chỉ còn là vài mét, nó cười gượng gạo:

- Minh Ý, em chỉ là...đang...đang...

- Không cần lo lắng, anh chỉ muốn...

Bước gần hơn đến bên nó hắn nhẹ nhàng đặt ngón trỏ lên môi chặn lại lời nói, tay còn lại dịu dàng luồn qua eo đỡ lấy cơ thể bé nhỏ đang lúi lại dè chừng từng bước chân của mình, nhanh chóng chiếm lấy đôi môi đầy vẻ khiêu khích kia mạnh mẽ dày vò.

Nó còn chưa kịp hiểu chuyện gì đến khi cảm nhận được môi mình bị ai kia âm áp bao lấy, lại chẳng biết làm gì chỉ vội đưa tay đẩy người đối diện ra, mắt vẫn trần trụi nhìn, cơ thể thì đơ toàn tập.

- Hôn môi không được mở mắt, biết chưa?!

Người vừa rồi không biết việc mình làm đúng hay sai, cứ nhiên áp trán mình vào người con gái kia bẹo má cung chiều, lại nói như trách. Mặt nó méo xệch, vẫn đôi mắt ngây thơ nhìn chăm vào hắn, nụ cười đầy nét gượng gạo:

- Anh sao vậy?

Hắn không nói không rằng kéo eo nó ôm chặt thêm tiếp tục dạy dỗ lại cô gái ngốc này bằng nụ hôn vô cùng dịu ngọt. Mang gương mặt ngây thơ đó đi trêu ghẹo sự nhân nại trong hắn sao? Đương nhiên là không cường lại được rồi. Sau này đối với người khác mà dám làm như thế thì đừng trách sao hắn lại dùng cách này để dạy dỗ.

Mạnh tay đẩy hắn ra, cơ thể cũng mất bình tĩnh ở trong lòng hắn ra sức giãy giụa. Rất khó chịu, ngạt thở chết mất. Tên này đang có hành động gì vậy? Không phải là cưỡng hôn sao? Nó không thích như vậy, phải xin phép mới được hôn chứ!

Bắt lấy cánh tay thon dài của nó, hắn luyến tiếc rời khỏi vị ngọt trên đôi môi nhỏ nhắn kia khoe miệng tươi cười khen ngợi:

- Anh còn tưởng là kẹo.

Nó che miệng, đôi mắt to tròn ngược lên nhìn hắn, đáy mắt long lanh tựa như cốc nước được rót đầy suýt tràn ra khỏi miệng ly vậy. Sợ sệt không dám nhìn thẳng mặt hắn nữa, nhỏ giọng hỏi:

- Anh bị sao vậy?

- Có phải em rất sợ anh không?

-...

- Dù anh đã cố gắng dịu dàng?

-...

- Vẫn còn giận anh sao?

- Em không có _nó_ lắc đầu.

- Cho anh cơ hội sửa sai được không?

-...

- Khánh An!

Hắn gọi tên nó, một cách âm áp đến lạ lùng. Tâm can nó bây giờ cứ nghĩ đến chuyện của trước kia, gương mặt và lời nói của hắn đáng sợ đến mức nào...

"Suốt đời này tôi sẽ không bao giờ thích em"

"Đừng để tôi gặp lại em"

"Suốt đời này tôi sẽ không bao giờ thích em"

"Đừng để tôi gặp lại em"

"Đừng để tôi gặp lại em"

"Suốt đời này tôi sẽ không bao giờ thích em"

...

- Minh Ý! Em không làm...

Nó hoảng sợ xua xua tay giải thích, nó không phải là người muốn chìm nước chị Tú, chính chị mới là người muốn làm thế với nó. Tú biết rằng nó không biết bơi nên cố tình giăng bẫy diễn màn kịch hãm hại nó. Nó không có, thật sự không có...

- Ngoan ngoan, anh không làm gì cả, anh tin em. Đừng sợ có được không? Anh ở đây, không có gì hết, anh tin em. Bảo bối!

Vỗ về cô gái đang sợ sệt run rẩy trước mặt, Minh Ý bắt gặp nhũn mày tự trách bản thân mình đã quá nông nổi vô tình gây nên một vết thương lòng vô cùng lớn cho nó. Liệu đến khi nào nó mới có thể nguôi ngoai những điều đó, trở về là nó của trước kia vui vẻ bên đám bạn học. Ngày đó hẳn còn chưa tìm hiểu rõ ràng câu chuyện mà vội trách lầm một cô bé vốn rất hiền lành yếu đuối. Hắn bây giờ làm gì mới được tha thứ?

- Ngoan, đừng khóc nữa. Bảo bối, em khóc anh rất đau lòng...

Ôm nó vào lòng hắn tiếp tục an ủi:

- Không sao rồi, ngoan ngoan, anh tin em.

"Có còn nhớ khi đó, lúc anh vì chị Tú mà mắng em rồi quay đi, đến một ánh nhìn quan tâm như khi anh giúp em trả tiền ly trà sữa cũng không có, sự dịu dàng khi đó của anh đâu mất rồi, đừng làm em sợ. Minh Ý, anh không phải là anh như khi ta biết nhau nữa rồi. Có bao giờ anh thử đặt mình là em và nghĩ đến những nỗi đau em đã chịu? Em chính là rất sợ người khác lớn tiếng với mình, tuổi thơ em lớn lên không có kỷ ức đẹp, chỉ toàn là nước mắt. Vậy có gì với người lạ em cũng nhận sự vô tâm đó làm từ điển cho cuộc sống của mình sau này?! Minh Ý, anh chính là người tặng em chiếc vòng cổ ba lá cùng với lời chúc em luôn được may mắn, lâu rồi nên chắc là anh không còn nhớ, em ngược lại thì nhớ rất rõ, chỉ khi nghe tên anh liền dấy lên trong lòng một cảm giác quen thuộc. Minh Ý, em yêu anh, em cần anh làm người bảo vệ em giống như khi bé, áo quần ướt sũng vẫn tươi cười hứa rằng "Khi nào em lớn, vẫn còn chưa biết bơi anh sẽ chính là người thay thế chị gái cứu em cả đời. Phải là anh cứu, em cũng không nhất thiết phải học bơi"... Em ngốc thật rồi, nhận ra anh và vẫn tin lời hứa đó là sự thật mà hy vọng. Em chờ. Nhưng muộn rồi, anh đã quên em, không còn nhớ..."

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Bạn học cũ

- Chết tiệt!!!

Người con trai mái tóc nhuộm màu xanh rêu với phong cách vô cùng bụi, áo phông tay dài, quần Jean rách, giày kiểu cao cổ như mấy đứa trẻ cấp ba năng động quậy phá. Thiếu gia cậu một thời cũng thế mà, chỉ là bây giờ già rồi không thích thể hiện sự đẹp trai theo kiểu trẻ con thế đâu, ít ra như bây giờ cũng có lắm người đang nhìn cậu ngưỡng mộ đấy thôi.

Xem ra cậu vẫn có sức hút như thuở nào, chỉ là hiện tại có hơi xộc xệch một chút do hôm qua đáp chuyến bay trễ không tìm được khách sạn cao cấp, đành phải ở tạm một phòng trọ nhỏ, tiện nghi không đầy đủ, mất điện mất nước, báo hại cậu bây giờ vẫn chưa rửa mặt...

- Anh mau đến đây quăng luôn cái xe này vào viện bảo tàng ngay cho tôi. Khốn nạn, tôi lại đến bệnh viện trễ cho xem...

Nam nhân đẹp mê người đó nói với người nào đấy qua điện thoại, giọng không khỏi bức tức dù đã cố kiềm chế để giữ hình tượng với nhiều người đang đi trên sa lộ.

Cậu biết chứ, giữa lòng thành phố này, một hành động dù rất nhỏ cũng khiến mọi người hiếu kỳ ngấm nhìn rồi xôn xao bàn tán. Miệng đời luôn là vậy, họ chẳng mấy may để tâm an ủi ai, cũng chẳng vì nhau mà dừng lại hỏi "bạn đang gặp vấn đề gì?" để rồi giúp đỡ. Luôn luôn là những lời dèm pha không cách nào tránh khỏi, đôi khi còn cay cú hơn vậy.

Ấn Vũ mặc kệ mọi người đang nhìn mình theo kiểu ngưỡng mộ hay hiếu kỳ, trợn mắt chỉ tay xung quanh hét:

- ẤN VŨ TÔI LÀ ĐANG ĐI LÀM CHỨ CHẴNG PHẢI KIỂU NGƯỜI ẲN CHƠI RỒI BỊ TỔNG CỔ RA KHỎI NHÀ ĐẬU NHÁ. NHÌN GÌ MÀ NHÌN!!!

Thái độ này, mất hình tượng hết rồi còn gì. Cơ mà, thôi soi mói cậu có được không? Bộ dạng nhếch nhác như này thì sao chứ, vẫn rất cool mà, có cần mất tròn mắt dẹt xi xào nói xấu cậu thế không? Rõ chán...

Hậm hực mở cửa xe, Ấn Vũ khom người lấy cái laptop và balô làm việc khoác lên một bên vai thẳng hướng bệnh viện mà đi đến. Trước khi đi còn không quên đạp cho cái xe hơi vài cái lèm bèm mắng mỏ.

Bước lại gần trạm xe buýt, Ấn Vũ tìm cho mình một chỗ ngồi để tránh nắng, mới hơn 6 giờ một chút mà nắng đã chói chang như trời trưa vậy, cũng may cậu là bác sĩ thân thể tốt chứ không thì say nắng ngất xỉu mất rồi chứ chả chơi...

- Ta...

- Taxi!

Cô gái nào đó đã nhanh hơn cậu đưa tay ngoắc chiếc taxi, đáng vẻ lại rất hấp tấp vội vàng. Ân Vũ không cam lòng nhú mày nhìn sang nữ nhân bên cạnh, mái tóc dài đen tuyền được xoắn tự nhiên dài đến tận eo, sợi mi trắng, váy xòe màu xanh lục, túi xách màu hồng đeo chéo trên vai, đứng vẻ trẻ trung tinh nghịch theo suy nghĩ của cậu. Ân Vũ bất giác thì thầm khen ngợi:

- Xinh xắn quá chứ.

Rồi như hoàn hồn lại khi thấy tài xế mở cửa ghế sau cẩn thận đưa cô gái đó vào thì lập tức la làng lên ngăn lại. Vốn dĩ cậu là người thấy chiếc taxi này trước, với lại cậu còn vội hơn cả cô bé kia, ăn mặc như thế chắc là chơi bời đầu đuôi chứ không nghiêm túc như cậu đã đến tuổi ra ngoài tự lập đi làm kiếm tiền...

- Khoan đã bác tài, tôi là người nhìn thấy xe ông trước cơ mà, tôi đang vội, tôi phải được đi trước cô gái này chứ!

Nói rồi chỉ tay sang cô gái đột ngột xuất hiện cướp xe của cậu vừa nãy. Mắt lúc này mới nhìn rõ nhan sắc của cô gái, da trắng mặt xinh, mím môi thôi đã thấy lúm đồng tiền dễ thương như vậy rồi, mỉm cười nữa chắc trai đồ hàng rằm. Ân Vũ thoáng mất tập trung vài giây, chỉ khi nghe giọng nói trong trẻo của nữ nhân kia mới kéo hồn về thực tại...

- Tôi có gì sao cậu lại dò xét kĩ thế? Bộ từng trộm đồ nhà cậu à?

- Cô tranh xe với tôi _ Ân Vũ thân nhiên đáp.

- Cậu không biết nhường nhịn phụ nữ là như nào à?

- Tôi không phải kẻ thích ra tay nghĩa hiệp...

- Cậu không thấy tôi đang bị thương?

Khánh Di nhỏ giọng, tay phải khur khur ôm chặt cổ áo nhìn người con trai đối diện bằng ánh mắt căm hận. Con trai, đúng là ai cũng như vậy, không có tình người.

Ân Vũ bỏ qua ánh mắt oán hận khi cô gái nhìn mình, một lần nữa quét mắt dò xét cả cơ thể nhỏ bé kia, mày lại vô thức nhú chặt, cả mặt cũng nhăn nhó khó hiểu. Cậu là bác sĩ, thấy người thương vong ở ngay trước mặt sao không lo lắng chứ, máu nghề nghiệp nổi lên Ân Vũ ngược mắt hỏi:

- Cô gặp tai nạn sao?

- Mặc kệ tôi, có nhường xe không? _ Khánh Di hờ hững đáp.

- Tôi là bác sĩ _ nhận thấy cô gái đối diện không tin tưởng mình Ân Vũ vội vã nói.

Cái kiểu cách hằn học, bướng bỉnh này của cô bạn cùng thời cấp ba sao bây giờ đã nhanh chóng lây lan cho nhiều cô gái khác vậy. Trai gặp chạy mất dép đấy, không yêu nổi đâu...

Ân Vũ như phát hiện ra điều gì đó đột nhiên nghiêng người neoh mắt nhìn, cậu phải nhìn kĩ mới có thể chắc là mình không lầm. Sợ bị ánh nắng chói chang trên kia làm mình hoa mắt bèn từ trên vỉa hè bước xuống tiến lại gần hơn với cô gái, tay trái sờ mó đưa lên bụng mặt người kia, lướt nhẹ ngón tay cái lên nốt ruồi ở cuối mí mắt, neoh mắt nói nhỏ:

- Khánh Di???

Khó chịu, Khánh Di giằng tay ra cau có:

- Cậu là ai?

- Là ai không cần biết, trả lời tôi, cậu bị sao?

Ân Vũ không nói tên mình bá đạo ra lệnh cho người kia trả lời câu hỏi. Nếu như bây giờ cậu nói mình là Ân Vũ, là Lạc Ân Vũ bạn học của cô thì sẽ thế nào? Chắc là cô lại trừng mắt quát mắng cậu cái câu quen thuộc "Ân Vũ! Cậu là đồ xấu xa". Đây, chỉ là vài vấn đề nhỏ thôi mà hình tượng của cậu trong mắt cô bạn học lại mất trắng. Ba năm giải thích hiểu lầm cô cũng chẳng thêm nghe, quá đáng hơn là không thêm bận tâm lấy một lần. Thiếu gia cậu có đáng bị cười không chứ!

- Giả...tạ...o.

Cơ thể vì bị suy nhược trầm trọng mấy ngày nay mà mất sức ngã xuống, bác tài ở ngay bên cạnh còn không kịp đỡ do chủ quan nghĩ rằng cô ổn.

Ân Vũ phản ứng nhanh vội đỡ Khánh Di mắt nhắm nghiền nằm trong tay mình, gương mặt vô cùng tức giận. "Giả tạo" cô đang nói ai vậy chứ! Cậu đã

làm gì để cô có thành kiến với cậu sâu như vậy? Kể cả một lần hai người đứng đối diện nói chuyện nghiêm túc?

- Cô ấy...là? _người tài xế lo lắng nhìn Ân Vũ e dè hỏi.

- Bạn gái tôi.

- Có cần...?

- Đến bệnh viện.

Ân Vũ nhắc bóng cả cơ thể của cô bạn học bế vào trong xe ra lệnh cho người tài xế nhanh chóng đến bệnh viện. Cậu không rõ mình đang lo lắng vì điều gì nữa, trước kia rõ ràng cậu và cô chính là kẻ thù không đội trời chung cùng ngồi chung một lớp học, chỉ vì sự cố đó xảy ra mà Khánh Di lại ghét cậu đến tận bây giờ. Nhiều lần cậu hạ mình xin lỗi dẫu biết cậu chẳng làm sai, nhưng đầu cứng vào đấy, cô bạn ấy vẫn ghét cậu. Mỗi lần chạm mặt đều không nói chuyện, chỉ nghe cô lớn tiếng với cùng một câu nói "Ân Vũ! Cậu là đồ xấu xa"...

Ân Vũ mím môi kiểm con giận trong người lại, đưa tay chỉnh sửa cổ áo giúp Khánh Di, sự thật là đã bị xé rách nên dù có cổ cũng không che được. Phần da thịt bị lộ ra ngoài khiến cậu không khỏi thối má, đầy những vết trầy xước lớn nhỏ khác nhau, trên má trái còn có một mảng hồng hồng như đã từng bị đánh, cổ có vết cắn còn in rõ ràng dấu răng, đôi chân trần đầy bụi bẩn. Tại sao lúc này cậu không nhận ra rằng cô đang gặp phải vấn đề lớn chứ, cơ thể lẽ nào đã bị xâm hại, dấu hôn ở cổ, tay và ngay cả trên ngực vẫn còn rất mới, chuyện như vừa mới xảy ra ngày hôm qua.

- Là chuyện gì vậy chứ?!

Ân Vũ cúi gập, không ngần ngại mở thêm một cúc áo trên người của Khánh Di xuống dùng khăn tay lau đi vết máu ở phía ngực trái. Ân Vũ mặc kệ khi tỉnh dậy cô biết cậu một lần nữa nhìn thấy cơ thể mình, rồi tức giận chửi mắng hay ghét cậu cũng mặc kệ. Vì dù sao suốt năm năm qua cô đã rất ghét cậu rồi...

- Bác sĩ Vũ! Chuyện gì vậy?

Một nữ y tá đang cầm tập hồ sơ danh sách bệnh nhân dò xét sắp xếp phòng phẫu thuật, vừa ngẩng mặt đã thấy Ân Vũ trên tay bế một cô gái đáng vẻ hấp tấp lao vào khoa cấp cứu thì đuổi theo hỏi dồn dập:

- Chị ấy bị làm sao? Sao anh lại vội đến vậy?

- Gọi giúp anh trưởng khoa Hào.

- Dạ vâng, em sẽ xếp giường trống.

Nói rồi y tá Phương quay đầu chạy về phía ngược lại, lấy điện thoại trong túi áo gọi cho trưởng khoa Hào.

--

Minh Ý từ phòng hồi sức đi ra đưa tay tháo ống nghe gác ngang qua cổ, hần mệt mỏi sau mỗi lần vào xem tình trạng sức khỏe của cô bé kia. Vì dường như lúc nào con bé cũng tìm đủ trò tò tính với hần. Minh Ý vỗ trán bất lực, đi dọc theo hành lang để về phòng làm việc, nghe tiếng ồn ở khoa cấp cứu bèn chạy đến xem xảy ra chuyện gì. Cảnh tượng bất nháo hiện giờ khiến hần không khỏi bất ngờ, Lạc Ân Vũ bạn hần đã trở về, lại còn đang cãi nhau với bảo vệ chỉ chốc trước phòng bệnh, vì nhân vật quan trọng nào đây? Hần nhăn nhó cười trừ bước lại gần ngoắc tay với anh bảo vệ, hỏi cho tường tận vấn đề chứ chẳng đứng về phe ai.

- Chuyện gì vậy?

- Anh ấy cứ một mực nói rằng mình là bác sĩ nhưng nhìn áo quần rõ ràng không giống _anh bảo vệ giải thích.

- Cậu ấy còn đòi vào trong xem cô gái kia... _anh bảo vệ thứ hai tiếp lời.

Ân Vũ xắn tay áo chống hông, nhìn qua hần vênh mặt lên nói:

- Minh Ý, cậu nói cho họ nghe tôi là ai đi. Bác sĩ hay dân đầu đường xó chợ?

- Nhìn cậu bây giờ còn thảm hơn đầu đường xó chợ _hần đáp.

Ân Vũ nghiêng răng rủa thầm hần, lẽ nào bác sĩ cậu trông giống mấy người đó, phong độ như vậy còn bị chê sao? Minh Ý cậu đâu có cận chứ!

- Được rồi, các anh tiếp tục công việc của mình đi, Ân Vũ là bác sĩ khoa ngoại, mới từ Mi về nên mọi người không biết cũng phải. Không phải gây rối trật tự đâu, là bạn tôi, bác sĩ.

Chỉ khi nghe hần khẳng định là bác sĩ hai người bảo vệ mới tin tưởng rồi đi, còn lịch sự cúi đầu vài lần nói xin lỗi. Ân Vũ vênh vào mặt lên nhìn theo hai người thái độ khiêu khích, tin tưởng cậu sớm đã không ăn đấm rồi.

Mất quan sát Ân Vũ này giờ, hần thắc mắc sao cậu lại ăn mặc như thế trong ngày đầu tiên trở lại đây làm, áo blue không phải đã có rồi sao? Sao không

mặc? Áo? Quần? Giày? Sao cứ như đi bụi vậy? Hình tượng bác sĩ chừng chắc rõ ràng không có...

Đôi mắt dò xét khắp người Ân Vũ bỗng mở to, nhìn vào phòng cấp cứu rồi quay ra sốt sắng hỏi cậu:

- Ai trong đó? Bị làm sao? Tình trạng thế nào?

...

- Này! Cậu có thật sự lo lắng cho người bên trong không đấy? Sao bây giờ vẫn còn trưng mắt với bảo vệ làm gì?

Mình Ý bực mình đá chân cậu một cái giẫm cọt. Rõ ràng muốn vào trong, có nghĩa là rất lo lắng, sao bây giờ mặt lại bơ bơ như chưa xảy ra thế chứ.

- Quên mất, Khánh Di ở trong đó, cơ thể...có lẽ đã bị...bị..

Ân Vũ lúng túng vừa nói vừa hươ tay múa chân chỉ chỉ khắp người mình ra dấu cho cái từ khó nói kia. Hắn ngu ngơ nhìn, không hiểu...

- Là chuyện người lớn đấy trời ạ!

- Nhưng...Khánh Di nào? _hắn ngờ vực hỏi, bạn cùng lớp hắn, nghĩa là chị Khánh An, chị vợ đấy.

- Bạn học cũ.

Bạn đang đọc truyện *Chông Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Em gọi là chị đẹp...

Mình Ý đắn đo vài giây, còn chưa chắc đó là bạn học Khánh Di nên hỏi thêm vài câu hỏi nữa mới có thể khẳng định đó là chị vợ mình. Ân Vũ chống hông nhìn biểu hiện của hắn đã lâu vẫn không hiểu vì sao hắn lại khai thác thông tin về Khánh Di nhiều như vậy. Cậu nổi nóng:

- Nè đại ca, hỏi nhiều làm gì? Nhanh một tay rước về làm vợ luôn đi.

- Cậu đi lâu như vậy ai lấy mất não rồi à? Mình Ý tôi cưới vợ từ hai năm trước rồi _hắn vênh mặt cãi.

- Thế thì chính thức mất zin rồi nhĩ?

- Mất rồi... _hắn biết mình hổ bèn chống chế _Thì đã sao?

- Nhìn sơ qua thì thấy cậu vẫn như còn "é". É lâu năm mới đau chứ!

- Đừng khinh thường nhá! Anh đây hiện tại đã có vợ, có con rồi nhá!

Mình Ý gân cổ lên cãi, nói xong mới biết mình lỗ lạp tức im bật.

Có vợ... Đúng.

Có con... Bịa.

À thật ra thì là lỡ lời. Nhưng mà hắn đột nhiên lại muốn đó là sự thật, muốn mỗi ngày có một đứa trẻ sáng dậy gọi ba, gọi mẹ, gọi một tiếng "ba" thật sự chứ không phải trên danh nghĩa là ba nuôi như nhóc Shino đã từng gọi.

Hắn lại cảm thấy có chút nuối tiếc, tình cảm nó dành cho hắn sâu đậm đến vậy mà hắn lại không nhận ra. Ngày nào dùng cơm chung, hắn cũng thấy trên bàn ăn toàn là những món mình thích. Ít nhiều gì nó cũng đã tìm hiểu rất rõ con người hắn. Từ tính cách, sở thích đến thói quen, công việc. Mình Ý lại tự thấy mình có chút vô tâm, những vấn đề liên quan đến nó hắn thật sự không biết, đặc biệt là sở thích. Lúc thử áo cưới nó cứ nhìn chăm chăm vào cái váy màu tím, hắn chỉ nghĩ là nó thấy kiểu dáng của chiếc váy đó đẹp. Đến khi đám cưới, ở bên ngoài nghe Khánh Di trò chuyện cùng Bảo Yên mới biết đó là màu nó thích, căn phòng nó ở được trang trí theo ý kiến của Bảo Yên, hắn cứ ngỡ là do ba mẹ và Bảo Yên tùy ý làm mới không để tâm tới. Chỉ nhớ vài lần trông thấy nó mỗi khi đưa tay mở chốt cửa miệng lại bất giác mỉm cười...

Mình Ý lắc đầu cười khổ, rõ ràng là không hiểu một chút gì về nó. Mỗi ngày ở cạnh nhau, hắn ít kỷ chỉ nghĩ cho riêng mình, bắt ép ai ở trong nhà cũng theo khuôn khổ. Hắn chỉ lo một ngày nào đó nó và Bảo Yên sẽ nổi giận chống đối lại tính nghiêm ngặt của mình thì quả thực không biết phải sống thế nào. Hắn đã quá phụ thuộc vào sự chu đáo của cô vợ nhỏ, sợ nếu vắng đi sẽ rất khó thích nghi...

- Nghĩ gì mà tự cười đấy?

Ân Vũ đứng bên cạnh nguyệt vai hấn tò mò hỏi. Giương mặt tự đứng lại thất thần như khi nhắc đến vợ con. Lẽ nào đã ly hôn rồi nên cậu nhắc lại mới đột nhiên thấy buồn...

- Nghĩ về bảo bối của tôi_hấn cười.

- Đều quá! Nhìn mặt không tin chút nào..._Ân Vũ mĩa mai.

- Cậu cứ ở đây mà độc thoại. Tôi còn có bệnh nhân chờ.

Hấn nói dứt khoát rồi quay lưng đi về hướng ngược lại, trở về phòng làm việc của mình. Ân Vũ phía sau liếc mắt khinh bỉ liền quay đi, điều trước tiên cậu cần phải làm là đến phòng làm việc và vệ sinh cá nhân, mặt cậu sáng giờ thiếu nước không tươi lên được...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Em trả mười ngàn...

- Hải Nam, em nói là cá phi, CÁ Rô PHI.

- Anh không biết nó.

- Anh học giỏi quá làm gì rồi bây giờ con cá cũng không biết. Nấu cũng chả ngon.

- Anh có phải đầu bếp đâu.

- Dở. Trăm bẻ vẫn dở.

...

Hải Nam đuối sức trước nhỏ, có cái tới đâu anh vẫn là người thua cho nên biết thân biết phận ngậm ngùi im lặng tránh việc tổn hao nước bọt. Mặc cho nhỏ nói, khi nào mặt tự khắc nghĩ.

- Anh dám bơ em hả?

- Công chúa à! Anh là nhường em, bởi vì em những nhẽo quá, anh nói sợ em khóc.

Người dịu dàng nhất mãi mãi cũng chỉ có một mình Hải Nam, so với đám bạn cùng thời trung học thì anh chính là ngoại lệ của hình tượng lạnh lùng boy khi ấy. Con gái thích anh nhiều lắm, bởi vì anh thân thiện và hòa đồng cực kỳ. Bất kể ai cũng có thể kết thân làm bạn.

Bảo Yên lúc nhỏ chanh chua đánh đá đến mức nào cũng bị anh cảm hóa thành ra Bảo Yên của bây giờ, loi nhoi dễ gần.

Không biết là khi nào, nhưng nhớ là Bảo Yên có lần đã ước, có một người toàn tâm toàn ý yêu mình và bên cạnh chăm sóc lo lắng bảo vệ cho mình mãi. Chắc đó là khi còn bé, từ khi bắt gặp anh trai dễ thương nào đó suốt ngày lái nhái với anh hai về mấy vấn đề siêu nhân, vệ tinh, gấu bắc cực, ông già tuyết, sao hỏa, sao kim... và dù cho mỗi lần đều bị anh hai thẳng tay đuổi đánh cũng quyết không về, lý do là nhà anh ba mẹ không cho nghiên cứu, tìm hiểu nên mượn nhà bạn thân làm kho để chứa.

Còn rất nhiều bí mật về anh mà Bảo Yên biết, chỉ là không tiện tố cáo anh mà chọn giữ cho mình mình biết. Vẫn có nhiều vấn đề khác Bảo Yên thắc mắc, lại vì sợ anh buồn nên không dám hỏi. Tương tự như chuyện anh gác lại ước mơ làm một nhà thiên văn học và chọn ngành bác sĩ. Anh không phải từ nhỏ đã sợ máu sao?

- Em sao vậy? Cơm anh nấu rất khó ăn hả?

Bảo Yên cười, lắc nhẹ đầu nhìn anh, lại với chất giọng ân cần quan tâm thì trái tim nào mà chịu nổi chứ.

"Hải Nam, em rất dễ xiêu lòng"

- Món này anh không biết nấu, chờ Khánh An về anh hỏi lại rồi sẽ học. Lần sau nhất định sẽ ngon.

Hải Nam anh suốt đời chỉ có thể ân cần với người con gái anh yêu. Ngoài ba mẹ anh chỉ ưu tiên nấu cho mỗi người yêu mình ăn. Ngon hay dở không cần biết, chỉ cần họ cười là anh vui...

- Hải Nam, sao anh tốt vậy?

Nhỏ không hiểu mình đang hỏi ngu gì nữa, rõ ràng đó là thành ý, có sao trong câu hỏi của nhỏ lại giống như sự thương hại. Cũng đúng thôi, đó có lẽ cũng là sự bù đắp cho sự hời hợt của anh vì đã vô tình gây ra tai nạn làm mất đi một phần ký ức lúc nhỏ của Bảo Yên.

Anh trách mình. Vừa yếu đuối lại vừa nhu nhược...

- Anh muốn em làm vợ anh.

- Em không nói sẽ gả nhỏ phản bác.

- Nhưng anh có thể quyết định.

- Quyết định?

- Anh yêu em, không có ai yêu nhau mà mất nhau đâu. Bảo Yên em từ nhỏ đã định là của anh rồi_Hải Nam đáp lại chắc nịch.

Bảo Yên không muốn cãi, anh nói gì nhỏ cũng sẽ tin, kể cả đó là thói quen mà anh dùng để của gái nhỏ đều tin. Là Hải Nam nhỏ chắc chắn sẽ tin, bởi vì với Bảo Yên mà nói, anh chính là sự thật.

- Em cũng yêu anh.

Nhỏ tỉnh ngịch gạt muỗng com Hải Nam vừa định cho vào miệng, nhanh nhẹn quay sang hôn một cái. Lại tỉnh ngịch cười cười như vừa tranh được đồ chơi, gương mặt đắc thắng.

- Tiểu quý_anh trách yêu, néo mũi nhỏ cung chiều.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Em trả mười ngàn (2)

- Em đi đâu?

- Đi trốn cái tên lang băm Ân Vũ ấy chứ làm gì.

Giọng nói của Ân Vũ qua bao nhiêu năm rồi vẫn không đổi, nhẹ nhàng, trầm bổng. Chỉ là Khánh Di đã không còn nhận ra...

Khánh Di còn nhớ lúc trước, cho dù bản thân rất ghét cậu, nhưng không thể nào không say bởi giọng nói của cậu. Thiếu gia như cậu mỗi lần vừa mở miệng nói chuyện, đại khái chỉ là "cảm ơn" hay "xin lỗi" hoặc đơn giản chỉ là "ừ", "ờ" cũng khiến bọn con gái chết lên chết xuống. Vì vậy kể từ đó Khánh Di càng trở nên ghét Ân Vũ hơn, cho rằng cậu thích thể hiện, còn thể với lòng sau này không đứng gần cậu, sợ sẽ bị đánh hội đồng vì có một người bạn mang gương mặt đều cánh giả tạo ra của gái.

Bây giờ khác rồi, Ân Vũ cho dù đang đứng trước mặt cô, nói rằng cậu chính là Lạc Ân Vũ bạn cùng bàn của cô, cô cũng không cần thiết nhớ. Bởi vì cái tên đó là tên mà Khánh Di cô cực kỳ cực kỳ ghét, cái tên con trai không nói lý lẽ, cái tên con trai vô duyên vô cớ tự ý lột sạch quần áo của cô, và còn ngụy biện rằng đó là giúp đỡ.

Khánh Di cô chính là không cần, lúc đó chỉ cần đợi khi cô tỉnh dậy tự động thay quần áo là được chứ ai mượn cậu nhiệt tình đến mức biến thái như thế làm gì. Khánh Di cô cả đời mình bạch, lại không giữ nổi ý tứ với một người lạ. Thật mất mặt mà...

- Lang băm? Em nói tôi sao?

Ân Vũ chắc chắn mình không nghe nhầm, ngoài cậu đang là bác sĩ điều trị cho cô thì còn ai nữa, trốn ai? Ai là lang băm?

- Tôi rõ ràng không nói họ tên. Là cậu tự thừa nhận mình.

Mặc dù đang lủi hủi dò xét khu vực ngoài hành lang để tìm đường thoát thân, nhưng miệng lại không ngừng cãi lại với người phía sau. Chân theo phản xạ quay lại xem đó là ai thì mới tá hỏa ngấm mồm đứng im bất động.

Khánh Di cô, dường như có hơi lơ lơi.

- Em muốn về sao?

- Em cái quý ấy. Tôi với cậu bằng tuổi nhau, gọi tên không quen thì cứ nói mày tao luôn đi. Bày đặt anh anh em em. Tôi nôn hết ly nước sáng giờ mình đã

uống ra luôn bây giờ...

Thái độ cũ, đối với người cũ. Có lẽ Ân Vũ đã quen thuộc. Chỉ là có chút vướng mắc, rằng tại sao cô lại không thay đổi được tính tình. Cừ nóng này bộ chộp, kiêu kỳ và ngang bướng.

- Em thích nghe tôi gọi...

Hai chữ "Khánh Di" còn chưa kịp nói thì người đã không thấy đâu. Cậu đơn giản chỉ muốn trêu cô một chút rồi ngay lập tức sẽ giúp mà, đâu phải là bắt nạt hay bắt cóc cô cơ sao đối diện cậu lại sợ như vậy. Bởi vì sự việc của năm đó sao?

Quá vô lý rồi.

--

- Hải Nam! Tại sao anh không về nhà mình? Ở đây những hai ngày rồi.

- Vốn dĩ sau này đây là nhà anh. Chỉ là tập quen không khí gia đình trước thôi.

- Anh sẽ theo con Luffy về nhà sao? Nó chưa tới tuổi lấy chồng đâu.

- Em cho rằng anh là ai vậy?

- Anh là thú cưng. Chỉ để nuôi.

- Được. Trước kia chân còn khỏe đã dễ dàng để anh bắt được. Bây giờ ngay cả đứng còn nhờ anh vậy mà dám mạnh miệng.

- Oái~ Buông em ra, Hải Nam!

Di Nhan xếp lại chén đĩa trên bàn ăn, mỉm cười lắc đầu với cặp đôi trẻ ngoài phòng khách. Bảo Yên như vậy mà có người cưng chiều lo lắng vậy bà có thể yên tâm rồi. Cô tiểu thư vụng về bà nuôi lớn từ nhỏ, còn lo thay cho ông bà chủ rằng sau này cô bé sẽ khó gả đi. Hóa ra bà chỉ là lo xa...

- Di đang nghĩ về chuyện gì vui lắm hay sao ạ? Cứ tự mình cười.

Di Nhan nghe được nó hỏi, xoay qua nhìn lại tiếp tục cười. Minh Ý ở đâu tự dưng lại rước về cô vợ quá chỉ là giỏi giang, lại còn lễ phép, chu đáo và thông minh nữa. Việc ở trong nhà bây giờ bà đã có người san sẻ phụ giúp một phần. Nặng nhẹ gì bà cũng thoải mái hơn. Còn không phải cãi nhau với cái cô người yêu khi đó của Minh Ý, con gái gì mà vừa thô lỗ vừa vụng về, ăn mặc cũng không vừa mắt, cách cư xử và phép tắc lại chẳng đúng đắn, không có gì gọi là lễ phép với người lớn.

Con gái bà, sau này hy vọng sẽ không giống như vậy.

- Ô, lúc này là cười sao bây giờ di lại khóc rồi?

Nó luống cuống khi Di Nhan ngắm mình khá lâu rồi tự dưng bật khóc. Hành tây di đã thái xong từ lâu rồi đâu còn cay mắt nữa chứ.

- Di nhớ con di. Di rất nhớ...

Di Nhan khóc, bốn phận làm mẹ của bà không tròn, là bà sai, bà không tốt, đã để mất con. Đến bây giờ muốn tìm lại sợ là lạc mất. Bà hối hận vì khi đó đã tin lời chồng mình, đặt con gái lên bàn cân buôn bán, trao đổi chỉ để nhận lấy số tiền không quá hai mươi triệu. Chỉ sợ bây giờ nếu con gái biết được chuyện bà đã làm, sẽ đau khổ, sẽ giận dữ, thậm chí không muốn đi tìm bà, nhìn mặt bà và nhận lại bà.

- Sao vậy?

Minh Ý bước xuống nhà theo như giờ giấc thường lệ của bữa ăn tối, thấy Hải Nam và Bảo Yên ở phòng khách vui vẻ cười đùa thì càng an tâm, lại nhìn vào nhà bếp thì thấy nó đang luống cuống xoay trái xoay phải, bên cạnh là Di Nhan đang khóc. Không phải hai người cùng nhau nấu ăn rồi gây nhau đến mức khóc như này chứ?!

- Em không biết. Di ấy nhìn em rồi khóc. Còn nói là nhớ con...

- Em không phải hỏi di vấn đề gia đình chứ?!

- Không. Em chỉ làm canh, hỏi di mấy chuyện khi trước di làm ở đây thôi.

- Anh hiểu rồi, không sao...

Hắn xoa đầu nó nhằm trấn an sự lo lắng mơ hồ không có đường giải đáp. Chuyện của Di Nhan, hắn đương nhiên biết, chỉ là không rõ tường tận. Thoảng nghe ba mẹ kể cũng chỉ là di bán con đổi lấy tiền trả nợ cho người chồng bài bạc của mình. Và di bây giờ đang muốn tìm lại cô con gái đó, lại chẳng biết bắt đầu từ đâu...

Lúc nhỏ, nó đơn thuần chỉ nghe mẹ kể về chuyện của một người bạn học, rằng họ phải bán con để đổi lấy tiền xoay xở cho khoảng nợ trên dưới mười triệu do người chồng dẫn vào con đường rượu chè cờ bạc. Sau đó gia đình họ ly tán mỗi người một nơi, cô con gái bán đi đó nghe đâu được nhận nuôi, nhưng chỉ với khoảng thời gian sáu năm đã vào cô nhi viện do ba mẹ nuôi quá tàn nhẫn. Họ bắt cô gái vừa chăm con họ, vừa giặt giũ, lau nhà, quét nhà, rửa bát, kể cả việc nấu ăn và bón cho em. Đối với một cô bé sáu tuổi mà nói, đó là bóc lột sức lao động, họ không cho cô ăn học tử tế, suốt ngày quanh quẩn ở nhà lo từ việc lớn đến việc bé. Một mõi, rồi dần kiệt sức, cô bé chỉ còn cách bỏ trốn. Sống giữa những dầy vò với sức của một cô bé sáu tuổi quả là không thể, vai trò của cô bé trong nhà cũng chỉ là bán và mua.

Hóa ra nó vẫn may mắn, sống giữa sự yêu thương của những người không cùng họ hàng huyết thống vậy mà đã rất ấm lòng.

- Anh kể em có nghe không đấy?

Minh Ý gõ cuốn sách vào đầu nó tò mò hỏi. Tư thế trầm ngâm khi hắn đang kể chuyện là thế nào? Không để tâm sao?

- Em vẫn nghe mà, chỉ là không hiểu sao đi lại bán. Là con ruột của mình sao nỡ bán đi chứ, chỉ đổi lấy số tiền hơn mười triệu thôi hả?

- Suy nghĩ của em không giống với dì. Chắc dì cũng có nỗi khổ gì đó. Chỉ mong là, con gái dì vẫn đang sống tốt.

Nó trầm ngâm một lúc lâu, nhớ về gia đình của mình ở quê. Hơn ba năm nay nó chưa từng về thăm mẹ, chưa từng gặp lại chị Di, chưa từng được ngồi bên cạnh chị trò chuyện giống như lúc nhỏ. Đi lâu như vậy, lẽ nào mọi người đã để lạc mất tình cảm với nhau?

**

- Em khen chị làm bánh ngon như này, chắc chắn lâu lâu sau này chị sẽ làm cho em ăn tiếp. Nhớ là có kém tay nghề cũng không được chê đâu nha~

Bỏ tọt miếng bánh vào miệng, nó tươi cười đưa tay vẩy một chút bột mì lên mặt Khánh Di trêu chọc:

- Ai làm chồng chị sau này chắc chắn rất khổ. Bánh khó ăn quá!

Nói xong đã lập tức xách balô chạy về lớp, phòng làm bánh ngọt để lại cho mình Khánh Di dọn.

Câu lạc bộ làm bánh ngọt do chị đề nghị với toàn trường mở ra, duy nhất cũng chỉ có hơn bảy người đến học. Khánh Di nói, đó là ước mơ cô muốn làm sau này, cho dù không có ai ủng hộ cùng cô thực hiện cô tuyệt đối cũng không từ bỏ.

- Em ăn hết cả khay bánh rồi còn bảo là tệ. Không thành thật chút nào.

Ở trên môi của Khánh Di vẫn là nụ cười hạnh phúc, ngày nào tan học em gái cũng đến xem cô làm bánh, tâm trạng cô vui, em gái vui, tâm trạng cô bất ổn, em gái vì thế cũng bất ổn. Tình cảm giữa họ cho dù không có huyết thống, vẫn rất đẹp và bền bỉ hơn bao giờ hết. Trước mặt cô, chỉ cần nghe ai nói "Khánh An không phải em ruột con bé Di đâu" là ngay lập tức đã chịu một tràng mắng mỏ từ cô. Cô không cho phép bất kỳ ai làm tan vỡ tình cảm giữa cô và em gái, một lời xì xào cũng không cho phép diễn ra. Cô không thích họ làm cho tình cảm hai chị em cô rạn nứt...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Em nghĩ là họ đang cãi nhau á.

Bảo Yên áp tai vào cánh cửa gỗ nghe ngóng tình hình bên trong căn phòng, mắt nhắm nghiền liếc ngang liếc dọc như đang suy nghĩ, bất chợt quay sang nói nhỏ với Hải Nam

- Đâu, anh thấy rất yên tĩnh mà _Hải Nam đáp lời.

- Anh thích chị hai không?

Hải Nam ngẩn người, anh không nghĩ Bảo Yên có thể hỏi thế, do nhớ nghĩ Ánh Dương và Minh Ý vẫn còn tình cảm sao? Và Minh Ý đang phải lựa chọn?

- Có liên quan sao? _anh không trả lời, cố tình nói lệch đi.

- Anh theo phe ai?

-...

Lần này Hải Nam hoàn toàn đúng, cái đầu nhỏ của Bảo Yên chỉ có thể suy nghĩ đúng với tình hình hiện tại, không có một chút ý nghĩ tích cực nào, cho rằng họ đang giải quyết vấn đề công việc.

- Em hỏi ngốc cái gì vậy?

- Không phải anh nói đưa Bảo Yên về phòng nghỉ ngơi sao?

Dáng vẻ thanh cao của Hải Nam ngay lập tức bị nó niêm phong làm cho đứng im bất động, tay xò vào túi quần chẳng kịp rút ra kéo Bảo Yên về, ánh mắt bây giờ chỉ kịp ngó lên trần nhà giả vờ như không làm gì.

- Bảo Yên! _nó gọi khẽ sợ làm ồn bên trong.

- Suyt! Chị nghe họ có phải đang muốn nói lại tình xưa hay không? Em lo lắm.

Bảo Yên tình ruồi kéo tay nó cùng nghe lên. Khánh An ban đầu không cam tâm vì đó không phải sở trường của mình, điều đó là không tôn trọng người khác, rất bất lịch sự, nhưng chính nó cũng tò mò Minh Ý rốt cuộc nói gì với Ánh Dương sao thời gian lại lâu đến vậy. Chỉ là không đến mức áp tai lên cửa, mà cố gắng chú tâm nghe ở một khoảng cách xa.

Hải Nam tựa người vào bức tường ngăn ngắt lắc đầu chào thua hai cô gái kia, trẻ con không ngờ được, Minh Ý bạn anh sao có thể đồ đốn hủ hòng chọn yêu người mình không yêu cơ chứ, mỗi ngày có vợ bên cạnh đã rất hạnh phúc rồi, tâm trí nào lại tơ tưởng nữ nhân khác được. Còn Bảo Yên nữa, nghĩ gì lại đi nói với Khánh An là anh hai sắp yêu lại người cũ, đã vậy còn sốt sáng bảo rằng "lo lắng", Khánh An là vợ còn chưa gấp như vậy nhỏ lo lắng cái gì chứ. Mọi chuyện sẽ rơi vào tình huống tiêu cực mất.

-•-

- Tôi cũng chỉ muốn nói như vậy thôi, tùy cậu hiểu vậy.

- Cảm ơn.

Minh Ý thấy mình thật sự mắc nợ, nợ ân tình của người bạn đã từng mang cảm giác yêu, căn bản của sự không thành chỉ là quá sớm, hẳn không hối hận, tình cảm Ánh Dương đối với hắn rất sâu đậm, hắn biết, biết rất rõ, đơn thuần là vì không thể chấp nhận. Lý do, có lẽ vẫn chưa tìm thấy...

- Còn chuyện tôi yêu cậu, có thể suy nghĩ không?

- Không thể.

Một lần nữa đối diện với Ánh Dương hắn lại từ chối. Câu trả lời rất cương quyết, nhanh chóng và vững vàng. Ngập ngừng chính là đang phân vân, dứt khoát mới có thể buông ra được, vốn dĩ là không yêu nên hắn đành nói thẳng để tránh Ánh Dương khỏi nuôi hy vọng tình cảm với mình, như vậy người đau lại chính là cô.

- Được.

Ánh Dương nhướn mày nói duy nhất một chữ, cái nhếch môi làm hắn lo lắng vô cùng.

Cánh cửa mở, Hải Nam nhanh tay kéo Bảo Yên ôm vào lòng tránh việc Minh Ý nhìn thấy, lại nghĩ chính cậu là người bày ra trò nghe lên. Nó không kịp phản ứng vì tốc độ cánh cửa mở ra quá nhanh, định thần lại đã thấy Ánh Dương đứng trước mặt cao ngạo cười:

- Em có nghe chị nói yêu anh Minh Ý không?

Khánh An không trả lời, đi theo cái ngoắc tay của Minh Ý vào trong phòng đóng cửa lại.

Không gian im lặng đến ngột thở, nó e dè đứng nhìn chẳng dám mở lời. Cúi đầu xuống khẽ liếc xem biểu hiện hắn, lại bị cái nhìn của hắn làm cho lúng túng, tay run cầm cập. Nó rất rõ việc hắn ghét người khác nghi ngờ mình, ghét người cứ thập thò sau lưng nghe lên hay theo dõi mình, con người của hắn chính là có gì cứ nói thẳng.

Nó đang sai hay đúng đây?

- Em xin lỗi _giọng nó nhẹ bằng. Suy cho cùng cũng không nên im lặng, hẳn thật sự giận thì nó quả thực không biết phải thế nào.

- Em làm sai chuyện gì, sao lại xin lỗi?

Đối với thái độ "mèo con" của nó hẳn trước tiên phải nhỏ nhẹ. Lớn tiếng chắc chắn sẽ có người khóc ngay.

- Em không cố ý nghe hai người nói chuyện..._nó ngập ngừng_ Nhưng mà em không có nghe Minh Ý với chị Ánh Dương nói gì hết. Em nói thật luôn.

Dáng vẻ của nó làm hắn buồn cười vô cùng, chưa vạch tội đã thú nhận thì sao hắn nổi lòng phật chứ.

- Đêm nay ngủ với anh.

- Không_nó phản bác.

Giả vờ để cuộc đối thoại thêm vui thôi chứ từ lúc ba mẹ hấn ra nước ngoài ngày nào hấn không ngủ phòng này. Từ chối, hấn đồng ý sao?

- Vậy em muốn thế nào?

- Không muốn thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Sự cố nhỏ

- Anh xin lỗi, em còn có thể tha thứ không?!

Minh Ý đột nhiên dừng lại những hành động gọi là cưỡng chế cô gái ở dưới thân này giờ, ánh mắt trở nên nghiêm túc cực kỳ, giọng nói trầm phân là lời đề nghị, nhưng cũng mang chút hệt hắng. Hấn sai rất nhiều, ngoài chuyện tình cảm còn có cả lời nói, hành động, cách cư xử, ánh mắt, nụ cười, cảm xúc, cách nhìn...

- Em cũng không có ghét Minh Ý_nó thành thật nói ra cảm xúc của mình.

- Nhưng em cứ trốn tránh anh?

- Em sợ Minh Ý không thật lòng, bởi vì chị Tú, cả chị Ánh Dương nữa...

- Bây giờ thì chỉ một mình em thôi.

Minh Ý nhận ra đáng về của mình hiện tại, nghiêm túc một cách lạ thường. Bởi vì, chính Khánh An cũng đang nói thật.

Nó gật đầu, ánh mắt lại nhìn về hướng khác. Sự hoài nghi trong nó vẫn chưa tắt, tin nhắn của chị Tú hôm qua làm nó buồn, cuộc nói chuyện của hấn với Ánh Dương mấy ngày trước làm nó phải suy nghĩ. Biết đâu mọi thứ chỉ là giả vờ...

- Không được nghi ngờ.

Minh Ý cúi người hôn nó tiếp một cái rồi bá đạo ra lệnh. Thái độ của nó hấn thật không hài lòng.

- Sao anh cứ hôn người ta_nó gắt_tư thế này, em không có bỏ chạy, Minh Ý đừng ép em nữa.

- Anh sợ mất em_hấn thì thầm.

Ấm áp và ân cần, Minh Ý dường như đã thay đổi...

..-

Di Nhan từ trên tầng ba đi xuống nhà, trên tay là vài bộ đồ của Hải Nam, Bảo Yên đã chính thức đuổi thì ai còn dám ở. Mọi di Nhan bắt giác nở nụ cười hiền, nghĩ đến cô chủ nhỏ ngày nào bà nuôi lớn giờ đây đã có thể chính chắn với sự nghiệp và đam mê. Bảo Yên khi bé dễ thương bao nhiêu thì giờ lại đánh đá bao nhiêu. Bà lo Hải Nam là đang chiều tốt hay chiều hư cho nhỏ không biết nữa...

- Mẹ chủ!

Bước chân di Nhan khựng lại khi thấy Khánh An ngồi trên sàn đôi mắt nhắm nghiền, ở dưới mũi còn có một đường máu chảy, thậm chí tận khóe môi. Bà lúng túng không biết làm gì, ngó nhìn xung quanh để tìm người giúp, phía trên là phòng của Bảo Yên, Hải Nam thì đang ở phòng khách, duy nhất chỉ còn phòng ngủ của hai vợ chồng nó là ở gần.

- Minh Ý, con có trong đó không? Mau ra xem vợ con bị sao thế này.

Di Nhan vỗ tay vào cửa, gấp rút gọi hấn, đồng thời cũng gọi tên nó liên tục:

- Khánh An, mở mắt ra nhìn đi con. Khánh An!

Minh Ý đứng trước gương, xắn tay áo sơ mi chỉnh chu tất cả để chuẩn bị xuống ăn sáng, giờ giấc chính là hấn quy định nên hấn không thể là người thực hiện sai được. Nghe tiếng ồn bên ngoài, lại nghe tiếp di Nhan gọi mình nên hấn lật đật bước ra. Chỉ vừa định hỏi "có chuyện gì?" đã cảm thấy dưới chân

bị vật gì đó nặng nề đè lên, nhìn xuống thì nhận ra không ai khác mà là vợ mình.

- Sao thế di?

Cả hấn và di Nhan đều nhào người đỡ nó dậy, tình thế hiện tại cả hai đều không hiểu rõ. Minh Ý đưa tay lau vết máu lem luốc trên mặt cô vợ nhỏ, cẩn thận quan sát từ trên đến dưới. Hơn ba năm chung sống, sức khỏe của nó luôn luôn không tốt, nhưng đơn thuần cũng chỉ đau đầu, cảm và sốt, ngoài ra vấn đề tương tự như bây giờ hấn chưa từng gặp.

- Di ở trên kia đã thấy con bé như thế rồi, bàn tay còn dính đầy máu đây này.

Minh Ý nhăn trán suy nghĩ vài giây, bàn tay rõ ràng là vì lau đi vết máu trên mũi mà thành ra cả mặt và tay đều nhem nhuốc, màu máu lại đậm hơn bình thường, đã vậy lại là máu khó đông.

- Di gọi Hải Nam dìu con.

Bế nó vào trong, hấn thuần thực làm đúng thao tác sơ cứu của một người bác sĩ. Lau đi chút máu đọng lại trên môi nó, hấn càng khó hiểu với tình trạng hiện tại, máu mũi sao vẫn chưa ngừng chảy. Sức khỏe của Khánh An hấn chưa bao giờ để mắt tới, là bởi vì hấn không biết, nó không biết, hoặc là nó biết nhưng cố tình giấu.

-.-

Bảo Yên chân bước cả nhấc đi xuống, ở phía cầu thang là Hải Nam đáng vẻ hấp tấp chạy lên, theo sau là di Nhan.

- Chuyện gì vậy?

Chưa nhận được câu trả lời thì nhỏ ngay lập tức cũng quay đầu bước theo tò mò xem là chuyện gì. Bảo Yên há hốc mồm đứng yên trước cửa, chị hai muốn giấu, bây giờ cả nhà biết rồi.

- Ở sau đầu của Khánh An có hai vết thương, một mới một cũ. Mới, có lẽ là do lúc nãy ngã không may va vào cánh cửa. Còn cũ, chắc là vết sẹo rất lâu rồi.

Hải Nam cầm khăn bông lau tay mình, vừa lau vừa phân tích tình trạng của nó cho hấn nghe. Minh Ý sờ nhẹ chóp mũi nó, miết tay dọc lên trên rồi dừng lại, đắn đo suy nghĩ.

- Cậu đưa em ấy đến viện kiểm tra cho chắc chắn.

Hải Nam rời phòng, trả lại không gian cho hấn. Anh diu nhỏ xuống trong lòng thầm mắng cái tên kia, bác sĩ thế nào mà lại không biết sức khỏe của vợ mình, Khánh An thì có gì nghiêm trọng chứ, chỉ là cần thay đổi máu huyết thì sẽ ổn thôi. Giám đốc trẻ, chẳng lẽ không có khả năng.

- Anh cười gì vậy? _Bảo Yên nhìn biểu hiện lạ thường của Hải Nam nghi hoặc hỏi.

- Em thích trẻ con chứ? _Hải Nam tươi cười hỏi lại.

- Đương nhiên rồi, phải chi chị hai có em bé của anh Ý thì tốt biết mấy _nhỏ hí hửng.

Hải Nam gật gù ờ ờ vài tiếng coi như đối phương đã hiểu, vui mừng lại nổi hứng trêu chọc:

- Còn anh với em thì sao?

- Cái quỷ ấy chứ anh với em _nhỏ chề môi.

Anh lên cười, còn định trêu thêm một chút nhưng liếc thấy cô gái bên cạnh đã đỏ mặt nên đành thôi. Thời gian còn dài, yêu nhau để đó, sau này cưới, sau cưới thì sử dụng.

-.-

Cô giáo Khả Ái đường đường là một thiên kim tiểu thư nhà giàu, chỉ vì cãi nhau với ba mẹ mà xách hành lý đi bụi. An phận trốn được những một năm nhờ sự cứu mạng của Khánh Di và Bảo Bảo, họ đối tốt với cô còn hơn cả ba mẹ, nhất là họ chưa bao giờ nhắc đến chuyện chồng con. Thật ra thì cũng khá lâu rồi Khả Ái không cãi với mẹ, chưa nghe mẹ nhắc đến "con rể", cũng chưa từng bị mẹ đánh giống như lúc này.

- Con còn định để mẹ mất mặt đến khi nào. Gia đình người ta tốt như vậy con lại không chịu.

Bảo Bảo ở trong nhà khóc oa oa, một tay ôm cái balô nhỏ tay còn lại ra sức chùi nước mắt. Mới sáng ra vừa định cùng Ái Á đi học đã thấy hai bác kia đứng trước cửa, lôi kéo Ái Á đi không thành giờ lại đánh Ái Á nữa chứ. Thế nào mà không sợ...

- Bác là người xấu, oa oa...

- Bảo Bảo ngoan, Ái Á không đau, không có đau. Bác đó chỉ thích rồi sờ má Ái Á thôi _Khả Ái vỗ về cậu nhóc đứng bên cạnh, cố gắng giải thích để

nhóc không hiểu sai về ba mẹ mình.

- Không chịu, hai bác muốn bắt Ái Á đi, oa oa...

Khả Ái quay ra chăm chăm nhìn vào mẹ mình, khách ở nhà hàng không phải rất đông hay sao mà bà rảnh rỗi đến tận đây đón cô về?

- Con không muốn về, ở đây có chị em của Khánh Di, họ rất tốt với con. Con cũng không muốn lấy cái thằng cha kia làm chồng, mẹ về nói với họ con có người yêu rồi, không muốn cưới.

- Khả Ái à! Bà nội con sẽ giận đó.

- Nhưng mà con không hề biết người đó, cảnh sát thì cũng có thể buồn lậu mà.

- Con nói gì vậy? Thằng nhóc đó rất là giỏi, rất là tốt_bà Nhiên gật gù với thái độ của con gái.

Ngược lại với thái độ của mẹ mình, Khả Ái thần nhiên quay vào trong cầm túi xách, chìa khóa nhà và chìa khóa xe, xong bước đến bể Bão Bão đi, không quên mang theo đồ ăn sáng mà cô đặc biệt chuẩn bị cho một người.

- Mẹ thích thì cứ ở lại đây, con còn phải đến trường dạy học. Nếu mẹ chán thì về nhà hàng, nhớ khóa cửa, con có mang chìa khóa rồi.

Tính cách của Khả Ái không hẳn là bướng bỉnh, chỉ là có phần cứng rắn khi đưa ra quyết định. Bởi vì ngay từ nhỏ, Khả Ái nói một là một hai là hai, được thì được không thì không, dứt khoát nói rồi im lặng. Vì vậy người hiểu được tính khí của cô không nhiều, kể cả cha mẹ, nhưng chỉ ngoại trừ một mình Khánh Di. Cô chị tâm lý cực kỳ, mọi câu khuyên nhủ đều là bài học cuộc sống giúp Khả Ái vượt qua biết bao muộn phiền đang vướng phải.

Khả Ái giận bà nội khi không may mắn với cháu trai của người bạn thân, đã vậy còn buộc cô phải đồng ý cưới hỏi với chàng trai kia. Cô chỉ mới 22 tuổi, còn chưa gọi là ế mà, cũng đâu phải không có người rước, bà nội chính là đang lo xa cho tương lai cho cô rồi.

- Anh đẹp trai, anh đẹp trai kìa Ái Á!

Bão Bão vui mừng vỗ tay hoan nghênh người đối diện, anh cảnh sát đẹp trai hôm nay còn đến tận đây, chắc là để cảm ơn mấy món ngon Ái Á đã làm. Nhất là đồ ăn sáng, ngày nào Ái Á cũng ghé qua đưa cho anh đẹp trai ấy.

- Em đi học sao Bão Bão?

Thiên Anh ngồi xồm xuống để cho Bão Bão tùy ý xả vào lòng mình, vui vẻ trò chuyện. Về mặt lại lơ đãng cô gái bên cạnh cậu nhóc, giống như là chán ghét không muốn gặp.

- Anh đẹp trai đến đây có phải là tìm Ái Á không?_Bão Bão ngây thơ hỏi.

Thiên Anh ngước lên, bắt gặp ánh mắt của Khả Ái đang nhìn mình, trên môi là nụ cười duyên dáng nhất, đối với riêng anh.

- Anh đến đón mẹ vợ_Thiên Anh trả lời, cố ý nói để Khả Ái nghe rõ.

Thiên Anh đương nhiên biết tình cảm của Khả Ái dành cho mình, chỉ là anh còn có vị hôn thê từ nhỏ nên không thể nhận. Bao nhiêu lần Thiên Anh cố giải thích, Khả Ái ngược lại vẫn cố chấp theo đuổi. Thiên Anh biết chứ, mỗi lần anh nặng lời khi quay lưng cô gái kia đã khóc, rất nhiều là đằng khác, nhưng mà Thiên Anh không thể nào nói được hai từ xin lỗi, làm như vậy Khả Ái sẽ lại nghĩ rằng anh cho cô cơ hội. Là lúc anh mạnh tay quăng hộp cơm của Khả Ái vào sọt rác và nói rằng anh sẽ cưới vợ, Khả Ái lại thần nhiên lắc đầu rồi ra về, và cứ như thường lệ mỗi ngày đều đến cơ quan anh làm cẩn thận gửi lại bữa sáng cho anh.

- Anh đẹp trai khi nào đã có vợ? Ái Á nói lớn rồi không được nói dối, sẽ hư.

- Anh không nói dối, ba mẹ nói đã tìm được vợ cho anh rồi, anh phải vâng lời_Thiên Anh gián tiếp nói những lời này với Bão Bão chủ yếu chỉ để Khả Ái nghe.

- Còn Ái Á thì sao? Ái Á thương anh lắm đó.

Chỉ là câu nói vô tình nhưng khiến nội tâm của Thiên Anh rơi vào bế tắc, ai nói chỉ có Khả Ái thích anh chứ, rõ ràng đối với cô anh cũng có tình cảm, không phải là thích, mà là rất yêu. Vốn dĩ cuộc sống đối với một tiểu thư cũng chỉ là kiêu kỳ và bướng bỉnh, nhưng ở Khả Ái, cô tiểu thư mà lần đầu anh gặp lại vô cùng thân thiện và dễ mến, cho dù hiện tại bản thân còn rơi vào tình huống khó xử, cư nhiên lại đứng ra giúp đỡ cho người khác.

Nhắc lại, đó cũng là chuyện của một năm về trước. Khi Bão Bão và bạn học đi lạc, Khả Ái chính là người đưa bọn trẻ đến đồn cảnh sát giúp liên lạc với người thân, còn rành rang bảo lãnh hai mẹ con của cô gái Khánh An gì đó, hào phóng hơn còn gọi taxi đưa họ về nhà. Lần đó Thiên Anh chính thức đã bị ngã vào lưới tình...

- Anh thương Ái Á giống như em gái thôi.

- Bão Bão, nhanh đến trường không thì sẽ trễ_sự chịu đựng của Khả Ái chỉ sợ đứng thêm vài giây nữa thì sẽ khóc mất thôi, cô chọn cách lơ đãng để tự giải vây cho chính mình.

Kéo Bảo Bảo ra khỏi người Thiên Anh, Khả Ái đặt hộp com lên đùi của anh rồi nhanh chóng dắt tay Bảo Bảo đi, nước mắt ở đâu vô thức chảy xuống, cô đau lòng bởi chuyện gì cũng không rõ nữa. Cậu bé Bảo Bảo tinh nghịch quay đầu về phía sau, mặt nhăn mày nhíu ra hiệu với Thiên Anh rằng Khả Ái đang khóc, sau đó tiếp tục tươi cười vẫy tay chào Thiên Anh.

Nhớ đến cuộc gọi vừa nãy, Thiên Anh thở dài rồi đứng dậy bước chân dọc theo hành lang của chung cư theo lệnh đến đón ba mẹ vợ, mắt vẫn không rời hộp com vừa "bị ép buộc" phải nhận từ cô gái kia. Trái tim anh rộn lên một cảm giác vô cùng ấm áp, hơn cả sự yêu thương của mọi người dành cho mình. Đó dường như là thần thức...

..

Bạn đang đọc truyện *Chông Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Vấn đề lớn

Mọi người ở xóm khi thấy Khánh Di vừa về lại quê đã ùn ùn kéo ra bàn tán, họ nói Khánh Di thay đổi.

Ừ, sao cũng được, cô vẫn là mình chỉ là thay đổi cách sống. Với Khánh Di quan niệm của cô luôn luôn là "Sống phải giữ cho mình một cá tính riêng, chứ đừng bị ngả nghiêng bởi những lời nhận xét của người khác". Cuộc sống không phải là một mê lưới của số phận, cuộc sống chính là một mối giao hòa bất tận giữa mỗi cá thể đang tồn tại, và trong mối giao hòa đó, những gì chúng ta thể hiện sẽ nói lên chúng ta là ai...

Khánh Di từ nhỏ đã không được hai bên nội ngoại yêu thương, bởi vì ba cưới mẹ hai người đều là bàn tay trắng tự gầy dựng cuộc sống. Nội nói Khánh Di chính là con hoang, ba Hải chỉ vì quá yêu nên chấp nhận cưới mẹ về để tránh những lời đàm tiếu, ngoại nói mẹ là đồ đàn bà hư hỏng, "con đại cái mang" cho nên đã đuổi mẹ ra khỏi nhà để tránh thị phi. Từ đó Khánh Di sinh ra trong sự khinh rẻ của mọi người...

Khi Khánh Di bốn tuổi, ba Hải ở đâu bế về một bé gái xinh xắn bảo rằng cô từ nay sẽ phải yêu thương em bé giống như em ruột.

Khánh Di thương ba, thương mẹ và thương cả em gái nhỏ, gia đình Khánh Di sống vô cùng hạnh phúc cho đến khi cô vô tình biết được, người mẹ cô hết mực yêu thương và tôn trọng lại đi ngoại tình với người khác phản bội ba.

Khánh Di quả thực không muốn nhớ cái quá khứ đau lòng đó, lúc nửa đêm ba Hải qua đời vì con đau đầu bất chợt, Khánh An chạy đi tìm mẹ chỉ để nhận nhủ lời nói cuối cùng của ba, rằng "ba không hề giận, ba thương mẹ lắm". Đêm đó lại để Khánh An nhìn thấy cảnh tượng không muốn thấy, mẹ và người đàn ông kia đang ân ái, và chính Khánh An cũng là nạn nhân của gã đó.

Khánh Di lúc ấy mang trong mình một nỗi hận, hận mẹ gián tiếp đã gây ra tất cả, ba Hải không phải là người rượu chè bê bết tìm cớ đuổi đánh bà, ba ngược lại còn rất thương mẹ. Tính khí ba thay đổi, nhưng thật ra khi đuổi đánh mẹ đi khỏi nhà ba đã khóc, câu nói của ba lại là tự trách mình, ban đầu Khánh Di thật sự chẳng dám nán lại, chỉ khi thấy mẹ đi rồi ba ngồi bệt xuống đất vỗ ngực mình tự khóc miệng không ngừng nói câu "tôi đã sai gì chứ"...

Ba mất, mẹ đi thêm bước nữa cùng người đàn ông kia về nhà chung sống. Khánh Di ghét bỏ, ra huyện học lại không muốn về, kéo theo Khánh An xa nhà hơn một năm. Sau khi Khánh An đã an phận về làm vợ của Minh Ý bạn học mình, Khánh Di mới chính thức rời đi, âm thầm cắt hết liên lạc với mọi người. Cô muốn trả lại tháng ngày tươi đẹp cho em gái sau này nên đã lên tìm người may mắn với điều kiện là gã bán, người đời tiền...

Đau thương chất đọng, một mình Khánh Di đủ sức đau mà chống, cô chọn cách giao phó nhiệm vụ cho người khác còn mình thì chạy trốn.

Hơn ba năm qua, cô chính là cái bóng suốt ngày dõi theo em gái chỉ để chắc chắn rằng em gái đang được những người tốt hơn yêu thương. Khoảng thời gian đó, Khánh Di nỗ lực đi làm rồi mở một tiệm bánh nhỏ nhỏ nuôi lớn người em trai tên là Gia Bảo. Đừng ai hỏi mối quan hệ này là thế nào, bởi chính Khánh Di cũng không rõ, cô chỉ biết mỗi một điều đau lòng nhất chính là ba Hải hoàn toàn không có ai thật sự là con.

Hôm nay Khánh Di trở về theo yêu cầu của mẹ, bà muốn biết Gia Bảo sống với cô có tốt không, có được đi học và lo lắng đủ đầy hay không. Khánh Di thấy buồn cười, hai năm trước còn định bán đi giờ lại tỏ vẻ quan tâm. Đoạn phim này không có đạo diễn, bà quá nhập tâm rồi...

- Gia Bảo ở với con vẫn rất tốt, bây giờ đã học lớp một rồi. Học rất giỏi_Khánh Di ngồi nhặt rau để làm com chiều, hồ hững đáp lời mẹ.

- Con định khi nào lên lại Sài Gòn?

Khánh Di ngược nhìn mẹ mình, mắt đảo xuống theo hướng bà nhìn rồi vội vàng đưa tay che đi cổ áo, lễ phép đáp lại:

- Con ở hai ngày.

- Con nghỉ sớm đi, để mẹ làm. Cũng lâu rồi con mới về, không cần phải cực như vậy.

Bao lâu rồi không thấy mẹ đối tốt với mình như thế Khánh Di đâm ra nghi ngờ, có phải bà đang muốn xin thứ gì đó không?

-.-

Khánh An ra đến cổng trường đã thấy xe của Minh Ý chờ sẵn ở đó, bởi vì lúc nó tỉnh dậy thì giờ dạy buổi sáng đã không kịp nữa, giáo viên chủ nhiệm thì không thể mỗi ngày đầu đi dạy hôm sau lại nghỉ, cho nên dù Minh Ý có cứng rắn bảo nó ở nhà thì nó vẫn cứ một hai đòi đến trường với điều kiện, hần sẽ đưa đi và đón về...

- Cô giáo, em không về sao lại đứng đây tự cười vậy?_anh bảo vệ ở phòng trực ban lộ đầu ra cửa sổ tò mò hỏi nó.

Nó giật mình, nhìn anh bảo vệ trò chuyện một lúc mới tạm biệt ra về.

Cách đó không xa, chàng trai trẻ trên gương mặt là biểu cảm không hài lòng, mày vô thức nhíu chặt. Vợ mình cùng một người khác giới vui vẻ trò chuyện bảo sao không bức, với hần nó còn chưa cười tươi như vậy lúc nào cũng muốn né tránh, Minh Ý hần rất rất đẹp trai mà, cũng chưa từng dọa nó phải sợ, vậy thì tại sao? Minh Ý hần không phạt là không được mà.

- Sao hôm qua Minh Ý không tốt bụng như bây giờ, để cho em đi xe buýt_ nó bước lại gần trêu chọc hần.

- Em đi xe hơi không được mà_Minh Ý nhăn mặt.

- Xe buýt còn khó chịu hơn.

- Vậy từ nay anh làm tài xế, sáng chiều đưa đón em.

Hần đứng thẳng dậy không còn tựa người vào xe nữa, tập hồ sơ cũng gấp lại cầm trên một tay, tay còn lại thân mật luồn qua eo nó ôn nhu nói. Hần hiện tại mới được nhìn trực tiếp gương mặt của Khánh An dưới nắng chiều nhạt nhợt, mái tóc xoăn nhẹ bồng bềnh, gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu, nụ cười thì ngọt lịm, cho dù là vui vẻ cười hay đang khó chịu vẫn rất xinh đẹp.

- Minh Ý bạn như vậy em không dám phiền_nó chun mũi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Mất

- Hức...hức...

Minh Ý nhăn mặt, khó chịu mở mắt dò xét khắp phòng xem xem tiếng khóc ấy phát ra từ đâu. Căn phòng tối mịt, không có gì là lạ so với lúc đi ngủ, chỉ khác chính là người nằm ở bên cạnh, chôn mặt vào ngực hần âm thầm khóc, bàn tay nhỏ nhắn ôm trên ngực hần mạnh mẽ nắm chặt gấu áo, vai nhỏ run không ngừng phát ra tiếng thút thít. Khánh An chắc là gặp mộng...

- Anh ở đây_hần đưa tay bật sáng cái đèn bàn. Còn nghĩ nó vì nửa đêm tỉnh giấc không thấy ánh sáng cho nên mới sợ đến thế.

- Hức...hức...

- Ngoan, không sao hết. Anh mở đèn rồi này, không còn tối nữa.

Bởi vì từ lúc biết Khánh An sợ bóng tối, mỗi khi đi ngủ hần đều dỗ nó ngủ trước, đến khi chắc chắn rằng nó đã say giấc mới nhẹ nhàng tắt đèn rồi ngủ theo. Cả Minh Ý và Khánh An hai tính cách đều đối lập, nó dị ứng với hoa hồng thì hần lại rất thích. Khánh An thích ăn cua ngược lại hần bị dị ứng. Khánh An thích hoa hướng dương thì Minh Ý vì có ký ức không đẹp cho nên rất ghét... Và tí ti những thứ khác cả hai đều đối lập.

- Hức...hức..._Khánh An không nói, chỉ khóc.

- Ôn thôi, có anh rồi. Ngoan~

Hần một tay ôm nó, tay còn lại vuốt lưng vỗ về cho sự bất an đó. Từ tối qua đến giờ chuyện gì cũng không nói rõ cứ khóc mãi, lời lẽ lại luống cuống khó hiểu, "không ổn", rốt cuộc ai không ổn?

Minh Ý mơ hồ cảm nhận được cái lắc đầu vô cùng mạnh mẽ trong lòng ngực mình, nhìn xuống chỉ thấy đầu Khánh An oan ức lắc lắc. Hần mắt kiên nhẫn có chút gắt gỏng:

- Em tại sao vậy?

- Em muốn, hức...về quê ngay bây giờ, hức..._nó uất ức.

- Vì chuyện gì? Từ tối qua đến giờ em cứ khóc _Minh Ý nhỏ giọng.
- Chị Khánh Di, em lo...
- Không có gì hết. Em tin anh _hắn ôm chặt nó hơn, hôn liền mấy cái trên đầu _Bây giờ mới hơn hai giờ sáng, mau ngủ.
- Không muốn _nó búống bình lắc đầu.
- Ngày mai sẽ về sớm, ngoan _giọng hắn đầy vẻ bi thương, dỗ dành con gái hắn rất tẻ.
- Không chịu, hức... _lại lắc đầu.
- Em muốn thế nào đây? _cau có.
- Oa~

Nỗi sợ hãi trong nó ngày một nhiều thêm, lòng rạo rức về bất an không tả được, chị Di có phải vẫn đang rất ổn không?

- Anh xin lỗi, anh xin lỗi. Ngoan, ngoan...anh không nổi nóng. Anh xin lỗi, em đừng khóc nữa... _Minh Ý vội vã vỗ về cô vợ nhỏ, đã tới giờ mít ướt rồi thì ngọt dịu như thế nào cũng không giải quyết được,hắn đành chịu thua. Hôn vài cái lên trán nó an ủi.

Thật ra Khánh Di và Khánh An hoàn toàn là hai chị em khác cha khác mẹ, nhưng tâm linh tương thông chắc là do chiếc nhẫn bạc ba Hải đã tặng từ khi nhặt nó về nuôi, chiếc nhẫn bé xíu ngày ấy đã được nó lồng vào sợi dây chuyền cô ba lá ngày ngày đeo trên cổ. Khánh Di cũng thế, chiếc nhẫn lúc nào cũng ở trên sợi dây đeo cổ, để tiện đưa lên ngắm nhìn.

Tìm Khánh An đập loạn xạ, tay thì lạnh ngắt. Minh Ý cau mày, biểu hiện này là thế nào vậy? Hắn không tìm được lập tức tức giận đến không rõ ràng, mắng nó:

- Em là thế nào tại sao không nói, khóc lóc như vậy hôm sau lại sốt.
- Em muốn chị Di, chị Di...
- Anh đau lòng vì em chết mất, không khóc nữa mà.

Hắn vỗ về, nó khóc. Tiếp tục dỗ, lại khóc to hơn. Cứ thế từ hai giờ hơn kéo dài đến sáu giờ sáng vẫn chưa có dấu hiệu dừng, tiếng thút thít đầy mệt mỏi.

- Em sợ, hức...sợ chị Di, hức...bỏ...bỏ...
- Em trẻ con quá, không có gì cả. Từ lần sau không cho em mít ướt nữa, còn búống bình.
- Về quê.
- Mới năm giờ thôi nhóc.
- Về, hức...
- Ôm em một chút, còn em, khi nào nín hẳn anh cho về.

...

..•-

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Từ lúc ba mẹ biết được chỗ ở của Khả Ái thì ngày nào cũng đến, hết nài nỉ rồi đến lôi kéo, hăm dọa, chỉ muốn Khả Ái nhanh chóng trở về nhà đồng ý kết hôn với chàng rể cảnh sát kia.

Khả Ái từ nhỏ đến lớn luôn thề với lòng sẽ không bao giờ kết hôn với người mình không yêu. Cô muốn đám cưới của cô sẽ là hai người toàn tâm toàn ý yêu nhau, thật sự vì nhau mà chọn nhau làm bến đỗ. Và người Khả Ái mong muốn nhất chính là Thiên Anh...

- Thiên Anh!
- Tôi không giúp em được đâu, xin lỗi!
- Em cũng không muốn cãi lời mẹ, nhưng...
- Tôi cũng cười vợ.

Thiên Anh nói xong đã lẳng lặng biến mất chẳng chút tiếng động, anh cũng giống như Khả Ái. Sợ đối mặt...

Khỏe mắt Khả Ái rơi xuống một giọt nước, mặn chát và đắng ngắt. Vì có gì cô lại nhờ Thiên Anh đóng giả làm người yêu để lấy đó làm lý do từ chối hôn ước được định trước từ phía ba mẹ. Yêu Thiên Anh cô chịu quá nhiều buồn tủi, từ việc sáng sớm đã tập cho mình thói quen dậy sớm để làm thêm một phần cơm, rồi lúc chiều tối đến tận chỗ anh để lấy lại cà-men, đưa bữa sáng anh không lấy, lấy lại cà-men anh nói đã quăng vào xọt rác. Bảo Bảo luôn nói "anh cảnh sát đẹp trai" là người tốt bụng, có sao điều ấy không đối với cô? Khả Ái bây giờ đã không còn cách, cuối cùng chỉ có vâng lời.

- Mẹ, con sẽ lấy chồng, người mà ba mẹ nói.
- Tốt rồi, ngay chiều nay mẹ sẽ hẹn gặp mặt. Con đồng ý là mẹ vui rồi_ bà Nhiên đang gọt trái cây cũng phải bất ngờ vì câu nói của con gái, từ chối bao lâu nay, bây giờ về nhà nói đồng ý, tốt quá rồi còn gì.

Khả Ái miệng cảm túi xách đi lên lầu, uê oải nằm sấp ra giường. Liệu cô quyết định có đúng không? Một sự việc nhỏ mà ảnh hưởng cả tương lai cô...

..

Thấy mẹ ở trước nhà cắm cúi lật rau, bên trong lại có tiếng khóc, thái độ của mẹ thì như không có gì, Khánh An có chút bất an, nổi bất an càng ngày càng lớn khi bước qua hàng rào gỗ, có thứ gì đó thôi thúc bước chân Khánh An phải bước nhanh hơn.

- Mẹ, con về rồi_ Khánh An cố tình nói lớn khi vừa vào cửa.
- Ồ...

Thái độ bà Nhiên dửng dưng hơn bao giờ hết, lẽ ra theo đúng cảm xúc của một người mẹ mà nói, khi con gái mình được gả đi về lại thăm nhà phải tỏ ra mừng vui nhớ nhung. Khánh An biết mẹ ghét mình, nhưng đã gọi nhau mẹ con thì dù đúng dù sai vẫn là người một nhà, lạnh lùng sẽ mất hết tình cảm.

- Mẹ khỏe không mẹ?
  - À, khỏe.
  - Mẹ ở nhà một mình sao mẹ, chị Di hôm qua đã về sao con không thấy?
- Nó đặt túi đồ xuống đất, ngó vào trong nhà khi nghe tiếng khóc, lại là tiếng của phụ nữ, ngoài mẹ ngồi đây thì chỉ còn duy nhất chị Di, nhưng tại sao?
- Thấy bà Nhiên vẫn chăm chú với công việc lật rau của mình Khánh An cũng không muốn hỏi thêm, cầm lên túi đồ rồi lễ phép thưa:
- Con vào trong để đồ nha mẹ, anh Ý có về ở phía sau nữa. Con xong sẽ ra phụ mẹ.

Khánh An tươi cười với mẹ, cho dù bà không thích. Bởi lẽ thân phận Khánh An suốt đời trong gia đình chỉ là "con rơi". Ba Hải và chị Di mới là thật lòng dành yêu thương nuôi Khánh An khôn lớn, cả đời này, Khánh An có trả cũng chưa hết nợ, cả nợ ân tình và nợ đời, nợ kiếp.

Trước mắt Khánh An là một nam một nữ, chính xác hơn là cha dượng và chị gái Khánh Di của mình. Họ cùng ở trên một chiếc giường, một người thỏa mãn với tiếng cười khà ồ, người còn lại đau đớn trong nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Vừa quen vừa lạ

- Em đi với Thiên Anh sao?

Khả Ái ôm Bảo Bảo trong tay, bất ngờ với người đi bên cạnh cậu bé, người cô muốn tránh nhưng vô tư lại gặp, trong trường hợp là cả hai đi xem mắt. Điều đáng ghét nhất lại là chẳng phải đối phương, người mình đã thích...

- Em cũng ở đây sao? _ Thiên Anh e ngại, vờ hỏi xem như câu chào.

- Còn anh? Sao lại ở đây?

- Địa điểm tôi xem mắt mà ba mẹ nói là nhà hàng này.

- Ồ!

Khả Ái đáp lại dè dặt và hờ hững, pha chút hờn dỗi.

Có gì ai cũng đều khổ vì đơn phương?

- Khả Ái vào trong đi con, cả Thiên Anh nữa. Hai đứa gấp rồi đứng miết ngoài này tâm sự.

Sau câu nói của mẹ Thiên Anh thì cả hai cùng bước vào, cũng không may mắn là hai người bước vào chung một phòng, ngồi cùng một chiếc bàn. Đến khi bà Nhiên mẹ Khả Ái giới thiệu người đối diện là chồng cô thì bạn trẻ mới có phản ứng, đứng phắt dậy trở tay vào Thiên Anh, gay gắt hét lên:

- TÊN ÔN DỊCH BA MẸ SUỐT NGÀY NHẮC?

- Há??? _ba mẹ Thiên Anh há hốc mồm.

Bà Nhiên vội phân bua:

- Không, không phải đâu anh chị. Hiểu lầm thôi. Khả Ái, con hét xằng bậy cái gì vậy? Thiên Anh nó tốt như vậy, này giờ còn nhìn con cười _bà Nhiên thì thắm vào tai con gái.

Thiên Anh vẫn tươi tỉnh cười, từ lúc mẹ ra ngoài gọi tên Khả Ái và bảo cả hai cùng bước vào Thiên Anh dường như đã đoán được cô gái này là ai, đến để làm gì. Không ngờ lại đúng sự thật khi mẹ Khả Ái nói anh sẽ là chồng cô, Thiên Anh vui trong lòng, cả quá trình người lớn trò chuyện đều nhìn Khả Ái vui vẻ cười, anh yên tâm rồi, đơn phương từ nay sẽ trở thành chính thức.

Ngược lại Khả Ái quay xuống nhìn Thiên Anh mắt liếc ngang liếc dọc, cô hận, vui vẻ như vậy chắc chắn là biết trước, tất cả là đang lừa cô, để cô luôn phải buồn tủi như bây giờ.

Khả Ái ngang bướng chạy đi ra ngoài không nghe ai nói, trêu cô đủ thứ, đùa cợt cô dai dẳng, hoá ra người hận người ghét lại là người cô yêu. Một người vừa lạ vừa quen, sự bất ngờ không báo trước, tin nổi không?

- Con bé sao thế? _ba Thiên Anh khó hiểu.

- Giận dỗi sao? Bộ hai đứa có quen nhau? _mẹ Thiên Anh cũng thắc mắc không kém.

- Xin lỗi chị, chắc Khả Ái nhà tôi, à...ờ...

Bà Nhiên lúng túng, nói lắp ba lắp bắp. Quay sang ông xã cậy nhờ một câu nói giải vây cảm xúc của bà lúc này.

- Con sẽ đi xem em ấy, hai bác đừng lo. Ba mẹ đừng giận, thật ra tụi con có biết nhau nên chắc em ấy bất ngờ chút. Con xin phép ra ngoài.

Nói xong đã bế Bảo Bảo đuổi theo Khả Ái, mặc dù còn chưa hiểu Khả Ái vì chuyện gì lại bỏ đi. Cô giáo lại có lúc mất bình tĩnh và bướng bỉnh thế sao?

Cô giáo Khả Ái hôm nay trẻ con đến lạ, rời khỏi nhà hàng không lý do, cầm nhầm cái khăn ăn đi ra nhà xe, quên mang một chiếc giày, bỏ luôn Bảo Bảo lại, phá xe của một thiếu gia nào đó không hề quen, mắng mỏ vô cớ:

- Tên xấu xa đáng ghét.

Thái Anh đang ở phía sau, bàn bạc chút chuyện với Bảo Bảo.

- Em vào xe chờ anh chút được không?

- Anh làm gì? Không được làm Ái Ái khóc nữa.

- Anh dỗ Ái Ái, Ái Ái đang giận anh.

- Anh có cho Ái Ái về chung xe không?

- Chắc chắn.

Bạn nhỏ Bảo Bảo đập tay với bạn lớn Thiên Anh rồi chui vào xe lẳng lặng quan sát tình hình.

- Em không vui sao? _Thiên Anh nói nhỏ vào tai Khả Ái từ phía đằng sau gáy _Em đá nữa xe tôi thùng lốp mất.

- Hơ...~

Phản ứng của Khả Ái là xoay người lại và bất ngờ bị nhốt trong vòng tay của cậu trai cao to, đẹp đẽ, hiền lành...)

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Không thương cưới làm gì

Khánh An mở mắt thấy mình đang được bế trên tay của Minh Ý thì nhẹ nhàng cup mi mắt xuống, sau ba giây im lặng lại khẽ dụi mắt vì con buồn ngủ:

- Chị Khánh Di đâu Minh Ý?

- Khánh Di ở bệnh viện, bạn anh sẽ chăm sóc em đừng lo_Minh Ý nhìn nó trả lời.

Khánh An "ạ" một tiếng nhỏ đủ để hai người nghe, xong nũng nịu dụi đầu vào ngực hấn an lòng nhắm mắt ngủ để cho Minh Ý bế mình lên lầu.

Nhận ra Minh Ý yêu mình là thật, những cử chỉ tình cảm liên tục được Minh Ý thể hiện Khánh An cũng mở lòng đón nhận, lâu dần đã trở thành quen. Thái độ mà Khánh An đón nhận không có gì gọi là ngại ngùng, bởi lẽ sự mong chờ bao lâu nay hoá thành hồi đáp, là yêu thương không trân trọng sẽ trong tức khắc biến mất. Khánh An sợ điều đó, giống như bốn năm trước...

- Đạo này biết làm nũng rồi!_Minh Ý cười.

Khánh An úp mặt vào ngực Minh Ý cười vô tội vạ.

- Đương nhiên, không phải chị Tú hay Ánh Dương thì em đều có quyền.

- Còn biết nói như vậy. Bảo Yên đồ hư em đúng không?

Khánh An le lưỡi:

- Đợi Bảo Yên nói Minh Ý lúc đó nuôi mấy đứa con luôn rồi.

Mặt Minh Ý tối xăm, nghĩ hấn phóng túng đến vậy sao, cơm ở nhà ngon đến mức nào hấn còn chưa ăn qua, phở ngoài kia giống như đã hết hạn dù có cho vàng hấn cũng không ngu lao vào để hốt vớ.

- Nghĩ xấu anh?

- Minh Ý có chỗ nào là đẹp.

Đặt nó xuống giường, hấn tiện thể bẹo má một cái, biết bướng rồi.

"Nuôi mấy đứa con", muốn mấy đứa?

- Không kêu Minh Ý nữa, thành thói quen thì sao?

- Em ở nhà cũng nói Khánh Di.

- "Em ở nhà cũng gọi Khánh Di", gọi chứ không phải nói.

Minh Ý không tài nào hiểu nổi cách nói chuyện của cô vợ nhỏ, cứ như trẻ con khi tập nói, bị loạn ngữ. À quên, Khánh An là cô giáo, chắc tại tiếp xúc với trẻ con nhiều. Không sao, đáng yêu như vậy hấn đều bỏ qua...

- Không phải anh không cho em gọi, nhưng nếu em cứ kêu tên của anh chẳng khác nào anh và em là cùng trang lứa với nhau.

- Nhưng em đâu phải nói mày tao.

Đấy, lý sự đến mức mày tao luôn rồi. Nề nếp hấn cất công xây dựng bị con nhóc này phá vỡ. Hấn nhượng bộ là vì điều gì chứ?!

Ở bệnh viện Minh Ý làm, có không ít những cặp vợ chồng xưng hô nghe cung phải biết, hết ông xã, bà xã đến vợ, chồng, rồi biệt danh, con giáp. Về nhà muốn nghe một tiếng "ông xã" từ ai kia cũng không được, đối thoại mà nghe Khánh An gọi "anh" cũng hiếm hoi, suốt ngày cũng chỉ Minh Ý với Minh Ý. Chẳng phải người nhà họ đã nghĩ Minh Ý hấn là em trai của Khánh An không chừng.

- Ủ, Minh Ý thì Minh Ý, anh nói em bao nhiêu lần vẫn vậy. Bảo Yên bây giờ cũng giống em rồi. Anh thua, không nói nữa..._hắn đầu hàng

Khánh An mím môi, kéo chăn trùm qua đầu, cơ thể nhỏ nhắn cũng cuộn tròn lại trong chăn. Muốn nghe nó gọi anh hay là nhớ người đã từng gọi từ "anh" ngọt ngào đến mức quên cả ai mới chính thức là vợ.

Khánh An đâu có ghen, trong lòng chỉ có chút buồn phiền be bé. Chén chân vào phá vỡ hạnh phúc của người ta, yêu thương không được san sẻ bởi vậy mới phải đi tìm.

- Không mắng em sao lại khóc chứ!

Minh Ý đưa tay kéo chăn xuống, để lộ gương mặt của Khánh An ra ngoài. Khóc thật rồi, nghe tiếng thút thít hắn còn tưởng nhầm.

Khánh An lắc đầu, tiếp tục vùi đầu vào chăn rầm rức khóc. Hạnh phúc ngủ quên không chịu đến với Khánh An lần nữa rồi. Ba Hải mất, mẹ ở cùng đương, Khánh An bị gả đi, Khánh Di tưởng chừng sẽ chẳng bao giờ quay lại nhà. Lại ngỡ yêu thương tràn về, Minh Ý khác trước, Khánh Di cũng trở về. Niềm vui ít ỏi chưa chi lại vụn vỡ, Khánh Di hiện tại có còn là Khánh Di nữa đâu, bưng chài thế nào khi ngoài kia dòng đời vẫn luôn nghiệt ngã. Thề xác và tâm hồn, cả hai đều là nỗi đau lớn...

Có Minh Ý ở cạnh bên, phần nào cũng nhẹ gánh vác, nhưng đó đâu phải là điểm tựa mãi mãi, không còn bản thân vẫn phải tự mình chống.

Hơi chạnh lòng cho mọi chuyện Minh Ý ở phía sau giải quyết, chẳng đợi Khánh An nhờ vả, chỉ cần là chuyện có liên quan Minh Ý đã tự khắc âm thầm đứng ra giúp đỡ. Cứ nhiên trở thành chuyện bí mật Khánh An không hề biết...

- Chuyện gì vậy? Nói anh nghe đi!_Minh Ý nằm xuống, kéo chăn ra ôn nhu xoa đầu nó.

Khánh An trốn vào trong ngực áo hắn mạnh mẽ lắc đầu. Là lý do không thể nói, là vấn đề không thể giải quyết, hoặc đơn giản chẳng có chuyện gì quan trọng. Chỉ là Khánh An mít ướt quá thôi, khóc để biết mình vẫn còn cảm giác...

- Ngoan, ngủ đi!

- Chị Khánh...hức...

- Anh biết em lo cho Khánh Di, nhưng Khánh Di ổn, có bạn anh chăm sóc. Là anh Ân Vũ, em còn nhớ không?

- *Khánh An gật đầu*

- Anh Ân Vũ thích chị hai em, chắc chắn sẽ lo chu đáo mà_hôn trần nó một cái, hắn dịu dàng trần an.

- Thích như thế nào?

- Giống như anh thích em.

- Minh Ý nói suốt đời không thích.

- Ủ, anh không thích.

- Vậy có thương không?

- Không thương thì cưới làm gì. Hối ngốc!

- Nhưng sau cưới Minh Ý đâu có thương!

- Suyt!!! Em còn ồn ào Hải Nam dậy đuổi cả hai ra ngoài đấy.

- Minh Ý hứa đừng xa em_Khánh An vòng tay ôm hắn, cọ đầu vào ngực nhẹ giọng thủ thỉ.

- Ngủ đi!

Cứ đôi ba câu Khánh An lại nói chuyện gớ, còn kéo theo hắn lạch lạch cả suy nghĩ.

- Minh Ý hứa đi_Khánh An lập lại.

- Ừm!

Minh Ý miễn cưỡng gật một cái cho có lệ, nhanh chóng đỡ cô vợ nhỏ vào giấc ngủ

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Suốt bốn năm ở cùng chị, Bảo Bảo chưa bao giờ nghe chị nhắc đến ba, mẹ hoặc họ hàng hai bên nội ngoại, Bảo Bảo cũng không tò mò mà hỏi phiền đến chị, thỉnh thoảng có lén nghe một vài chuyện khi chị hai nói điện thoại, nhưng hiển nhiên, chút gì cũng không biết...

Bảo Bảo còn quá nhỏ để hiểu, biết rằng Khánh Di luôn thương yêu và quan tâm chăm sóc, chỉ vậy là đủ!

Trang vở hôm nay Bảo Bảo luyện chữ, đã từ bao giờ có vài vết vẽ nguệch ngoạc, đã vậy còn không tập trung nghe cô giáo giảng, cứ thế nằm dài ra bàn.

- Bảo Bảo! Con không khoẻ sao?

Khánh Di đặt viên phấn lên bàn, nhanh chóng bước xuống xem học trò của mình, tay cũng cẩn thận sờ trán kiểm tra nhiệt độ.

- Chị đẹp, Khánh Di lớn nhưng không giữ lời_Bảo Bảo chun mũi mếc cô giáo.

- Khánh Di???_nó bất ngờ.

Bảo Bảo gật đầu "dạ" một cái, xong thì mắt rung rung, rồi bắt đầu oa khóc, kể lể:

- Chị nói là về...về quê, xong rồi lên lại...lại, mà bây giờ chỉ...chỉ còn có Ái Ái. Cô nói xem, chị con đâu...đâu rồi?

- Bảo Bảo ngoan, không khóc nữa nha, cô tin là chị con không nói gạt con đâu. Chị hứa là về, nhưng mà chắc là, đang trên đường về thì thấy một món quà đẹp, chị muốn mua cho Bảo Bảo nên về trễ hơn một chút. Con ngoan đi, phải tin chị hai con chứ!

Khánh An vuốt tóc thẳng nhóc cứng chiều vỗ về, vài bạn trong lớp cũng nhìn nhóc tươi cười trấn an, vì vậy hiện tại tiết học liền vui vẻ trở lại...

..-

Ánh sáng chen nhau len lỏi vào phòng muốn đánh thức người trên giường bệnh, Minh Ý cũng không ngoại lệ, làm đủ cách từ nheo má đến búng trán, búng mũi để gọi Khánh Di tỉnh lại. Kết quả vẫn không thay đổi...

Y tá Minh che miệng cười, thay thêm một dịch truyền mới rồi lẳng lặng ra ngoài, giám đốc thật trẻ con!

- Quan tâm chị vợ nhi!

- Không được phép sao?_Minh Ý vắn lại.

- Cứ tự nhiên~

- Tôi đi đón vợ rồi, trả cho cậu đây.

Minh Ý quăng hồ sơ bệnh án của Khánh Di vào người Ân Vũ, còn liếc mắt tỏ vẻ không hài lòng.

Ân Vũ nhún vai xem như mình vô tội, vờ xem tay của Khánh Di lơ đi người bạn thân đang đứng đối diện nhìn mình.

Kéo ghế ngồi xuống, đôi tay cũng lạnh lùng khoanh lại mặc Minh Ý đang bước ra ngoài, Ân Vũ đưa tay cài lại khuy áo của Khánh Di rồi ngồi về tư thế cũ, tùy ý để cho suy nghĩ chạy ngón ngang trong đầu. Cậu mệt rồi, trước tiên cần một chút yên tĩnh, Khánh Di dù sao vẫn ở đây, trước mắt cậu, hiện tại và mãi mãi sau này...

Từ nhỏ Ân Vũ đã ước, sau này lớn lên được làm phi công, được tự tay cầm lái chiếc máy bay mà khi nhỏ cứ tưởng rằng nó nhỏ bé, chỉ nhờ pin đã có thể bay. Còn việc hiện tại làm bác sĩ thì chả biết phải lý giải thế nào cho hợp lý.

Nhà Ân Vũ không nghèo, muốn gì chỉ cần nhìn là có. Thời điểm Ân Vũ vừa chạm đến cột mốc của lứa tuổi trưởng thành, ba và di đã về sẵn một con đường đi khác hơn cậu từng mong đợi, kinh doanh, cậu hoàn toàn không thích. Và từ đó, mâu thuẫn liên tục xảy ra, cậu xách vali quyết tự lập, nói một tiếng liền đi du học, bỏ cả chuyện quan trọng cậu đang làm hiện tại vẫn còn dang dở...

Ân Vũ thích có em gái, Lâm Phương, Minh Phương là điều kéo cậu về con người của năm 4 tuổi, tuổi ấu thơ cười cười nói nói khi biết mẹ mang thai là em bé gái. Nhưng vui vẻ là vậy, cậu lại tham lam muốn có nhiều hơn, ngoại trừ hai em gái sinh đôi ở nhà thì Ân Vũ còn muốn mẹ, muốn cô em gái vừa sinh ra đã bị thất lạc suốt hai mươi mấy năm nay. Cậu muốn biết tin tức về cuộc sống của họ, một chút nhỏ thôi cũng được, để cậu an tâm rằng họ vẫn sống đủ đầy hạnh phúc, chỉ có như vậy cậu mới thấy mình không còn tội lỗi.

Trái đất có lẽ vẫn chưa quay đủ vòng, nên vì vậy cậu và họ vẫn lạc nhau, mỗi đường đi đều ngược hướng và chẳng thể nào được tìm thấy. Mọi thứ đều

là quy cũ, không hy vọng...

- Tỉnh lại đi cô gái!

Ân Vũ nhào người néo mũi Khánh Di, tay còn lại chống cằm về trách cứ. Nhắm nhẹ mi mắt rồi thở dài, bắt đầu giáo huấn:

- Tôi không biết vì sao em muốn ngủ, nhưng chỉ cần tôi còn đứng cạnh bên, tuyệt đối không cho em vì những điều khác mà phiền muộn. Tôi ghét thấy em buồn, nghe chưa? Mau tỉnh dậy!

Căn phòng lặng im, bệnh viện ồn ào nhưng phòng bệnh luôn là sự tĩnh lặng. Ân Vũ không thích điều này, gương mặt đầy nét giận dữ, đứng thẳng dậy chống tay giám cơ thể Khánh Di đang nằm trên giường bệnh, cậu nổi cáu:

- Tôi không thích đùa với em. Mở mắt! 1...2...

Mắt Khánh Di khó nhọc mở ra, còn chưa thích nghi kịp với ánh sáng đã bị người nào đó mạnh tay búng trán.

- Không để tôi lo thêm vài ngày nữa?

- Vũ...

- Không tôi thì ai? Đừng mong là thằng con trai nào khác.

Khánh Di nhắm mắt, bác sĩ còn có thể lỗ mãng như vậy.

- Tôi khát..._Khánh Di thều thào, cô thực sự mệt.

- Không cho em uống.

Nếu còn sức, Khánh Di đã ngay lập tức đánh vào mặt tên bác sĩ máu lạnh này, một chút lương tâm nghề nghiệp cũng không có. Bác sĩ sao lại đối xử với bệnh nhân thế chứ!

Thấy cô bạn học mệt mỏi nhắm mắt để nuốt cơn giận, Ân Vũ cười. Đưa tay rót ly nước và cầm ống hút, nhẹ nhàng lấy nước vào trong ống hút rồi để lên miệng Khánh Di, thả tay nhẹ nhàng cho nước thấm hết môi.

- Tôi tốt bụng rồi này, em đừng ghét tôi nữa...

..-

Bảo Bảo đứng trước cổng trường chờ Khả Ái cùng về, xe Khả Ái hỏng mấy hôm nay mang đi sửa đã bị mẹ ở nhà giờ trò tịch thu không cho chạy, mẹ còn tốt bụng gọi điện thông báo bảo con về đưa đón hằng ngày giúp bồi đắp tình cảm.

Không phải Khả Ái không còn thích Thiên Anh nữa, sơ sơ thì cũng giận một chút, thử xem người ta có thành tâm không vậy mà, chứ nói trắng ra, Khả Ái vui còn không kịp hưởng hồ gì ghét bỏ. Và lại có tài xế không công, nhờ gì cũng giúp, Khả Ái đã hạnh phúc trên cả hạnh phúc rồi, tâm trí nào mà hờn dỗi mãi, và như hiện tại:

- Tại xe em mẹ lấy chứ bộ, anh không rảnh đón, em với Bảo Bảo đi xe buýt cũng được.

- Vậy anh về, còn phải đi ăn với mấy anh trong phòng trực. Em với Bảo Bảo đón xe buýt nha!

Thiên Anh nhìn đồng hồ đeo tay, mở cửa xe rồi liếc nhìn thái độ của Khả Ái, thấy Bảo Bảo nhe răng cười, cô giáo trẻ thì phòng má bặm môi ai oán liếc lại.

Thiên Anh hất mái tóc, cười khổ:

- Đùa em thôi. Anh theo lệnh "mẹ vợ" đến đón em về nhà ăn cơm, bồi dưỡng tình cảm...

- Có tình cảm đâu mà bồi~_Khả Ái lườm.

- KHÔNG CÓ Á? LÚC TRƯỚC LÀ EM THÍCH ANH MÀ!_Thiên Anh vờ ngạc nhiên trên.

- Nhỏ tiếng thôi, muốn bao nhiêu người biết?

- Cả thế giới biết.

- Anh...

Khả Ái đuổi lý đành im lặng, bé Bảo Bảo ngồi vào trong xe chả thèm đếm xỉa tới nữa. Lầm lòi, sao không làm con gái luôn đi...

-•-

- Minh Ý đứng thứ ba, sau ba Hải và chị Di.

- Kệ, thứ ba thì thứ ba, dù sao trong tim cũng có.

Khánh An lại không khoẻ, ngồi trong xe nói cười với Minh Ý chốc lát đã thấy máu mũi tự dưng chảy xuống, viễn cảnh này còn phải lặp lại bao nhiêu lần đến lúc Khánh An có em bé, sự việc này đã thành nỗi bức tức trong lòng Khánh An mấy năm nay.

Tại sao cần có em bé mới thay đổi??? Vô lý!

Lấy tay gạt phăng vệt máu trên khoé miệng, Khánh An nổi câu thờ dài vô cùng mạnh.

- Aizz~~

- Sao vậy? _quay sang nhìn đã thấy Khánh An mặt mày lem luốc, bàn tay lấm lem bẩn như đứa trẻ, mà còn là máu. Minh Ý tấp xe vào trong lề, cầm khăn tay lo lắng lau giúp cô vợ nhỏ, trách cứ _Em cái gì chứ?!

-...

- Lớn rồi, không được hành xử như thế.

-...

- Bị đau sao không nói anh? Còn giấu suốt mấy năm nay.

-...

- Em không nói anh sao biết đường mà giúp.

-...

- Người ta lại trách anh không biết chăm sóc vợ...

-...

Minh Ý cau mày, hẳn nói nó nghe được gì không thể, mặt bơ bơ thế là thế nào?

- Nhóc con! Anh nói em nghe không?

- Không.

- Còn trả lời..._Minh Ý cốc đầu, hoàn toàn không hài lòng.

- Em khoẻ, không cần đi đâu hết.

"Không cần đi đâu", ý nói bệnh viện chứ là gì. Hẳn nhượng bộ riết biết lý rồi...

- Bướng bỉnh!

Minh Ý đánh đầu Khánh An nhứ mảy vờ giận, hạ ghế giúp Khánh An nằm xuống để máu thôi chảy, không khéo lại ngất xỉu trên xe thì khổ.

Về nhà, chắc chắn Minh Ý phải trị dứt tính cứng đầu này...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.